

ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

✱ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਸੰਮਤ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਦੇ ਸੰਗਰਾਂਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ✱
 (ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਚੋਂ)

✱ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਸਕਾਰ
 ਅਸਥਾਨ ਉਤੇ ਜੇਠੂਵਾਲ ✱

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਰੱਖ,
 ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ
 ਪ੍ਰਭ ਕੀਤੇ ਵਸ, ਮਰਿਆਂ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਸੀ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ, ਹੱਥ
 ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕਿਲੀਆਂ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਰੱਖ, ਸਿੰਘ ਮਨਜੀਤਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਧੰਨ ਭਾਗ ਬੀਸ ਦਸ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੱਸ, ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਾਚੀ ਲਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਦਸ
 ਬਿਕਰਮੀ ਗਾਥ, ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦਸ ਸਾਲ ਤੱਕਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਥ, ਸਾਥੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ
 ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਗਿਆ ਨਾਤ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਏਕਾ ਵਾਰ,
 ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਅਭੁਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਬਾਵਨ ਕਰੇ ਸਚ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ
 ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮੇਲ ਵਿਛੜਿਆ ਯਾਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਲੇਖਾ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ,
 ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਾਲਮੀਕ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਕੁਸ਼ੁ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ,
 ਜਾਨਕੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ ।

ਜਾਨਕੀ ਸੁੱਤ ਰਮੱਯਾ ਲਾਲ, ਰਹਿਮਤ ਹਰਿ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ
 ਆਪ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਬਾਲਮੀਕ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਇਕੋ ਅੱਗੇ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਬਾਲ ਅਵਾਣ,
 ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਭਗਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਬਾਲਮੀਕ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਨਿਮਸਕਾਰਿਆ । ਧਰਨੀ ਸੋਹੇ ਵਿਚ ਪਰਭਾਸ, ਪ੍ਰਭ
 ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦੁਵਾਰਿਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਅਪਾਰਿਆ । ਤੇਰੀ ਵੇਖਾਂ ਸੱਚੀ ਰਾਸ, ਮਹੱਲ

ਅਟੱਲ ਮਨਾਰਿਆ । ਤੇਰੇ ਬਾਲੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ, ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾ ਲਿਆ ।

ਰਘਪਤ ਕਹੇ ਰਾਮ ਰਘ, ਏਕਾ ਏਕ ਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਜਾਏ ਬੰਨ੍ਹ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬਾਲਮੀਕ ਸੁਣ ਲੈ ਕੰਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ ਚੜ੍ਹ ਚੰਨ, ਚੰਨ ਚੰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਕਹਿਣ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ ।

ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਸਤਿ ਵਿਧਾਨ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬਾਲੀ ਬਾਲੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਏਕਾ ਸਿਫਰਾ ਇਕ ਇਕ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਦੂਜਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਜਗਤ ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕੂੜੀ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਨਾਤਾ ਛੱਡਣਾ ਪਏ ਸੰਸਾਰ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਰ ਮਰ ਜੰਮੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਝੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਉਨੀ ਕੱਤਕ ਕਰ ਕਰਮ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਨੀਹ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਅਟੱਲ ਮਹੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਘੱਲ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬੈਠਾ ਰਲ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸੋਭਾ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਅੱਗੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਖਰੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਨੀਹ ਦਿਤੀ ਰੱਖ, ਰੱਖਕ ਬਣਿਆ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਪਹਿਲਾ ਦੂਜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੀਜੇ ਨੈਣ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਸਾਖਿਆਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਛੋਟਾ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਰੱਖ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਜੁੜਿਆ ਰਹੇ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਦੇਵੇ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਦਾ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਰਘ ਆਪਣੀ ਰਗ ਅਖਵਾਈਆ । ਬੀਰ ਬੀਰ ਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੁਤ

ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨ, ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵਣਹਾਰ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਲਾਲੇ ਲਾਲਨ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਿੰਘ ਕਿਸ਼ਨ ਇਕ ਦਲਾਲ, ਢਾਈ ਗੱਜ ਦੁੱਪਟਾ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੱਘਰ ਮਹੀਨਾ ਮਨਜੀਤਾ ਹੋਇਆ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਕਦ ਵੇਲਾ ਮਿਲਾਂ ਭਾਈ ਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਢਾਈ ਗੱਜ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਆਪਣੇ ਤਨ ਛੁਹਾਇਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪਿਛਲਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨੀ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਇਆ ਸੋਹੰ ਜਾਪ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ ।

ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਠਾਕਰ, ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਧਾਰ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਉਜਰਤ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਦਰ, ਆਦਰਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਪਰਦਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿੰਘ ਮਨਜੀਤਾ ਕਰੇ ਬੋਲ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਤੋਲ, ਅਤੋਲ ਅਤੁਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਮਾਤ ਖੋਲ੍ਹ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਲ, ਭਰਿਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਅਡੋਲ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਭਗਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਅਨਭੋਲ, ਪਰਦਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਪੂੜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੀ ਸਾਚੀ ਪੌਹਲ, ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਧਰਨੀ ਧੌਲ, ਧਵਲ ਦਏ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰ ਕੌਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸਣਹਾਰਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਨੌ ਬਿਕਰਮੀ ਬਣ ਲਿਖਾਰਾ, ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਉਨੀ ਦਏ ਆਧਾਰਾ, ਸੀਸ ਨਾਮ ਪਰਦਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਭਗਤ ਵਿਹਾਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਧੁਰ ਦਾ ਲਾੜਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲਾਲ ਰੰਗ ਪ੍ਰਭ ਚਾੜ੍ਹੇ ਗਾੜ੍ਹਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਸੇਵਾਦਾਰਾ, ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਬੁਰਜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੱਤ ਰੰਗ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਚੜ੍ਹੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਸਿਰ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ

ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵੇ ਇਕ ਆਧਾਰਾ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਾਲ ਪਰਦਾ ਸ਼ਬਦ ਕਨਾਤ, ਬਿਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਵੇਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।

ਲਛਮੀ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਭਗਵਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਰੇ ਮਾਤ ਕੁੜਮਾਈ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੇ ਨੈਣ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈ, ਮੇਰੀ ਕੁੱਖ ਬਾਲ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਪਕੜੋ ਜਾ ਜਾ ਬਾਹੀ, ਮੇਰਾ ਮੋਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਵਿਚ ਜੁਦਾਈ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਇਕ ਕੁੜਮਾਈ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਲਹਿੰਗਾ ਦਏ ਵਧਾਈ, ਤੇਰੇ ਗੀਤ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਲਾਲ ਭੂਸ਼ਨ ਲਛਮੀ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਪਰਦਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਦਰੋਪਦ ਆਈ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਕੀ ਕੀ ਕਾਰ, ਕਰਤੇ ਕਰਨੀ ਮਾਤ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਪੰਜ ਵਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਲਾਈ ਜੈਕਾਰ, ਤਿਸ ਸਚਖੰਡ ਲੈਕੇ ਜਾਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਦਰੋਪਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਨਾ ਹੋਈ ਪਾਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਮੁੱਕ ਨਾ ਸਕਿਆ ਰਾਈਆ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਤ੍ਰੁਲੋਕੀ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬੈਠੀ ਰਹੀ ਬੇਹਾਲ, ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖ ਕੇ ਆਈ ਰੰਗ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

ਦਰੋਪਤੀ ਆਈ ਪੈਡਾ ਚੀਰ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਲਹਿਣ ਨਾ ਦਿਤਾ ਚੀਰ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਪਿਛੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਕੱਟ ਜੰਜੀਰ, ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਸਿੰਘ ਬਿਸ਼ਨ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਮਾਰੇ ਲਕੀਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਚਲੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਭੇ ਅਖੀਰ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ ਗੀਤ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਵੇਲਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਚਲਾਏ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਆ ਦਰੋਪਤ ਵੇਖ ਅੱਖ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਰੱਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਸਾਹਿਬ ਦੱਸ, ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਚ ਪੇਖੇ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ, ਦਿਆਲ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਦਇਆ ਕਮਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਜਗ ਬਾਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਦਰ

ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਚੌਥੇ ਘਰ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭ ਪਏ ਸਰਨਾ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੂੰ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਰਹਿ ਜਾਏ ਨਾਂ, ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਭੈਣ ਭਾਈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੱਗਾ ਸੋਹਣਾ ਸੱਚਾ ਥਾਂ, ਜਿਸ ਘਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਭਾਈ ਮਿਲਿਆ ਆ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਗਾਂ ਸਚ ਦੁਆ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇ ਬਖਸ਼ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਾਹ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਆਪਣੀ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰਿਓ ਨਾ, ਅੱਗੇ ਔਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਵੇਖਿਓ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਉਠਾ, ਅੱਗੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਦਏ ਵਸਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਣ ਆ, ਕਵਣ ਆਇਆ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ ।

ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ, ਬਾਲਾ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਸਾਖ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪੱਤ ਲੈਣੀ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਗਾਈ ਗਾਥ, ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਦੁਲਾਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬੁੱਢੇ ਨੱਢੇ ਸਾਰੇ ਤਾਰੇ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਵਿਆਹੇ ਕੁਆਰੇ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਰਲ ਮਿਲ ਬੋਲਣ ਪੰਜ ਜੈਕਾਰੇ, ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰੇ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੀਵ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰਨ ਹਾਹਾਕਾਰੇ, ਹਉਮੇ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੇ, ਸੋਏ ਲੋਕਮਾਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਲਿਖਾਵਾਂਗਾ । ਬਾਲੇ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਸਚਖੰਡ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਮਾਤ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਵਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁਤਰਾਂ ਗਲੀਂ ਹਾਰ ਪੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜੈਕਾਰ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮੂਲ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਲੀਆਂ ਗੱਡਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਫ਼ਨ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਭਣ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਲ ਨਾ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੁਫ਼ਲ ਖੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਮੁਫ਼ਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹਰਖ ਸੋਗ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਜੋਗ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੀਤੀ ਫਿਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਬੱਚੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਛੱਤ ਦੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਉਜਲ ਮੁੱਖ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ।

ਰਾਹ ਇਕੋ ਸਾਰੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਸਿਖੇ ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਉਂਗਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਉਂਗਾ । ਮੜੀ ਗੋਰ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਉਂਗਾ । ਝੂਠੀ ਮਾਟੀ ਨਾਤਾ ਤੇੜ ਤੁੜਾਉਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਿਚ ਮਿਲਾਉਂਗਾ । ਹੱਡੀਆਂ ਬਾਲਣ ਕਰ ਜਲਾਉਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਉਂਗਾ । ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਉਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਉਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬਹਾਉਂਗਾ । ਵੇਖ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਗਾ । ਇਕੋ ਵੇਲਾ ਸਾਚਾ ਗਾਉਂਗਾ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਉਂਗਾ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਪਹਿਲੋਂ ਢਾਹਿਆ ਆਪਣਾ ਢੇਰਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਉਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਕੇ ਭੁਲਾਵਾਂ ਹੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਉਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਬਿਨ ਕਰਨੀ ਪਾਰ ਕਰਾਉਂਗਾ ।

ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੁਣੀ ਆਪ ਫਰਯਾਦ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਸੰਗਤ ਦੇ ਕੇ ਜਾਵੇ ਦਾਦ, ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਰਿਆਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਕਾਢ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਲਿਖਾਈਆ । ਨਧੜਕ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਪ੍ਰਭ ਔਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੱਚਾ ਰਾਜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਇਕੋ ਸਮਾਜ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਈਸਾਈ ਮੁਸਲਮ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵੇਖਣ ਕਾਜ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਅੱਠ ਦਸ ਰੈਣ ਭਿੰਨੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਔਣ ਭਾਜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਣ ਕੌਣ ਮਿਸਤਰੀ ਰਾਜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਚ ਦੁਆਰ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਜਿਸ ਮਿਲੀ ਦਾਤ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੌਣ ਸੱਤਰ ਬਹੱਤਰ ਚੁਹੱਤਰ ਚਾਰ ਚਾਰ ਮਿਲੀ ਜਮਾਤ, ਪੰਜ ਪੰਜ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਸਭ ਦੇ ਸਾਥ, ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਕਿਉਂ ਵੱਡਾ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਬੇਟਾ ਦਸਰਥ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਪੁਤ ਕੁਸ਼ੁ ਅਖਵਾਈਆ । ਕੁਸ਼ੁ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਬਣਿਆ ਸੱਚਾ ਸਾਕ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਚ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰਬਾਨ ਇਸ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੇ ਦੇ ਸਾਥ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਖ ਸਿਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨਾਤਾ, ਦੂਜਾ ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮਾਤ ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ, ਦਾਨੀ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਆਪਣਾ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਇੰਦਾ ।

ਤੇਰੇ ਦਰ ਰੱਖੀ ਆਸ, ਆਸ ਆਸ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਬੁੱਝੀ ਸਰਬ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੋਰ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਉਪਰ ਬੈਠਾ ਆਕਾਸ਼ ਆਕਾਸ਼, ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੱਚਾ ਬਣਾ ਦੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵੰਡ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਤੇਰੀ ਵੰਡ ਢਾਈ ਮੁਠ, ਹਰਿ ਮੁਠੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੱਧੀ ਗੁਰਮੁਖ ਲਏ ਲੁੱਟ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆ ਕੇ ਸਿੰਘ ਕਰਨੈਲ ਕੋਲੋਂ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਬਹਾਏ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ ਤਿਸ ਮੰਜਲ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਰੁੱਸ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੁਸੜੇ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕ ਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਸੀਸ ਗਿਆ ਝੁਕ, ਤਿਸ ਜਮ ਨੇੜ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਲਾਲ ਭੂਸ਼ਨ ਵੇਖੇ ਉਠ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਢਾਈ ਮੁੱਠੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨ ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ ।

ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਲੈ ਕੇ ਆਏ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੋੜੀ ਬੋੜੀ ਰਾਖ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਹੱਥ, ਫੜਾਏ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਏ, ਭੁੱਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦਿੱਲੀ ਤਖਤ ਦਿਤਾ ਲਿਖਾਏ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਲੇਖੇ ਲਾਏ, ਬੇਨੰਤੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੰਜਲ ਮੰਜਲ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਏ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਫਿਰ ਲਿਖਾਏ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਰਘੁ ਰਘੁਵੰਸ ਜਣਾਏ, ਰਘੁਪਤ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਕ ਸੈਣ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਏ, ਰੋਦਿਆਂ ਠੌਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਸੀਸ ਛਤਰ ਚੌਰ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਝੁਲਾਏ, ਤਿਸ ਜਗਤ ਭਾਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਰ ਆਪ ਬੁਲਾਏ, ਭੱਜਾ ਆਇਆ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰਾਂ ਫੱਗਣ ਦਿਤਾ ਲਿਖਾਈਆ ।

ਵੀਹ ਸੌ ਇਕ ਪਹਿਲੀ ਜੇਠ, ਸੌ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਪੁਤਰੀ ਸਾਚੀ ਵੇਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਬਸੰਤ ਕੌਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਛਿੰਦਰ ਕੌਰ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਵੀਹ ਸੌ ਦੇ ਦੱਸਿਆ ਹਾਲ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਇਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਰਹੇ ਨਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇਆ । ਪਿਉ ਧੀ ਘਾਲੇ ਘਾਲ, ਘਾਲੀ ਘਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਜਣਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਇਆ ।

ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਤਮ ਰਸ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੇਵਾ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਕਵਾਰ ਕੰਨਿਆ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਸਾਚੀ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਪੰਜ ਪੰਚਮ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਧਾਰ ਨਿਰਮਲ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਰੁਸਨਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਿਰਗੁਣ ਠੰਡ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ, ਲਿਖਤ ਲਿਖਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਂ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਰੇ ਅੰਤਰ ਹੇਤ, ਬਾਹਰ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਭੇਤ, ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਇਕੋ ਇਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

ਇਕੋ ਵਸਤ ਦੇਵਣਹਾਰ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਵਿੰਦਰ ਰਣਜੀਤ ਕੌਰ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਤਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਬੇੜਾ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਗਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਬਿਨ ਕਾਰਨ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

* ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
ਭੰਗੜੇ ਦੇ ਵੇਲੇ *

ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਢੋਲ ਮਰਦੰਗਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਠ ਉਠ ਭੱਜੇ ਨੰਗਾ, ਸਿਰ ਓਢਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਛੱਡਿਆ ਪਿਛਲਾ ਸੰਗਾ, ਸਾਥ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੰਧਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਇਆ ਛੰਦਾ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਨਾ, ਚੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਢੋਲ ਮਰਦੰਗ ਇਕ ਵਜਾਈਆ ।

ਵਜਿਆ ਢੋਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬੀਰ ਬੇਤਾਲੇ ਨੈਣ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵੇਖਣ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਅੱਠ ਦਸ ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਰਦੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਮਰਦੰਗਾ ਵਜਾ ਸੱਚਾ ਨਾਦ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਵਜਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖਣ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਅੰਤ ਸੁਣੇ ਫਰਿਯਾਦ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹ ਭਗਤਨ ਨਾਚ, ਨਟੂਆ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਗਿਆ ਰਾਚ, ਰੋਮ ਰੋਮ ਤਿਸ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਆਵਾਜ਼, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੇ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਅੱਗੇ

ਕੰਮ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਉਤਾਰੇ ਪਾਰ ਘਾਟ, ਮੰਝਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਣਿਆ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਮਾਰੋ ਛਾਲਾਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਰਤੀ ਉਠਾ ਭੰਗੜਾ ਇਕੋ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਜਾਣ ਦੀ ਦੱਸੀ ਜਾਚ, ਹਰਖ ਮੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਸ਼ਬਦ ਮਰਦੰਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੈਂ ਸੈਂ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਪ ਜਪ ਗਏ ਹਾਰ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਕਹਿਣ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਲੈ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਨਾ ਹੋਏ ਖੁਵਾਰ, ਅੱਗੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਰਦੇ ਆਪ ਵਿਹਾਰ, ਬਣ ਵਿਵਹਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਦਰਸ ਮਹਾਨ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਉਪਰ ਸੱਤ ਰੰਗ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਢੋਲ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਇੱਕੀਆਂ ਕਰ ਦਰ ਪਰਵਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ ।

ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਮੰਗੀ ਮੰਗ, ਉਹਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੀ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕੋ ਆਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਣਾ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇਆ । ਜੇ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੌਂਦੇ ਛੰਦ, ਜਗਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਿਸੇ ਅੰਦਰ ਅਨੰਦ, ਬੇਮੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਭਗਤਨ ਲੇਖਾ ਦਏ ਵਖਾਇਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਢੋਲ ਤੂੰ ਰਹਿ ਤਿਆਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਤੱਕਣ ਰਾਹ ਮੰਗਣ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਠ ਦਸ ਇਕੱਠੇ ਕਰਾਂ ਵਿਛੜੇ ਯਾਰ, ਯਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦਰ ਔਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਦਸ ਵੇਖਣ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੀ ਸਿੱਖਾਂ ਪੀਲੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸਿਰ ਦਸਤਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਮਰਕਸਾ ਇਕੀਆਂ ਦਾ ਕਰੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਉਛਾਲ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਤਲਵਾੜਾ ਆਪਣਾ

ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸੱਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ ।

ਅੱਪੀ ਰਾਤ ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇੱਕੀ ਸਿਖ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ, ਜੋ ਭੰਗੜਾ ਰਹੇ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਲੈਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਹਿਣ ਦੇਣ, ਦੇਣਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣੇ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਦੇਵੇ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਕੂੜੀ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੱਪੀ ਰਾਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬਣ ਮਲੰਗ, ਈਸਾ ਮੁਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ ।

ਮਲੰਗ ਬਣੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਤਾਲ ਵੱਜੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਢੋਲ ਢਮੱਕਾ ਇਕੋ ਸਬਦ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਮਿਲਿਆ ਪਿਆਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲਾਲੋ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਪੀਰ, ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵਰਤੇ ਕਹਿਰ, ਅੰਧ ਅੱਧੇਰਾ ਇਕੋ ਛਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਿਲਿਆ ਗੰਭੀਰ ਗਹਿਰ, ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਤਰਜ਼ ਇਕੋ ਲਹਿਰ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਖਾਵੇ ਆਪਣਾ ਸਹਿਰ, ਸਹਿਨਸਾਹ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਵੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਐਰ ਗੈਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਏਗਾ । ਅੱਪੀ ਰਾਤ ਖੇਲ ਵਖਾਏਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਅਠਾਠ ਦਿਨ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਅਠਸਠ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਉਡਾਏਗਾ ।

ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਉਡਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਚ ਨਚਾਵੇਗਾ । ਨਾਰਦ ਮੁਨ ਸ਼ਰਮਾਵੇਗਾ । ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਜਾਗ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਮਜਨ ਮਾਘ ਇਕ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਦੁਰਮਤ ਦਾਗ ਪੁਆਵੇਗਾ । ਹੰਸ ਕਾਗ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਦਰਸ ਆਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਹਿਰਸ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਨਾਚ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੌੜੇ ਜੀਵ ਭੰਨ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪੇ ਗਾਵੇਗਾ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਜਬ ਬਾਰਾਂ ਵੱਜਣਗੇ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਉਠ ਉਠ ਭੱਜਣਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੱਦਣਗੇ । ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਖੋਲ੍ਹ ਲੱਭਣਗੇ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਨੱਚਣਗੇ ।

ਜਬ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਆਏਗੀ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੁਰਲਾਏਗੀ । ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਏਗੀ ।
ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਾਹ ਤਕਾਏਗੀ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਏਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏਗੀ ।

ਜਬ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਏ ਵੇਲਾ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ,
ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵਖਾਏ ਧਾਮ
ਇਕ ਨਵੇਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ
ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਦੀ ਕੱਟੇ ਜੇਲਾ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ, ਖੇਲੁ ਜਾਗ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਅੱਧੀ ਰਾਤ, ਰੁੱਤੜੀ ਰੁੱਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅਨਮੋਲਕ ਦਾਤ,
ਅਨਮੁਲੀ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ ।
ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਸਾਥ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਦੱਸੇ ਇਕੋ
ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਮੰਤਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਲਾ
ਵਕਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ ।

ਜਬ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਆਵੇਗੀ । ਭਿੰਨੜੀ ਰਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵੇਗੀ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਵਛਾਵੇਗੀ ।
ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣੀ ਰਾਹ ਤਕਾਵੇਗੀ । ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਣੀ ਭੋ ਚੁਕਾਵੇਗੀ । ਚਰਨ ਪੂੜ ਮਜਨੀ ਦੁਰਮਤ
ਮੈਲ ਧੁਆਵੇਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ
ਖੇਲ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗੀ ।

ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੰਦੇਸ ਪੁਚਾਏਗਾ । ਪਿਛੇ
ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਪਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਵਿਚੋਲਾ ਵਿਚ ਰਖਾਏਗਾ । ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਜੰਤਰੀ
ਫੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ
ਵਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਆਵੇ ਨੇੜੇ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਪ੍ਰਭ ਵਸਾਏ ਖੇੜੇ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ
ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੈਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਚੁਕਾਏ ਝੇੜੇ, ਅੱਗੇ ਝੰਜਟ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਲਿਆਏ ਆਪਣੇ ਘੇਰੇ,
ਸ਼ਬਦ ਡੇਰੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਲਏ ਫੇਰੇ, ਇਕੋ
ਵਾਰ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਗਾ ਵੱਡੇ ਜੇਰੇ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ
ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲੇ ਬਬੇਰੇ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।
ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੰਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਭਗਤਾਂ
ਡੇਰੇ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਛੇੜ ਕੋਈ ਨਾ ਛੇੜੇ, ਛੇੜੇ ਬਚਿਆ
ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਭੌਂਦੇ ਅੰਤਮ ਆ ਗਏ ਵਿਚ ਗੇੜੇ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ

ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ । ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਦੂਜਾ ਮੰਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ । ਸ਼ਿਵਦੁਆਲਾ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਦੇਏ ਵਖਾ, ਇੱਟ ਗਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰਿਉਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਲਏ ਬਣਾ, ਸੇ ਗ੍ਰਹਿ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਏ ਦਰਸਾਇਆ । ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਓਥੇ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਰਹੇ ਗਾ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਭੇਵ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਸੇ ਮੰਤਰ ਅੰਤਰ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਦੇਏ ਵਸਾ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਨੜੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ।

ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਮੁਖ ਚੁੱਕੇ ਨਕਾਬ, ਪਰਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਰੇ ਆਦਾਬ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਅਲੈਕਮ ਕੋਇ ਨਾ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਵੇਖੇ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬਣਿਆ ਗੁਲਾਮ, ਬਣ ਬਰਦਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਨਾਰ, ਛੱਤੀ ਜੁਗ ਦਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਨਾਨਕ ਵੇਖਣ ਆਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰੱਤ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦੱਬੀ ਆਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਬਲੀਦਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਬਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮਿਲੇ ਸਚਖੰਡ ਮਕਾਨ, ਦੂਜਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਉਚੇ ਉਚ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਹੱਥ ਪਾ ਕਲੀਰੇ, ਪੱਲੂ ਲਾਲ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਬਸਤਰ ਵੇਖ ਚੀਰੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਵੀਰੇ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਦੇ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਏਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂ ਨਾਈ ਛੀਬੇ ਝੀਰੇ, ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਏ ਤਕਦੀਰੇ, ਤਕਸੀਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਰ ਆਇਆਂ ਦੀ ਕੱਟ ਦੇ ਭੀੜੇ, ਤੇਰਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੱਕ ਗਈ ਬਹਿ ਕੇ ਰੰਗਲੇ ਪੀਹੜੇ, ਮੇਰਾ ਘੁੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਇਉਂ ਬੇਨਜ਼ੀਰੇ, ਨਜ਼ਰ ਮਿਹਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਹਦੀ ਰਹੀ ਉਨੀ ਸਾਲ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ, ਧਿਆਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਗਤ ਹੀਉੜੇ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਅੰਤ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਬੁਝਾਵਾਂ ਪਿਆਸ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਵਾਂ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਕਾਰਜ ਆਏ ਰਾਸ, ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਪਾਸ, ਵਿਛੜ

ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸ਼ਾਖ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਰਾਖ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਬਾਤ, ਅੰਤਮ ਨਰ ਹਰਿ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅੰਤਮ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਚ ਭਗਵਾਨ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਸਰਬ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਸ਼ਰਮ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਧਰਦੇ ਰਹੇ ਧਿਆਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਸ਼ਟ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਬਣਾ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਮੁਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਲਖਮੀ ਨਰਾਇਣ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਲੇਖਾ ਪੁਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚਾ ਮਕਾਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਨੱਚਣ ਕੁਦਣ ਗਾਣ, ਗਾ ਗਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਾਹੇ ਮੁਕਾਣ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਗਾਇਆ ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਸੇਵ ਕਮਾਣ, ਸੇਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਸਤਿ ਬਣਾਏ ਵਿਧਾਨ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ੇਰ ਦਲੇਰ ਭਬਕ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਲਗਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਭਬਕ, ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਫੜ ਉਠਾਵਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਾਏ ਇਕੋ ਸਬਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਪੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪਤਰਾ ਦੇਵਾਂ ਪਰਤ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਅੱਖਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੀਤੇ ਗਰਕ, ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਰ ਜਵਾਲ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇਆ ਹਰਖ, ਸੇਗ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੀਤੀ ਪਰਖ, ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ ਸਕਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਲਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਿਤਾ ਦਰਸ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਜਾ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਾ ਅੱਗੇ ਦੇਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਧੜਤ, ਜਗਤ ਆੜ੍ਹਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭਗਤ, ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਲੱਗੀ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਮ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਣ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਫਰਕ, ਕਬੀਰ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤੇ ਅੱਜ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੰਗੋ ਹੋ ਨਧੌੜਕ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਸਿਧੀ ਕਰ ਲਓ ਸੜਕ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨੱਚ ਕੁੱਦ ਕੇ ਮਾਰੋ ਬੜਕ, ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ ਮਿਲਿਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਅੱਗੋਂ ਜਾ ਕੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਿਛਲਿਆਂ ਅੱਗੇ ਲਏ ਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੋਵੇ ਗਰਕ, ਅੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਓਧਰ ਤੱਕਣ ਅਠਾਈ ਨਰਕ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਆਪਣਾ ਬਲ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਲੱਗੀ ਰਹਿਣੀ ਨਾ ਜੜ੍ਹਤ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰੇ ਵੱਲੋਂ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਵਰਤ, ਆਸਾ

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਰਿਹਾ ਕੜਕ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਲੋਂ ਰਹਿ ਗਈ ਰੜਕ, ਹੁਣ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਿਣ ਅਸਾਂ ਕਸੇ ਲੰਗੋਟੇ, ਮਿਲ ਕੇ ਆਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜੇ ਛੁਰੀਆਂ ਸੋਟੇ, ਕਿਰਪਾਨਾਂ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੱਟ ਮਾਝੇ ਦੇ ਬੜੇ ਮੋਟੇ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਲੇ ਰਹਿ ਗਏ ਬੇਬੇ, ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਆ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ, ਪੋਤਰੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪੈਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮੋਛੇ, ਹੱਥ ਖੰਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਸਭ ਦੇ ਕੱਢ ਦੇਵੇ ਰੋਸੇ, ਰੁਸਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਲੁਕਿਆ ਕਿਸੇ ਗੋਸ਼ੇ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਲਏ ਸੋਖੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਆ ਗਏ ਮੋਕੇ, ਫੇਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਾਲੀਓ ਤੁਹਾਡੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਜੋਤੇ, ਜੋਤਰਾ ਅੱਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਧਰਾਇਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਇਕ ਇਕ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ ਭਗਵਾਨ, ਹੁਣ ਕੱਠਿਆਂ ਹੋ ਕੇ ਝੁਰਮਟ ਪਾਇਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕਿਤੇ ਨਾ ਜਾਇਆ । ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਇਕ ਜ਼ਬਾਨ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਲਾਇਆ । ਪਿਛਲਾ ਸਭ ਨੇ ਛੱਡਿਆ ਈਮਾਨ, ਇਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲਾ ਮੱਠ ਚਲੇ ਦੁਕਾਨ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ।

ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਕਹੇ ਅਸੀਂ ਉਠਾਂਗੇ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭ ਤੋਂ ਲੁੱਟਾਂਗੇ । ਅਗਲਾ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਪੁਛਾਂਗੇ । ਦਿਲਬਰ ਹੋ ਕੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕਾਂਗੇ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਕਹੇ ਮੰਗ ਦੇ ਅਸਾਡੀ, ਕਿਉਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਲਾਰਾ ਲਾਈਆ । ਧੱਕੇ ਮਾਰਨ ਆਂਢੀ ਗੁਆਂਢੀ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਆਤਮ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਂਦੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਸੱਚਾ ਗਾਂਦੀ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਜਗਤ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਕਦੇ ਸ਼ਰਮਾਂਦੀ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

ਢੋਲ ਵਾਲਿਆ ਵਜਾ ਢੋਲ, ਹਰਿ ਢੋਲਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਸਿਆ ਕੋਲ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਖ ਨਾ ਕਦੇ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਉਚੀ ਸਾਰੇ ਕਹੋ ਬੋਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕੋਲ, ਅੰਤਮ ਤੋੜ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਮੋਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਨਾ ਜਾਏ ਡੋਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਡੁਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਿਓ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹੋ ਅਨਭੋਲ, ਸੁਤਿਆਂ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਤਮ ਪਰਦਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਦਰਸ ਦਖਾਇੰਦਾ ।

ਆਤਮ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਵੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਗਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਨਾਚ ਨਚਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਮਨਮੁਖ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਵੇਗਾ । ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਪਲੰਘ ਆਸਣ ਲਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਇਕੀਆਂ ਸਿਰ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਵੇਗਾ । ਕਮਰਕਸਾ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੇ ਹਰੀ ਅਨੰਦ ਛੱਡ ਕੇ ਨੱਸਾ, ਸੇ ਮੁੜ ਕੇ ਘਰ ਘਰ ਆਵੇਗਾ । ਗਲੋਂ ਕੱਟ ਕੇ ਜਮ ਦਾ ਰਸਾ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਧਰ ਧਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਵੇਗਾ ।

* ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ
ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਉਤੇ *

ਸਚ ਤਖਤ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪੇ ਕਰਿਆ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਿਆ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਿਆ, ਭੋ ਆਪਣਾ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਚਰਨ ਰੱਖ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਲਹਿਣਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੇਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਸ, ਆਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਚੇਤ ਮਹੀਨਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਨੀ ਸਾਲ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਨਬੀਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੋਕ ਤੀਨਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ ਭੀਨਾ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰਿਆ ਠਾਂਡਾ ਸੀਨਾ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਰਨਾ ਜੀਣਾ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਅਧੀਨਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣ ਪਰਬੀਨਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਬਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੁਛ ਛੀਨਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਵੇ ਛੀਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਤਲਕੀਨ, ਤਾਲਬ ਤੁਲਬਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਮਸਕੀਨ, ਨਿਰਭੈ ਭੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਜਲ ਮੀਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਸਚ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਘਰ ਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸੁਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜ ਜੋਗ ਸਿਕਦਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਿਖਕ ਬਣੇ ਭਿਖਾਰ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦੇਵਣਹਾਰ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਰ ਕੰਤ ਭਤਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ, ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਬੇਟਾ ਇਕੋ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਿਲਾਏ ਤਾਰ ਸਤਾਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਕਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ, ਅਮਰ ਅਮਰ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਕਵਲ ਕਵਲ ਦਰਸਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੁੰਨ ਅਗੰਮੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰ, ਪੂਆਂਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਤਰ ਸੰਕਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤੋਲਾ ਬਣੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਉਹਲਾ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣਾਏ ਭਿਖਾਰ, ਤਿੰਨੋ ਮੰਗਣ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਇਛਿਆ ਅਪਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਤੋ ਗੁਣ ਵਿਚਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਮੋ ਬਣ ਵਣਜਾਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੰਢ ਦਿਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਵ ਨੌ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਦਰ ਦਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਮੋਹ ਮੁਹੱਬਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਰ ਕੰਤ ਭਤਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਜ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਰ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਕਿਹਾ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਬਣ ਵਣਜਾਰ, ਵਣਜ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਪੁਨਕਾਰ, ਏਕਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੂਆਂਧਾਰ, ਸੁੰਨ ਅਗੰਮ ਰਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਵਲ ਕਵਲੀ ਭਰੇ ਅਪਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਹੰਸ ਦਲ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਸਵੇਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮਾਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਗਿਆਨ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਮਹਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਆਪ ਰਖਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੱਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਏ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਕਾਂਤ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਪਾਕ, ਪੁਨੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹੇ ਰਾਕ, ਅਸਵ ਘੋੜਾ ਇਕ ਦੌੜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਲਏ ਭਾਖ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਮਾਣ ਦਿਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਇਛਿਆ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਧਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅਵਤਾਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਤੱਤ ਅਖਾੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਪਸਾਰ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਈਸ਼ ਜੀਵ ਵਣਜਾਰ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਚਾਰ ਚਾਰ ਵੰਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਬਾਣੀ, ਚਾਰ ਚਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਜੁਗ ਕਹਾਣੀ, ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਵੇਦ ਪਰਾਣੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅਕਬ ਕਹਾਣੀ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਬਾਣੀ, ਅੰਮਿਉਂ ਰਸ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ, ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਤੱਤਵ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ
ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ
ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ
ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਘਟ ਘਟ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ
ਖੇਲ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਨਟ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਕਮਲਾਪਤ, ਕਵਲ
ਨੈਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਖਤ ਤਾਜ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੋਗ ਰਾਜ, ਰੱਯਤ
ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ
ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਦਾਜ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ
ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ
ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾਏ ਜਹਾਜ਼, ਸੇਵਕ ਇਕੋ ਇਕ
ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਨਾਚ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼,
ਖਾਲਕ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਆਸ਼, ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ
ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਬਾਤ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ
ਨਿਭਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ
ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਕਰਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ
ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਵਰਨ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭੇਵ ਬਰਨ,
ਬਰਨੀ ਬਰਨ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨੇਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਇਕ ਟਿਕਾਇੰਦਾ ।
ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਨ,
ਪੌੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਢੋਲਾ ਗਾਇੰਦਾ ।
ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਰਨੀ ਧਵਲ, ਧਰਨੀ
ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ
ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਾਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ,
ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਰਾਹ ਕਰਿਆ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਹੁਕਮ
ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਯਗੈ ਪੁਰਸ਼ ਖੇਲੁ ਕਵਾੜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਾਵ
ਗਰੀਵ ਪਾਰ ਉਤਾਰ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਦਿਸ਼ਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਖੇਲ ਕਰੇ
ਕਰਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਪਲ ਮੁਨ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੱਤਾ

ਤੂੰ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਿਖਪ ਦੇਵ ਚਰਨ ਭਿਖਾਰ, ਭਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਿਰਥੂ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਮਥਨ ਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਤਸ ਹੋਇਆ ਖਬਰਦਾਰ, ਜਲ ਜਲ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਛਪ ਚੁੱਕੇ ਭਾਰ, ਮੰਧਰਾ ਪਿੱਠ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਨੰਤਰ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੋਹਣੀ ਹੋਇਆ ਬਲਵਾਨ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੰਸਾ ਗਾਵੇ ਗਾਣ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁੱਤ ਮਾਣ ਮਿਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਨਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਾਵਨ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਬਲ ਰਾਜੇ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਜ ਸਾਰ ਪਾਵੇ ਆਣ, ਤੰਦੂਆ ਤੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਰੂ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਰਸ ਰਾਮ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਸਰਥ ਬੇਟਾ ਰਾਮ, ਰਘੁਵੰਸ਼ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਕਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆਂ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਾਹਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਾਮ ਬੰਸਰੀ ਗਿਆ ਵਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੂਸਾ ਦੇਏ ਧਿਆਨ, ਮੁਸਲਮਲ ਇਕੋ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਈਸਾ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੁਹੰਮਦ ਵੇਖ ਨਿਧਾਨ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਅਮਾਮ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਰੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਪੰਜ ਤੱਤ ਚੜ੍ਹਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਗਦ ਮਰਦੰਗ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤਰੰਗ, ਅਮਰ ਅਮਰ ਬਰਸਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਮਿਲਿਆ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜਣ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਸ਼ਨਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਵਖਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਰਿਰਾਏ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਲਏ ਭਰਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕੀਤਾ ਰੰਡ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਿਰਧ ਧਰਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗਾਇਆ ਛੰਦ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਿਆ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੰਡੀ ਵੰਡ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਚਾਰ ਵੇਦ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਰਖਾਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਪੁਰਾਨੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨੀ ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ, ਅੱਠ ਦਸ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਾਈਬਲ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਨਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਬਿਆਨਾ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਗਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਹੋਏ ਕਲਿਆਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਰੀ ਕਲਿਆਣ, ਅਮਰੀਕ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਲ ਬਾਵਨ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਦਾਨੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜਨਕ ਕਰੀ ਕਲਿਆਣ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਿਦਰ ਦਿਤਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੁਦਾਮਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੈਦੇਵ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮਦੇਵ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਨਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੇਣੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਰਲੋਚਣ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੈਣ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਨਕਾ ਕਰੀ ਪਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਧਕ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਿਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਪਾਣਾਂ ਗੰਢੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੰਗਾ ਧਾਰ ਜਲ ਧਾਰ, ਜਲ ਜਲ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਸੱਦ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਕਰਤਾਰ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਸਿੰਗਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖੇਲ ਅਗਣਤ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੋੜ ਤਤੀਸਾ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਭਗਤ, ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਡੂੰਘਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਬਣਿਆ ਸੁੰਘਾ, ਸੱਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਚੁੰਘਾ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰਿਆ ਹੂੰਗਾ, ਹਨੇਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਵੱਜੇ ਤੁਣਕਾ, ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾਦ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰੇ ਬੂੰਦੀ ਬੂੰਦਾ, ਕਵਲ ਕਵਲ ਉਲਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਗੂੰਗਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਉਧਾ, ਨੈਣ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਢੂੰਡਾ, ਢੂੰਡ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਚੋਟੀ ਚੂੰਡਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਰੇ ਭੇਖ, ਵੇਸ ਅਨੇਕ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਦੇਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਏ ਸੰਦੇਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਖੇਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਉਤਪਤ, ਸੰਤ ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਵੇਤ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਵਿਚੋਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਗੋਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਾਏ ਢੋਲਾ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਤੋਲਾ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਦਲੇ ਚੋਲਾ, ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਮੋਲਾ, ਮੋਲਾ ਰੂਪ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਕੋਲਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਾਏ ਰੋਲਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚੁੱਕੇ ਡੋਲਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲੇ ਹੋਲਾ, ਆਪਣਾ ਹੋਲਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਭੋਲਾ, ਭਾਉ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੋਲਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਡੋਲਾ, ਡੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਇਕੋ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਦਏ ਆਦੇਸਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਾਣੇ ਭੇਖਾ, ਭੇਖੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਲੇਖਾ, ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਬਣਤਾ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾ, ਖਿਲਾੜੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਭੁਆਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੋਲਣਹਾਰਾ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਏਕੰਕਾਰ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੋਲਣਹਾਰਾ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਲਾ ਅਖਾੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਹੁਲਾਰਾ, ਸਚ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਪਸਾਰਾ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਧਾਰਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੁਰਖ ਨਾਰਾ, ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਗੰਢ ਪੁਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚਖੰਡ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਬਣਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਾਈ ਵੰਡ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਾਇਆ ਛੰਦ, ਸ਼ਬਦ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਜਣਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕਾਇਆ ਪੰਧ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਹੋਏ ਰੰਡ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਹੰਢਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਦਏ ਵਡਿਆਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਵਿਸਮਾਦ, ਵਿਸਮਾਦੀ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਡਾਏ

ਲਾਡ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੇਟੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜਗਤ ਚੋਕੜੀ ਜੁਗ ਭੁਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅੱਖਰ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਦ ਮਰਦੰਗ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਵੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਲਗਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੋਹੇ ਅਪਾਰਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਚਮ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰਾ, ਪੰਚਮ ਮੁਖ ਮੁਖ ਵਡਿਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ, ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਚਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਬਿਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ, ਘਰ ਘਰ ਜੋਤ ਜਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਵਣ ਸਵਾਸਾ, ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਉਤਮ ਜਾਤਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨੀਚ ਨੀਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਕਮਲਾਪਾਤਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਰੀ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਾਏ ਆਪਣਾ ਸਾਕਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਜਣਾਇਆ, ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਇਕੋ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਾਰਗ ਲਾਇਆ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ, ਪੰਚ ਪਚੀਸ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ, ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ, ਕਾਇਆ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਗਾਇਆ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਘਲਾਇਆ, ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਦਾਤਾ ਬੇਅੈਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹੇ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਇਕ ਤੇਰੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ

ਰੂਪ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਰ ਖਬਰਦਾਰ, ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਦਿਆਲ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਬਣਿਆ ਲਾਲ, ਮੈਂ ਸ਼ਬਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਮੰਨ ਸਵਾਲ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਕਾਲ ਦਿਆਲ, ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਸੇ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਹਾਂਕਾਲ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਆਸਾ, ਹੁਕਮੇ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਭਰਵਾਸਾ, ਹੁਕਮੀ ਧੀਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਾਲ ਦੇਵੇ ਸਾਥਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਾਇੰਦਾ ।

ਕਾਲ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਅਰਜੋਈ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇਆ । ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਢੇਈ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਹਾਰਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਇਆ ।

ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਾਲ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਬੋਲ ਬੋਲ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਆਵੇ ਵਿਚ ਇਬਾਰਤ, ਹਰਫ਼ ਹਰਫ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਰਨਹਾਰਾ ਘਾੜਤ, ਅਨੁਭਵ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਤਕਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਹਿਮਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਭਿਖਿਕ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਨਿਰਾਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਕਰੇ ਬਹਾਲ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਾਏ ਧਰਮ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਰਾਏ ਧਰਮ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ, ਚਾਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਨਾ ਸਕੇ ਭੁਗਤ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਦੱਸੇ ਨਾ ਆਪਣੀ ਜੁਗਤ, ਪੰਜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਮਾਰਗ ਅਖਵਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਚੌਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਸਾਥ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਖਾਜ, ਖਾਤਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੌਤ ਲਾੜੀ, ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਖੇਲ ਅਪਾਰੀ, ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰੀ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਪੰਚਮ ਉਠ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲਿਆ ਰਾਹ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਡ ਵਡਿਆਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਕੋਟਨ ਕਾਲ ਕਾਲ ਬਿਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਕਰ ਕਰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਗਏ ਅਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਕਟਾਰ, ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਚਿਲੇ ਗਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੰਗਲ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਖੁਵਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਹੇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਜਲ ਧਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅਗਨੀ ਬੰਮ ਤਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਮੰਗੇ ਭਿਖਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਆਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੂਸਾ ਡਿਗਾ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਨਾ ਝੱਲਿਆ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਈਸਾ ਮੰਗੇ ਪਨਾਹ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਅਮਾਮ ਮਹਿੰਦੀ ਲਏ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ, ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਏਕੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ, ਦੂਜਾ ਅੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੁਕਮੇ ਇਕ ਸਨਵਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗਾਇਆ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ, ਨਾਮ ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇਆ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਸਹਾਇਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਯਾਰਤਾ ਸੱਬਰ ਇਕ ਹੰਢਾਇਆ, ਸੂਲਾਂ ਸੇਜ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਿਖੀ ਮੁਖੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇਆ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧੁਰ ਦੀ ਚਿਠੀ ਲਏ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਅਨਡਿਠੀ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਦ ਚਾਰ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਉਜਿਆਰ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਘੇਰ ਵਖਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਵਰਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵਖਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈਕਾਰਾ ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰ ਨਾਲ ਨਿਭਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੰਚ ਪਿਆਰ, ਹਰਿ ਪੰਚ ਦਏ ਬਣਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਨਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਬੋਲ ਸੰਸਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਇਕ ਜਣਾਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਉਤਰੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਵੇਖੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹੱਲ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਜਲਵਾ ਜਲਾਲ, ਨੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਜਿਥੇ ਕਬੀਰ ਜੋਲਾਹਾ ਕਰੇ ਜੁਮਾਲ, ਨਿਤ ਨੇਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਓਥੇ ਮੇਰੀ ਆਪੇ ਕਰੇ ਭਾਲ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਸਣ ਲਾਇਆ । ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ, ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਮਾਤ ਭਰਾਇਆ । ਮੈਂ ਬਣਿਆ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਪਿਤਾ ਮਾਤ ਕੀਤੇ ਕੁਰਬਾਨ, ਕਾਇਆ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇਆ । ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਸਚ ਮਿਆਨ, ਨਾਮ ਗਾਤਰੇ ਇਕ ਲਗਾਇਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੇਏ ਦੇਏ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਸਾਨੂੰ ਘੱਲਦਾ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਡਿਆਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਡੋਰ ਪਤੰਗ, ਗੁਡੀਆ ਆਪ ਉਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਲੰਘ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੁਣਾਵੇ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਰਵ ਸਸ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਘੜੇ ਲਏ ਭੰਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਮਹਾਂਬਲੀ ਆਵੇ ਅਵਤਾਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਦਾ ਕਰਜਾ ਦਏ ਉਤਾਰ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਜੁਗ ਦੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜੋ ਵੰਡਦਾ ਰਿਹਾ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਚ ਲਾਏ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਮਾਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ

ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਲਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਸਤਿਜੁਗ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ ।

ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਾਪ, ਸੇ ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਵੇਖੇ ਖਾਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਬੈਠੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖ਼ਾਲੀ ਸਭ ਦੇ ਕਰੇ ਹਾਥ, ਲਹਿਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਘਲਾਈਆ । ਸੱਦਾ ਗਿਆ ਘਰ ਘਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਘਲਾਇਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਗਏ ਸੜ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਘਾੜਨ ਲਿਆ ਘੜ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜਾਮਾ ਆਇਆ ਧਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਫੜ, ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਆਇਆ ਪੜ੍ਹ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਵੜ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਫੜ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਧਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛੱਲ, ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਸਮਝਾਇਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਜਾਣ, ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਣਿਆ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਭੱਜੇ ਆਏ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਰਬ ਪਛਤਾਣ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਸਰਬ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਖਿਆਨ, ਵਿਆਖਿਆ ਲੋਕਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣਿਆ ਪਰਧਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਦਰ ਸੱਦ ਕੇ ਲਏ ਬਿਆਨ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦਿਓ ਵਖਾਈਆ । ਬਗਲੇ ਲੈ ਕੇ ਔਣੀ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਫੜਾਈਆ । ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਨ ਲੈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚਾਰ ਵੇਦ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਇਕ ਬਲਵਾਨ, ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਆਣ, ਸਚਖੰਡ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਉਨੀ ਕੱਤਕ ਦਿਵਸ ਮਹਾਨ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਥੱਲੇ ਸੁੱਤੇ ਬਾਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਿੰਘ ਮਨਜੀਤ ਜਗਦੀਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰੱਤ ਕੱਢੀ ਮਹਾਨ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇਕ ਰੁਪੱਯਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਚੋਬੀ ਕੁੰਟ ਦਿਤਾ ਦਬਾਈਆ । ਚੋਬੀ ਮੰਜ਼ਲ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਹੋ ਬਲਵਾਨ, ਪਰਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਮਕਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਝੁਲਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲਿਆ ਸੱਦਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
ਛੱਡੇ ਹੱਦਾਂ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਔਣਾ ਭੱਜਾ, ਵਾਰ ਬਿਤ ਇਕ ਲਿਖਾਇਆ ।
ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹਿ ਕੇ ਸਜਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਤਾਜ ਟਿਕਾਇਆ । ਨੌਂ ਸੌ
ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਦਾ ਕੱਜਾ, ਅੰਤਮ ਮੁਖੜਾ ਦੇਏ ਵਖਾਇਆ । ਨਾ ਬਾਲਾ ਨਾ ਕੋਈ
ਨੱਢਾ, ਬਿਰਧ ਜਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ । ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਹੱਥਾਂ, ਪੈਰੀਂ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਇਆ ।
ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ
ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰੱਟਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇਏ ਮੁਕਾਇਆ । ਅੱਗੇ ਲਿਖ ਕੇ ਦੇਵੇ ਪੱਟਾ, ਸਚ ਵਸੀਅਤ ਇਕ
ਜਣਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਇਕੋ ਪਤਾ, ਸਤਿ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਏ ਸੁਣਾਇਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਮਨਾਇਆ । ਹੁਕਮ
ਸੁਣਿਆ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੁਣਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਗੁਰ
ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੁਣਿਆ ਨੌਂਜਵਾਨਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ ।
ਹੁਕਮ ਸੁਣਿਆ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਆਏ ਚਲ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ । ਅੱਗੇ ਦੱਸ ਆਪਣੀ ਗੱਲ, ਕੀ ਰਾਗ
ਅਲਾਇਆ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰ ਵਲ ਛਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੇ ਆ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕੋ ਚੰਦ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਔਧ ਸਭ ਦੀ ਗਈ ਲੰਘ, ਅੱਗੇ ਰਾਹ
ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਰੇ ਕਲਮ ਬੰਦ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਪੁੱਛੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।

ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠਾ ਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਫੇਰਾ ਪਾ,
ਨਿਹਕਲੰਕ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਚੇਲਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੌਥੇ ਘਰ ਬੈਠਾ
ਆ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾ, ਇਕੋ ਅੰਕ ਜਣਾਈਆ । ਲਾਲ ਦੁਪੱਟਾ
ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲਛਮੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਮੀਂਢੀ ਰਹੀ ਵਖਾ, ਪੱਟੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ
ਗੁੰਦਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਹੋਇਆ ਸੈਦਾ, ਭਗਵਨ ਵਿਛੋੜਾ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਦਿ
ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਅਦਾ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਕਲ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ ।

ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁਹਾਇਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਭਗਤ
ਭਗਵਾਨ ਵਡਿਆਇਆ । ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਇਆ । ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ
ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਣੀਆਂ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਆਸਣ ਲਾਇਆ ।

ਆਸਣ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਅਕਾਲ, ਵੱਜੀ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬਣੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਕਰੇ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਵੇਖੇ ਤੇਰੇ ਲਾਲ, ਇਕੋ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਦਲਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੁਰੀਦਾਂ ਪੁਛਿਆ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਬੈਠੇ ਆਈਆ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਿਆਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤਰਸੂਲ ਹੱਥ ਸੁਟਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਧਾਨ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਨਾ ਕੋਈ ਫਰਮਾਣ, ਫਰਮਾਣ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਣ, ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਓ, ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਦਾਨ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਏ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਹਨ, ਇਕੋ ਗੋਪੀ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਰਮੱਯਾ ਹੋਏ ਰਾਮ, ਇਕੋ ਬੰਸ ਇਕੋ ਵੰਸ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਅਮਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਵਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਜਣਾਏ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਇਕ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਮਕਾਨ, ਇਕੋ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਵੇ ਫਰਮਾਣ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਮਾਤ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੇਏ ਦੇਏ ਧਾਰਾ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਖ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਓ ਨੇੜੇ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਬੁਲਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪਿਛੇ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਡੇਰੇ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਗੋਂ ਦਿਸੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰੇ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆ ਗਏ ਘੇਰੇ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਚਾਰ ਜੁਗ ਬਥੇਰੇ, ਪ੍ਰਭ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪਲਕ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਲੱਗੇ ਰਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਦਿਓ ਝੇੜੇ, ਘਰ ਸਾਰੇ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਉਥੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਸਭ ਦੇ ਢੋਣੇ ਡੇਰੇ, ਬਣਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਤੁਟਾ ਨਾਤਾ, ਪਿਛਲਾ ਸੰਗ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਾਥਾ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਦੇਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਟਾ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਰਲ ਕੇ ਬਹੀਏ ਇਕ ਜਮਾਤਾ, ਪੱਟੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮਦਦਗਾਰ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਤਾਅਰੀਫ਼ ਕਰ

ਕਰ ਗਏ ਹਾਰ, ਤੁਆਰਫ਼ ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਹੋਏ ਜ਼ਈਫ਼ ਨਾ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਸਾਰ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਬਰਖਰਦਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਪੁਰਦਰਗਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰਾ ਹੋਲਾ ਕਰੇ ਭਾਰ, ਅਹਿਮਦ ਦੇਵੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੋਲਾ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਚੌਦਸ ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਗਮਖ਼ਾਰ, ਗਮਗੀਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਨੇਤਰ ਹੋਏ ਸ਼ਰਮਸਾਰ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਢਹਿ ਪਿਆ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਵੇਖ ਹਾਲ, ਖੁਲ੍ਹੜੇ ਕੇਸ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭਾ ਸਾਬ, ਸਾਬੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰ ਪੱਤਣ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਘਾਟ, ਅੱਧਵਾਟੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੁਬਰ ਗਿਆ ਪਾਟ, ਮੇਰਾ ਸਾਲੂ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਨੱਕ ਨੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਬਲਾਕ, ਕੰਗਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਇਕ ਵਾਰ ਲੈਣਾ ਝਾਕ, ਤੇਰੀ ਝਾਕੀ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਪੂੜੀ ਮੰਗਾਂ ਖ਼ਾਕ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਤੁਟੇ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਪਾਕ, ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ ਆਪਣੀ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਦੇਵੇ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਆਬਰੂ ਮੇਰੀ ਲਏ ਬਚਾਈਆ । ਚਰਨ ਘੋੜੇ ਦੇਵੇ ਰਕਾਬ, ਅਸਵ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਲਾਹ ਦੇਵੇ ਨਕਾਬ, ਪਰਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਏ ਬਾਂਗ, ਹਿਜ਼ਰ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅਮਾਮ ਮਹਿੰਦੀ ਧਰਿਆ ਸਾਂਗ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਲਹਿੰਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ ਕਾਂਗ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਪੈ ਜਾਏ ਧਾਂਗ, ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ ।

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ, ਦੁਆਰੇ ਕੂਕਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਏ ਮਾਤ ਦੱਸ, ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਮਾਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਆਏ ਫਸ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਫ਼ਤਵਾ ਲਾਇਆ ਨਾ ਕੋਈ ਸਕੇ ਨੱਠ, ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈ ਗਏ ਢੱਠ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਕੱਢ ਦੇ ਖੋਟ, ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਭਾਣਾ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਐਬ ਰਾਣਾ, ਰੱਯਤ ਆਪਣੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੇਐਬ ਤੇਰਾ ਗਾਣਾ, ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਨਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਭਗਤ ਪਰਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਹਕਲੰਕ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਾ ਮੰਨਾਂ, ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਇਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਚੰਨਾਂ, ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਘਰ ਨਾ ਬਣਾਏ ਧੰਨਾਂ, ਤੇਰੀ ਕਰਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇਆ । ਨਾਮੇ ਵਾਂਗ ਓਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਮੰਨਾਂ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਭੋਗ ਲਗਾਇਆ । ਕਾਇਆ ਕਟੋਰੀ ਸਾਚਾ ਛੰਨਾਂ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਵਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁੱਤ, ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਤ ਸੁਹਾਵਾਂ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤੜੀ ਰੁੱਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਿਰਿਆ ਕੱਢਾਂ ਕੁੱਟ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਘਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲਵਾਂ ਪੁੱਛ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਂ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਝੁਕ, ਮਾਣ ਤਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਜੇ ਕਰੋ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮੇਰੀ ਦੇਏ ਜੋੜ ਦਰ ਬੰਦਨਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਛੁੱਟੇ ਫੰਦਨਾ । ਏਕਾ ਬਖਸ਼ ਜੋਤੀ ਨੂਰ, ਗਾਉਣਾ ਚੁੱਕੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦਨਾ । ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ, ਕਾਇਆ ਅੰਧੇਰੀ ਡੂੰਘੀ ਖੱਡਣਾ । ਭਾਂਡੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਭਰਪੂਰ, ਤੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਘਟਣਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋਂ ਦੂਰ, ਕਲਜੁਗ ਆ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਲ ਵਟਣਾ । ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਤੁਰਯਾ ਤੂਰ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚੱਟਣਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਆਪਣੀ ਘਟਨਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਚੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪਹਿਲੇ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਾਣ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਅੰਤ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਵਕਤ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਸ਼ਕਤ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਗਤ ਫੜ ਫੜ ਰਾਹੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜੋ ਪਈ ਅਟਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਨੈਣ । ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਕਦੀ ਨਾ ਹੱਲਾਂਗੇ, ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਹਿਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਮੰਗਣਗੇ ।

ਵਰ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਵਾਂਗੇ । ਪਿਛਲੀ ਰੀਤੀ ਸਰਬ ਤਜਾਵਾਂਗੇ । ਆਪਣੀ ਬੀਤੀ ਤੈਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੀ ਵੇਖ ਖੇਲ ਅਨਡੀਠੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਮੰਦਰ ਮਸੀਤੀ ਫੇਰਾ ਫੇਰ ਮੂਲ ਨਾ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਬਹਿ ਕੇ ਤੇਰਾ ਢੇਲਾ ਗਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗੇ ।

ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਿਆ ਅੱਜ, ਬਾਕੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਸਜ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਦਾ ਲੈਣਾ ਕੱਜ, ਦੇਣੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੱਕਾ

ਕਾਅਬਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਏ ਹੱਜ, ਹੁਜ਼ਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਰੀਤੀ ਪਾਰ ਹੋਈ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੂੰ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਏ ਸੱਦ, ਸਾਡੀ ਚਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਤੇਰੀ ਯਦ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪਿਛੇ ਨਾ ਜਾਈਂ ਛੱਡ, ਖੁਦਾ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲੋਂ ਕਰੀਂ ਨਾ ਅੱਡ, ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਕੋਲ ਕਰਦੇ ਪੂਰਾ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਧੂਰਾ, ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸਰੂਬੀਰ ਜਵਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਿਆ ਚੂੜਾ, ਕੱਚੀ ਵੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਤੂੰ ਭਰਪੂਰਾ, ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਆਸ ਤੇਰੀ ਰੱਖ ਕੇ ਆਏ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਬਾਏ, ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ । ਸਾਹਿਬ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਏ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਏ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸਿਕਦਾਰ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟਣਹਾਰ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੰਧ ਚੁਕਾਏ, ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਖੁਵਾਰ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਏ, ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਆਧਾਰ । ਨਿੱਕੇ ਬਾਲੇ ਅੱਗੇ ਲਾਏ, ਵੱਡਿਆਂ ਦਏ ਵਖਾਲ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਏ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਪਾਏ ਜਾਲ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਨਾ ਸਕੇ ਵਖਾਲ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਲਏ ਬਹਾਏ, ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਲ ਗਾਏ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵਜਾਏ ਤਾਲ । ਨਾਰਦ ਮੁਨ ਨਾਚ ਨਚਾਏ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਪਏ ਧਮਾਲ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਖੇਲ ਵਖਾਏ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਕਰ ਪਰਵਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੇ ਹੋ ਇਕੱਠੇ, ਇਕੋ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਪਤੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਰੁੱਤੀ ਆਏ ਨੱਠੇ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਿਰ ਤੇ ਬੱਧੇ ਆਪਣੇ ਗੱਠੇ, ਪੁਸਤਕ ਪੋਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਤੱਤ ਅੱਠੇ, ਅੱਠ ਦਸ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਣੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਢੇਲੇ ਗਾਏ ਸੱਚੇ, ਤੇਰੀ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਰਹਿ ਗਏ ਕੱਚੇ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਬਾਉਂ ਬਾਈਂ ਫੜ ਰੱਖੇ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਲੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕਰਦੇ ਆਏ ਰੱਟੇ, ਰੱਟਾ ਸਕਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਤਨ ਰੁਲਾਏ ਵਿਚ ਘੱਟੇ, ਖ਼ਾਕੀ ਖ਼ਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮਸਾਣ ਗੋਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗਏ ਫੱਟੇ, ਕੂੜਿਆਂ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਰੱਤੇ, ਰਤੀ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਤੇਰੇ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਪਤੇ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਕੀਤੇ ਇਕੱਠੇ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਲ ਅਲੂਣੀ ਕੋਈ ਨਾ ਚੱਟੇ, ਅੱਗੇ

ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੀਵਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਰਹੇ ਹੱਟੇ ਕੱਟੇ, ਭੈ ਭੈ ਮਾਤ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਹੋਏ ਨਿਮਾਣੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਲੱਖੋਂ ਹੋਏ ਕੱਖੇ, ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਸੇ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਲਿਖੇ ਆਪਣੇ ਗੱਬ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਇਆ । ਤੁਸੀਂ ਗੱਦੇ ਰਹੇ ਜਸ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਦੂਰੇ ਆਇਆ ਨੱਠ, ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਕਰ ਬਸ, ਤੇਰਾ ਨੈਣ ਕਿਉਂ ਸ਼ਰਮਾਇਆ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਰੱਖ, ਫ਼ਤਵਾ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ । ਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾ ਮੇਰਾ ਏਥੇ ਕੋਈ ਚਲੇ ਨਾ ਵਸ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਭੁਆਇਆ । ਤੇਰੀ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦੀ ਦੱਸ ਮੁਕੀ ਗੱਬ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇਆ ।

ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਸੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਮੀਤ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਪੰਚ ਚਲਾਈ ਰੀਤ, ਮੈਂ ਚਾਰ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਵਿਚ ਮਸੀਤ, ਤੂੰ ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਸਚ ਫੇਰ ਕੀ ਦੱਸੀਏ ਸਾਹਿਬ ਅਨਡੀਠ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਦੱਸੇ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪ੍ਰੀਤ, ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਿਉਂ ਫੜ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਸੋਲਾਂ ਮੱਘਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ ।

ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਬਾਕੀ, ਮੁਹੰਮਦ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ ਰਾਕੀ, ਸਾਹਸਵਾਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਵੇਖਾਂ ਮਾਰ ਝਾਤੀ, ਮੇਰਾ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਬੰਦਾ ਖਾਕੀ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਗਿਆ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਾ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਇਕੱਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਉਚ ਅਟੱਲਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਘੱਲਾ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਫੜੇ ਪੱਲਾ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕੋ ਅੱਲਾ, ਇਕੋ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਛਲ ਅਛੱਲਾ, ਵਲ ਛਲ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਗਾਵਾਂਗੇ । ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਾਂਗੇ । ਪਿਛਲਾ ਕਲਮਾ ਸਰਬ ਭੁਲਾਵਾਂਗੇ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੇ ।

ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੇਵ ਕਮੋਣਗੇ । ਸੇਹੰ ਢੋਲਾ ਗੋਣਗੇ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਰਬ ਮੁਕੋਣਗੇ । ਪਹਿਲੀ

ਚੇਤਰ ਗੰਢ ਬੰਧੋਣਗੇ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖੋਣਗੇ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸਰਬ ਰੁਸ਼ਨੋਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗੋਣਗੇ ।

ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਾਂਗੇ । ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਾਂਗੇ । ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਰਖਾਵਾਂਗੇ । ਮੰਦਰ ਮਸੀਤਾਂ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗੇ ।

ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਸਭ ਨੇ ਬਹਿਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਮੁਕੇ ਲਹਿਣਾ, ਬਾਕੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੇਣ ਦੇਣਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਸਾਕ ਸੈਣਾ, ਸੱਜਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਢਹਿਣਾ, ਢਾਹ ਢਾਹ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਡੋਲਾ, ਚੌਥੇ ਘਰ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਖੇਲੇ ਹੋਲਾ, ਦੂਜਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸੋਹੇ ਸਰਗੁਣ ਬਦਲਿਆ ਚੋਲਾ, ਚੋਲਾ ਚੋਲੀ ਨਾਲ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪਿਛਲਾ ਖਾਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ ।

ਪਿਛਲਾ ਖਾਤਾ ਮੁੱਕਣਾ ਮਾਤ, ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਸਤਿਜੁਗ ਚਲੇ ਗਾਥ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਬਣਿਆ ਸਾਥ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਬਣ ਗਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅਲਫ਼ ਯੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਉੜਾ ਓਅੰਕਾਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਏਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਐੜਾ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਖੋਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਈੜੀ ਇਸ਼ਟ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਈ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੱਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਖਾਸ, ਚੌਥਾ ਅੱਖਰ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਘੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਾਹਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਇਆ ਵਿਨਾਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੜ ਵੜ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਤਾ ਸਾਥ, ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਆਈ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕੋਇ ਨਾ ਰਹੇ ਨਿਰਾਸ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਬੰਦ ਖਲਾਸ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰਾ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਰੋਸ਼ਨ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰੀ ਕਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜ ਨਿਵਾਰਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੁਵਾਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚੌਥੇ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਚੌਥੇ ਘਰ ਲੰਘ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਗੰਮ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਨੇਰਨ ਨੇਰੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਸਾਚਾ ਸਚ ਵਿਧਾਨ, ਪੰਚਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਣ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਆਇਆ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਰੁੱਤੜੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਇਆ, ਮਹਿਕ ਮਹਿਕ ਮਹਿਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ, ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇਆ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਅੰਤਮ ਧਾਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਅੱਗੇ ਸਮਝਾਏ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

* ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਡਾਕਟਰ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਭੇਜਿਆ
(ਮਨਾਰ ਦੇ ਉਪਰ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ) *

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਤਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਖੋਲ੍ਹ ਜਾਗ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਜਿੰਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਤੁਟਾ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਭੁੱਲਿਆਂ ਰਾਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋ ਦਿਸੇ ਸੋ ਹੋਵੇ ਵਿਨਾਸ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਬਚਣ ਦੀ ਰੱਖੋ ਆਸ, ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਘਰ ਲਓ ਬੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਅਣਜਾਣ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਬਣਿਆ ਆਪ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੀਪ ਸੱਤ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਜਗਤ ਵੰਡ ਵੰਡ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਰਬ ਪਛਤਾਣ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਪੁਚਾਇੰਦਾ ।

ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਿਹਕਲੰਕ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਵੱਜੇ ਡੰਕ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਬਣਾਈ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਤ, ਸੋ ਆਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਵੇਖਣਾ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਹ ਉਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਤੋੜਨਾ ਗੜ੍ਹ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਗਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਬਣੌਣੀ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਜੜ੍ਹ ਉਖੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਜੇ

ਰਾਣੇ ਕਰਨੇ ਨੰਗਤ, ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਕਰਨੇ ਮੰਗਤ, ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਪੱਤਰੀ ਵਾਚ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੀ ਵੀਹ ਸੌ ਅਠਾਰਾਂ ਬਿਕਰਮੀ ਖਿਚ ਕੇ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਵਿਚੋਂ ਮਿਆਨ, ਤਲਵਾਰ ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਵਿਚ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਣਾ ਬਣ ਨਾਦਾਨ, ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫੁਲਾਸਫਰ ਬਣ ਕੇ ਨਾ ਸਕੇ ਪਛਾਣ, ਅੰਤਰ ਆਤਮਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਵੀਹ ਸੌ ਇਕੀ ਨਵਾਂ ਬਣਾਏ ਆਪ ਵਿਧਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨਾ ਜਾਣਾ ਭੁੱਲ, ਅਭੁੱਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਣਾ ਰੁਲ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਪੈਣਾ ਮੁਲ, ਕੌਡੀ ਕੌਡੀ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਜਾਣਾ ਖੁਲ੍ਹ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਬਗੀਚਾ ਜਾਣਾ ਫੁੱਲ, ਫੁਲਵਾੜੀ ਰੁੱਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਬੂਟਾ ਜਾਣਾ ਹੁੱਲ, ਫਲ ਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।

ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦੇ ਦੇ ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਦੇਸ਼, ਦੇਸ਼ ਦਸੰਤਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਿਹਕਲੰਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇ ਮੇਲਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾਲ ਦਸਮੇਸ਼, ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾਂ ਖੇਲੇ ਖੇਲ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੱਕ ਗੋਸਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਪੈਗੰਬਰ ਆਇਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ, ਚੇਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਘਰ ਸੱਦ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਅਗਲਾ ਭੇਤ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਖੋਹ ਦੇਵੇ ਉਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਵਾੜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਜਗਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾਅ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਘੁੰਮਰ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇਵਾਂ ਉਠਾ, ਜੇ ਪਰਧਾਨ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਦਿਆਂ ਲਗਾ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਉਹਲੇ ਉਹਲੇ ਜਾਵੀ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਇਕ ਇਕ ਨਾਲ ਕਰਾਵਾਂ ਜੰਗ, ਅੰਤਮ ਜ਼ੀਰੋ ਰੂਪ ਵਖਾਇਆ । ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਜਾਵਾਂ ਲੰਘ, ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਪਹਾੜ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਦੰਡ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਹਿਲਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਇਆ ।

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਿਆ ਏਕ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਟੇਕ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਚਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਸ਼ੇਖੀ ਸਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਭ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਕਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਅਗਨੀ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਦਾ ਬਲ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ ਗਵਾਰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਚ ਕਮਾਉਂਗਾ । ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਉਂਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਉਂਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਉਠਾਉਂਗਾ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਭੜਾਉਂਗਾ । ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਲਿਆਉਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਫੇਰ ਅਖਵਾਉਂਗਾ । ਜ਼ਿੰਮੀ ਅਸਮਾਨ ਪੂਆਂਧਾਰ ਕਰਾਉਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵੇਖ ਨੈਣ ਸਰਮਾਉਂਗਾ । ਫੜ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਉਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਮਿਲਿਆ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੁਜਾ ਡਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਉਂਗਾ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਮਾਣ, ਹਰਿ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਪਰਗਟ ਹੋ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਇੰਦਾ । ਮਹੀਨੇ ਅੱਠ ਤੇਰਾ ਮੁਕਾਮ, ਫੇਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਅੱਗੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਢੇਲਾ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਇੰਦਾ ।

ਤੇਰੇ ਸਗਨਾਂ ਵਿਚ ਵੱਜੇ ਢੇਲ, ਡੱਗਾ ਆਪਣਾ ਤਾਲ ਵਖਾਈਆ । ਸੁੱਤਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਨਭੋਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਸਰਬ ਮਿਟਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਿਖ ਰਹਿਣ ਅਡੋਲ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਚੋਲ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਵਧਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਸਦ ਢੇਲਾ ਗਾਇਣ ਬੋਲ, ਉੱਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੱਚਣ ਕੁੱਦਣ ਟੱਪਣ ਖੇਲਣ ਹੋਲ, ਪ੍ਰਭ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਦਿਤਾ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵਜਾਏ ਢੇਲ, ਮਰਦੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਢੇਲ ਵੱਜੇਗਾ । ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਠ ਕੇ ਏਥੋਂ ਭੱਜੇਗਾ । ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਕੇ ਸਜੇਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਕੱਢੇਗਾ । ਚੋਟੀ ਸਭ ਦੀ ਫੜ ਕੇ ਵੱਢੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇਗਾ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਆ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦਿਤਾ ਮਿਲਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਇਕ ਨਵ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸਲਾਹ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਸਾਚਾ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਆਇਆ ਇਕੋ ਮਾਰੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨੂਰੀ ਖੁਦਾ, ਜਲਵਾ ਜ਼ਹੂਰ ਵਿਚ ਵਖਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਲਏ ਜਗਾ, ਨੇਤਰ ਪਲਕ ਅੱਖ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਫੜ ਲਓ ਬਾਂਹ, ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਬਣ ਬਰਦਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਮੇਰੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਏ ਆ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਇਸ ਦਾ ਲਿਆ ਨਾਂ, ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਆਸ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੜਾ ਮਲੰਗ, ਆਪਣਾ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖਾਂ ਲੰਘ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਜ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਇਕ ਪਲੰਘ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਚੌਥਾ ਪਦ, ਗੁਰਮੁਖ ਪਹਿਲੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਸਭ ਨੇ ਦੇਣਾ ਛੱਡ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਆਪ ਹੱਦ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੰਧ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸੁਹਾਏ ਆਪਣੀ ਯਦ, ਬੰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਛੇ ਨਾ ਜਾਏ ਛੱਡ, ਜਿਸ ਜੋੜਿਆ ਤਿਸ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵਡਿਆਇੰਦਾ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ, ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ । ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਜਗਿਆ ਚਿਰਾਗ, ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪ ਜਗਾਇਆ । ਮੇਰਾ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਤਾ ਦਾਗ, ਅੰਮੀ ਸੀਰ ਪਿਆਇਆ । ਮੇਰੀ ਦੁੱਖੀ ਦੀ ਸੁਣੀ ਗਈ ਫਰਯਾਦ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਰਦ ਵੰਡਣ ਆਇਆ । ਪਾਰ ਲੰਘਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਵਖਾਏ ਖਾਟ, ਖਟੀਆ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਇਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਵੇਖਣ ਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਦਏ ਵਧਾਇਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾਂ ਸਾਚੇ ਹਾਣੀ, ਸੁਰਤੀ ਮੂਰਤ ਅਕਾਲ ਮਨਾਈਆ । ਸਰੋਵਰ ਆਤਮ ਨਿਝਰ ਪਾਣੀ, ਠੰਡਾ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਸੁਣਾਏ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਪਿਛਲੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਿਤਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਚੌਥੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਨਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਪਰਾਣੀ, ਜਿਸ ਪਰਾਣਪਤ ਲਿਆ ਧਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਸਿਆ ਖੇੜਾ, ਹਰਿ ਖਿੜਕੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਲਾਇਆ ਡੇਰਾ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰੀ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਅੰਤ ਨਬੇੜਾ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਗੇੜਾ, ਗੇੜਾ ਗੇੜੇ ਵਿਚ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਨਾਮ ਦਾਨ, ਅੰਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੱਟਣ ਆਇਆ, ਕੱਟਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣ ਆਇਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕ ਸੁਖਾਲਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਰੱਖਣ ਆਇਆ, ਗਲ ਪਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਾਲਾ । ਬਣ ਸਵਾਂਗੀ ਨਟੂਆ ਨੱਚਣ ਆਇਆ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਅੰਦਰ ਰਚਣ ਆਇਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ । ਬਿਰਹੋ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਮੱਚਣ ਆਇਆ, ਬਣ ਵੈਰਾਗੀ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲਾ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪਿਛੇ ਨੱਸਣ ਆਇਆ, ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਨਿਰਾਲਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹੋਏ ਉਜਾਲਾ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਉਪਜਿਆ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਸੰਤਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰੂਰ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੋੜਨਹਾਰ ਜਗਤ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸਰੂਰ, ਸੁਹਬਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਭਗਤਾਂ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਗੂੜ੍ਹ, ਲਾਲਨ ਲਲਾਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਜੋ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪਿਛਲਾ ਕਰੇ ਮੁਆਫ਼ ਕਸੂਰ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹੀਆ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਤਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਆਈ ਘਰ, ਘੁੰਗਟ ਮੁਖ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਵਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਡਰ, ਭੈ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਵਿਭਚਾਰ ਹੋਏ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰੈਣ ਵੇਖਾਂ ਖੜ, ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਸਵਾ ਘਰ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਗਏ ਬਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਆਇਆ ਮੌਕਾ, ਇਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੀਂ ਹੁਣ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਧੋਖਾ, ਤੇਰਾ ਧੋਖਾ ਮੇਰੇ ਨਾ ਭਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਤੇਰਾ ਸਲੋਕਾ, ਸੇਹੰ ਢੇਲਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਰੋਸਾ, ਜੁਗ ਰੁਸਿਆਂ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਢਾਈ ਹੱਥ ਤੇਰਾ ਹੋਸਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਢਾਈ ਗਜ਼ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ ਭੋਥਾ, ਦੁਪੱਟਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਛੋਟਾ, ਛੋਟਿਉਂ ਵੱਡੇ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਲਾਲ ਰੰਗ ਇਕੋ ਬਹੁਤਾ, ਜਿਸ ਚੜ੍ਹਿਆ ਉਤਰ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸਾਚਾ ਮੌਕਾ, ਮੁਫ਼ਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੋਕਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ ਓਟਾ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜਗੌਂਦੇ ਰਹੇ ਜੋਤਾਂ, ਸੇ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਜੀਉਂਦਾ ਮੋਇਆ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਰਨ ਜੁਗਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਉਠਿਆ ਸੋਇਆ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੱਗੇ ਰੋਇਆ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨਾ ਧੋਇਆ, ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚੋਇਆ, ਕਵਲ ਨਾਭ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਈ ਲੋਇਆ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬੋਇਆ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਛੋਹਿਆ, ਅੰਗ ਨਾਲ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਜਾਗ, ਮੇਰੀ ਜਾਗੀ ਰੁੱਤ ਸਬਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ, ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮਨਮੁਖਾਂ ਲੱਗੇ ਆਗ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛੁਟੇ ਸੁਹਾਗ, ਨਾਤਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮਨਮੁਖਾਂ ਕੋਇ ਨਾ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਬਿਨ ਭਗਵਾਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਅੱਖਰ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਣੇ ਸਚ ਸਮਾਜ, ਸਮਗਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਰਚੇ ਮੇਰਾ ਕਾਜ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਲੇ ਜਹਾਜ਼, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸੱਚਾ ਹੋਵੇ ਰਾਜ, ਰੱਯਤ ਗੁਰਮੁਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਨਾਚ, ਮੇਰੇ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਇਕੋ ਸਾਚ, ਸਚ ਸਚ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕਾਇਆ ਕਾਚ, ਖਾਕੀ ਮਾਟੀ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਦਏ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸੂਰਬੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਅਨੰਦ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮੁਖ ਉਪਜਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚਾੜ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਨਾਮ ਰੰਗਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਜਾਵਾਂ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਅੱਗੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੱਗੇ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੁਣੇ ਸਚ ਬਿਆਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਭਗਤਾਂ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਾਲਾ ਨੇੜ ਨਾ ਕੋਇ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਜਿੰਨਾਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਇਕ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਡੰਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਈ ਸੰਗਤ ਬਿਨ ਮੰਗਿਆਂ ਵਸਤ ਅਮੇਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਮੰਗਣ ਦੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਲੋੜ, ਅਣਮੰਗੀ ਦਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਾਈਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਅਗੰਮੀ ਘੋੜ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੌੜਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਉਤੇ ਸੁਟੀ ਡੋਰ, ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਆਈਆ । ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪਾਏ ਸ਼ੇਰ, ਸੰਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੋਰ ਮੋਰ, ਮੋਰ ਤੋਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਪੰਜ ਚੋਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ

ਵਿਚ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਪੈ ਗਈ ਲੋੜ, ਦਰ ਦਰ ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਦਏ ਵਧਾਈਆ ।

ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਤੇਰਾ ਵਾਧਾ, ਵਾਹਦ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸਭ ਦਾ ਦਾਦਾ, ਦਾਸਤਾਨ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵਜਾਏ ਨਾਦਾ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਮਾਜ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸੰਗਤ ਹਰਿ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਗੀ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਜੋ ਰਹਿ ਗਏ ਦੂਰ, ਦੂਰੋਂ ਨੇੜੇ ਆਪ ਲਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਆਪ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਆਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸਰੂਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਕਰੇ ਭਰਪੂਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਦਲਿਦਰ ਅੱਗੇ ਕੱਟੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ, ਸੌ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਇਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਦਿਵਸ ਵਿਚਾਰਾ, ਵਦੀ ਸੁਦੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇਆ । ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਪੂੜੀ ਉਡੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚਾ ਨਾਚ ਨਚਾਇਆ । ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਇਆ ।

ਪੂੜੀ ਉਡੇ ਨਾਲ ਪੈਰ, ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਐਰ ਗੈਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਨਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲਾਹੌਰ ਸਹਿਰ, ਲਹਿਰ ਲਹਿਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਚ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਮਾਤ ਨੱਚਣ, ਘੁੰਮਰ ਏਕਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਅੰਤਮ ਮੱਚਣ, ਅਗਨੀ ਜੋਤ ਲਗਾਈਆ । ਵਾਂਗ ਅੰਗਿਆਰੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਖਣ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਰੱਖਣ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਫਾਸੀ ਫਸਣ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਬਚਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਦੱਸਣ, ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਦੇਵਣ ਆਇਆ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਕਰੇ ਸਰੀਰ । ਸਮਰਥ ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਠੰਡੀ ਛਾਇਆ, ਫੜ ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਅਖੀਰ । ਦਰਸੀ ਦਰਸ ਇਕ ਕਰਾਇਆ, ਸ਼ਰਅ ਕਟਾਏ ਜੰਜੀਰ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦਏ ਬਰਸਾਇਆ, ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਇਆ, ਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਵੀਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਹ ਹਕੀਰ ।

ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ ਕੋਇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਹਰਿ ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਬਹਿਣਾ, ਇਕੋ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲੈਣਾ, ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਵਿਚ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਦਲ ਦਏ ਵਿਧਾਨ, ਭੂਪਤ ਰਾਜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

* ਪਹਿਲੀ ਵਸਾਖ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ *

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਆ ਧਾਰ, ਦੋਆ ਸਿਫਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਸਿਫਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੋਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਿਫਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ, ਅੰਕ ਅੰਕੜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਦੋਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰ ਖੁਵਾਰ, ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਦੋਆ ਕਹੇ ਸਾਚਾ ਸਿਕਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਾਰਾਂ ਮਾਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੋਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਡ ਬਲਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਦੂਆ ਕਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਰਾ ਖੇਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਧਾਮ ਨਵੇਲ, ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦੂਆ ਕਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾੜ੍ਹਾਂ ਤੇਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਗਨ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਘੱਤਾਂ ਸੱਚੀ ਜੇਲ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਦੋਹਾਂ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ ।

ਦੂਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਇਕ ਤੋਂ ਦੋ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਿਫਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੱਢਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦੂਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਦ ਬਖਸ਼ੰਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੋਹਾਂ ਕਰਾਂ ਰੰਡਾ, ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਦੂਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜੋਧਾ ਸੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਰਾ ਬਲ ਰਖਾਈਆ । ਸਿਫਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦੂਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜ਼ਰੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਕੂੜ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੂਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਡੋਬੇ ਪੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਦੂਆ ਕਹੇ ਸਿਫਰੇ ਸਚ ਦੱਸ, ਕੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਅੱਗੋਂ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਮਸਖਰਾ ਬਣ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੁਛ ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੂਆ

ਹੋ ਕੇ ਹੋਏ ਪਰਗਟ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਾੜ ਮਾਸ ਹੱਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੋਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਦੂਏ ਹੋ ਦਲੇਰ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਦੱਸਾਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਬਣਿਉਂ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਚੋਲਾ ਹੰਢਾਇਆ ਢੇਰ, ਤਨ ਖਾਕੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਕੀਤੀ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਮਿਹਰ, ਡਰਦੇ ਡਰਦੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵਸਦਾ ਰਿਹੋ ਨੇਰਨ ਨੇਰ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੇਰ ਆਪ ਦਿਤਾ ਨਿਬੇੜ, ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੀ ਆਪਣੀ ਖੇਡ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਫਰਾ ਦਿਤਾ ਭੇਜ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਏ ਉਸ ਦਾ ਅੰਕ ਦਏ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੈਂ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਛੇੜਦਾ ਰਿਹਾ ਛੇੜ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰੇ ਲੋਕਮਾਤ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਰੇੜ੍ਹ, ਪਿਛੋਂ ਇਕੋ ਨਿੱਕਾ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਰਿਹਾ ਫੇਰ, ਪਾਂਧੀ ਪਾਂਧੀ ਮਾਰਗ ਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਆਪਣਾ ਹੇਰ ਫੇਰ, ਹੇਰ ਫੇਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਘੱਤੇ ਵਿਚ ਅੰਡਜ ਜੇਰ, ਬਿਨ ਮਾਤ ਪਿਤ ਜਨਮ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਦੂਏ ਸੁਣ ਕਰਾਵਾਂ ਯਾਦ, ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦਾਦ, ਬਿਨ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਤੇ ਕਰਨ ਰਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਆਵਾਜ਼, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੀ ਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੱਲਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਤਿਸ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਿਫਰਾ ਬੱਧੀ ਧਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਸਿਫਰੇ ਅੰਦਰ ਘੁੰਡੀ ਅਪਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਦਾ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਏਹ ਇਕੋ ਸਿਫਰਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਕਲੇ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਦੀ ਆਸਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਉਪਾਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਵਤਾਰ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਇਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਵਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕਹਿ ਸਾਰੇ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਦਾ ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਮੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਏਹ ਸਿਫਰਾ ਇਕੋ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰ, ਅਗੰਮੀ ਨਾਦ ਸੁਣ ਸੁਣ ਸੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਣ ਪੁਣ ਪੁਣ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਦੋ, ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ ਆਪੇ ਹੋ, ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ । ਸਿਫਰੇ ਕੋਲੋਂ ਬਣ ਦੋ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜਾ ਸਿਫਰਾ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਤਿਸ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਦੋ ਦੋ, ਅੰਤ ਸਿਫਰ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਬਲਕਾਰ, ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਸਚ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖਿਰ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅਧਾਰ, ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਅਰਾ ਪੁਰ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਿਹਾਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਧਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਵਿਹਾਰਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਨਾਰਾ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕਿਨਾਰਾ ਨਾ ਆਰ ਨਾ ਪਾਰ, ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫਰਾ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ, ਮੈਂ ਸਿਫਤਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਅੰਦਰ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਲਿਖਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰਾ ਭਵਿਖਤ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡਿਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੇਰੀ ਆਸ ਰੱਖੀ ਕਿਸ ਕਿਸ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਿਆ ਜਿਤ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਹਿਤ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਨਾ ਕੋਈ ਵਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਥਿਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਮੀਤ, ਮੈਂ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਗਤ ਰੀਤ, ਮੇਰਾ ਲੇਖ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਚਾਰ ਨਵ ਨੌਂ ਮੇਰੀ ਰੱਖੇ ਉਡੀਕ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕਰਨ ਤਾਅਰੀਫ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੋਹਲੇ ਗਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰਨ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਧਾਮ ਅਤੀਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਦੂਆ ਸਿਫਰੇ ਹੋ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਹੋਏ ਖੀਸ, ਪੱਲੇ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਬਨ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫਰਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੱਡ ਬਲਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਰਦੇ ਗਏ ਪਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੇ ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ ਅਖਵਾਇਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਦੇਏ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਇਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਗ ਰਾਗ ਤਰਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਗੀਤ ਗੀਤ ਅਲਾਇਆ । ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੱਡ ਬਲਵਾਨਾ, ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਨਾ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਮਹਿਮਾਂ ਅਕੱਥ ਕਥ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫਰ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗ ਵਿਚ ਔਣਾ, ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੋਦ ਉਠੋਣਾ, ਜਨਨੀ ਜਨ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਸੀਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਿਔਣਾ, ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਫਿਰਾਈਆ । ਕੁਛੜ ਚੁੱਕ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੜੋਣਾ, ਲੋਰੀ ਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਆਈਆ । ਤਨ ਬਸਤਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੁਹੋਣਾ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਨਾ ਕੋਇ ਨੁਹਾਈਆ । ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧੋਣਾ, ਪੈਰੀ ਜੋੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਤਨ ਬਸਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗੋਣਾ, ਢਾਕਣ ਕੇ ਪਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸੋਣਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁੱਤਰ ਧੀਆਂ ਨਾ ਸੰਗ ਰਖੋਣਾ, ਜਗਤ ਕੁਟੰਬ ਨਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹੋਣਾ, ਸੰਪਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਹਵਨ ਪਵਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੋਣਾ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਗੋਣਾ, ਧੁਨ ਅਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪੌਣਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਤਜਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤ ਵਖੋਣਾ, ਉਹ ਬੈਠਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਿਫਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਰੰਗ ਰੰਗੋਣਾ, ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਬੀਸ ਬੀਸ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦੂਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਏ ਅਨਹੋਣਾ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੋਣਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੂਏ ਨਾਲ ਜੇੜ ਸਿਫਰਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪ ਕਰੇ ਜ਼ਿਕਰਾ, ਪਿਛਲਾ ਫਿਕਰਾ ਫਾਕੇ ਵਾਲਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਸਿਫਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੇਟਾਂ ਫਿਕਰ, ਫ਼ਾਤਿਹਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕੁਛ ਵੀ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਵੀ ਆਵਾਂ ਨਿਤਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੈਠੇ ਵਿਟਰ, ਸਭ ਦਾ ਮਾਣ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਜੇਤੀ ਜੇਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਅਵੱਲੀ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੇਤ ਅਟੱਲੀ, ਅਟੱਲ ਧਾਮ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੇ ਵੇਖਣ ਵਲੀ ਛਲੀ, ਨਾ ਵੇਖਣ ਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੇਰੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਕਲੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੋਕਮਾਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰ ਪਿਆਰ ਸ਼ਬਦ ਅਪਾਰ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਗਲ ਵਿਚ ਬੱਧੀ ਟੱਲੀ, ਕੰਠ ਵਿਚੋਂ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਵਜਾਈਆ ।

ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਪ੍ਰਭ ਜੋਧਾ ਬਲੀ, ਉਹਦਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਆਪਣੇ ਰਸ ਵਿਚੋਂ ਦਿਤੀ ਇਕੋ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਫਲੀ, ਆਪਣਾ ਬਾਗ ਬਗੀਚਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਸਾਈਆ । ਸਿਫਰੇ ਵਿਚ ਵੜ ਕੇ ਵੇਖੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਚਰਨਾਂ ਕੋਲ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਗਲੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੱਗੇ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਬਲੀ, ਤਾਬ ਝੱਲਿਆ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਬਲੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਰਗੜੀ ਤਲੀ, ਤਿਲਕ ਆਪਣਾ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਵਾ ਰੱਤੀ ਇਕੋ ਡਲੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹੀਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਜਿਹੜੀ ਮਿਲੀ, ਜੁਗ ਛੱਤੀ ਲੋਕਮਾਤ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਦਾਨ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਰਗਟਾਈ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਪਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਤੋੜ ਸਾਕ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਨਾ ਜਾਤ ਨਾ ਪਾਤ, ਨਾ ਸਰਗੁਣ ਨਾ ਨਿਰਗੁਣ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਆਜ਼ਾਦ, ਅੰਕ ਅੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਸਭ ਮੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਹੋਣ ਬਰਬਾਦ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸਭ ਨੂੰ ਖਾਹਸ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਿਫਰਾ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਸੁਣੋ ਕਾਰ, ਮੈਂ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰਾਂ ਕਰਾਵਾਂ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਤ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਵਾਹਦ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤਾਅਰੀਫ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੰਸਾਰ, ਤੁਆਰਫ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਰੀਸ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕੰਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਕਰਿਆ ਕੰਮ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਭਾਂਡਾ ਦਿਤਾ ਭੰਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਸਚ ਹੋ ਕੇ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫਰੇ ਵਿਚੋਂ ਫਿਕਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

ਸਿਫਰੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਿਆ ਫਿਕਰਾ, ਫਿਕਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਜੋ ਹੋਇਆ ਬਿਖਰਾ, ਤਿਸ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਆਇੰਦਾ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਸਿਖਰਾ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ, ਹਰਿ ਸਚ ਸਚ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਕਰਮ ਧਰਮ ਬਰਨ ਵਰਨ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

ਸਿਫ਼ਰਾ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਆਪ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਮੇਰਾ ਬਾਪ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਪ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਪਾਕ, ਪਵਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਦਾ ਸਾਕ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਬੇਬਾਕ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਅੰਕ ਅੰਤ ਬਣਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਜਗਤ ਹਾਥ, ਵਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦਾਤ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੱਠੇ ਕਰ ਆਪ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜਲਾਂ ਬਲਾਂ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਨੂਰੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਮੇਰਾ ਤੱਕਦੇ ਗਏ ਦੀਦਾਰ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਭਿਖਾਰ, ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਡਾਹੀਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਕਲ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਜੋ ਸਿਫ਼ਰਾ ਰੂਪ ਵੇਖੇ ਸੰਸਾਰ, ਇਕ ਸਿਫ਼ਰੇ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿਫ਼ਰੇ ਵਿਚੋਂ ਏਕਾ ਮਹੱਲ ਕਰੇ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰੰਪਰ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਮਨਾਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰਤਾਰ, ਉਹਲਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਿਫ਼ਰਾ ਸਤਿ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜਗਤ ਜਗਤਾਰ, ਜਗ ਜੀਵਣਦਾਤਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਖੇਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਚਾ ਚਾਉ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਸਚ ਨਿਆਉਂ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪਕੜਨਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਬਾਹੋਂ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁੱਤਰ ਮਾਉਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੇ ਬਾਉਂ, ਜਿਸ ਧਾਮ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਡੀਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਭੇਦ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਧਾਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਸਾਮ ਵੇਦ, ਅੰਕ ਨੌਂ ਸੌ ਇਕੱਤਰ ਸਤਰ ਅੱਠ ਅੱਠ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੌ ਧਾਮ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਸਭ ਦੀ ਸਾਂਝ ਬੰਧਾਈਆ ।

ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਸੂਰਜ ਤਾਰਾ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸਜਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਰਾਮ ਰਾਮ, ਆਪਣੀ ਹਰਿ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਕਰ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਇਕ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਹੋਇਆ ਹੈਰਾਨ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਸਿਫ਼ਰਾ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਭਗਵਾਨ, ਸੌ ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਰਾਮ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਰਾਮ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਏਹ ਭੂਮਕਾ ਸਚ ਅਸਥਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਾਲਮੀਕ ਲਾ ਕੇ ਜਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਵੇਲਾ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਰਿਹਾ ਦਸਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਵਧਾਈਆ ।

ਸਚ ਧਾਮ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਪਾਂਡੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾ, ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਾਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਇਆ ਕਮਾ, ਏਕਾ ਅਰਜਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸੁਣ ਅਰਜਨ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਲਜੁਗ ਇਕ ਜਣਾ, ਜਾਨਣਹਾਰ ਕਦੇ ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਅਰਜਨ ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਜਗਦੀਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਇਆ । ਸਚ ਦੱਸ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕਾਹਨ ਆਵੇ ਠੀਕ, ਜਿਸ ਮੈਨੂੰ ਕਾਹਨ ਬਣਾਇਆ । ਮੈਂ ਵੀ ਓਸ ਦੀ ਰੱਖਾਂ ਉਡੀਕ, ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਸੁਹਾਇਆ । ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਉਹਦੀ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਜਿਸ ਅੰਤ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਿਤ ਕਰਾਇਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਠੀਕ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਤੀਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਮੈਂ ਅਗਨ ਬਾਣ ਠੰਡਾ ਠਾਰ ਕਰਾਇਆ । ਉਹ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਜੀਤ, ਜਿਤਿਆ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇਆ । ਉਹ ਮੇਰੀ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਰੀਤ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੋਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਪਿਛੋਂ ਅਰਜਨ ਗੀਤਾ ਰਹਿ ਜਾਏ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਉਹ ਆਵੇ ਆਪਣੇ ਧਾਮ ਠੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਮੈਂ ਵਖਾਵਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਸੌ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਰਿਹਾ ਟਿਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇਆ ।

ਕਾਰ ਕਰੇ ਸਿਫਰਾ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਿਤਾ ਜਾਪ, ਸਤਿਨਾਮ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਇਕੋ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਦੀਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਨਾਨਕ ਦੱਸਿਆ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਵੇਖ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਨਾ ਜ਼ਿਮੀ ਨਾ ਅਸਮਾਨ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਰੱਯਤ ਨਾ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਚੋਬਦਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਨਾਨਕ ਵੇਖ ਧਾਮ ਅਪਾਰਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਿਹਾ ਕਲ ਮਹਾਂਬਲੀ ਉਤਰੇ ਅਵਤਾਰਾ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਰਬ ਨੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਹਾਰਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਲੱਭ ਲੱਭ ਖੱਕਾ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਕਿਨਾਰਾ, ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕਹਿ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਬੋਲ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ, ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਚ ਸਹਾਰਾ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਵਸੇ ਨਿਆਰਾ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੋ ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਦੇਏ ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਸੰਸਾਰਾ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਧਾਮ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਧਾਮ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਰੇ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਪੂਤ ਸਪੁਤੇ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਬਿਨ ਛੁਰੀਉਂ ਹੋਏ ਹਲਾਲ, ਕਸਾਈ ਬਣਿਆ ਜੀਵ ਕਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਸਿਫਰਾ ਧਾਰ, ਧਰਮ ਜੈਕਾਰ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਵਾਹਵਾ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਧਿਆਨ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾ ਵਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖ ਸਚ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਹਰਿ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਅੰਤ ਕਿਨਾਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁਕੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਸਦਾ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਦੇਏ ਜੇੜ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਪਾਵੇ ਕਵਣ ਸਾਰਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈਣਾ ਅਵਤਾਰਾ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖਣਾ ਇਕੋ ਧਾਮ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਆਂ ਕਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧਾਮ ਅਵੱਲੜਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ ।

ਓਸ ਧਾਮ ਦੀ ਦੱਸ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਓਸ ਪਿਛੇ

ਦਿਆਂ ਆਪ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਦਿਨ ਖਾ ਕੇ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਾਏ ਮਹਿਮਾਨੀ, ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਮੇਰਾ ਬੰਸ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਤੇਰਾ ਵਰ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਸਿਫ਼ਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਿਫ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤੈਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਰਾ ਫ਼ਿਕਰ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਆਪ ਹੋ ਬੇਫ਼ਿਕਰਾ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾਚ ਨਚਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ ।

ਮੈਂ ਸਿਫ਼ਰਾ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸਾਂਗਾ । ਮਾਂ ਪਿਓ ਪੁੱਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਕੁਛ ਨਾ ਰੱਖਾਂਗਾ । ਸਭ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਸੱਟਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਰਟਾਂਗਾ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਘੱਤਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸੱਟਾਂਗਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਤੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪ ਬਣਾਉਂਗਾ । ਆਪ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਡੋਲੀ ਫੜ ਚੜ੍ਹਾਉਂਗਾ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਉਂਗਾ । ਤੰਦ ਮੌਲੀ ਨਾਲ ਰਖਾਉਂਗਾ । ਸਵਾ ਰੱਤੀ ਘੋਲ ਘੋਲੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਫੜ ਉਠਾਉਂਗਾ । ਤੇਰੀ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂ ਚੋਲੀ, ਚੋਲੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਉਂਗਾ । ਤੈਨੂੰ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਰੇ ਬੋਲੀ, ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਉਂਗਾ । ਤੂੰ ਉਚੀ ਉਚੀ ਪਾਵੀਂ ਰੌਲੀ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਇਕ ਸੁਣਾਉਂਗਾ । ਤੂੰ ਵਸੀਂ ਉਚੇ ਦੁਆਰੇ ਮੰਦਰ ਪੌਲੀ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਸੇਵ ਕਮਾਉਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਉਂਗਾ ।

ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਤੇਰੀ ਭੇਟੇ ਚੜ੍ਹੇਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਫਿਰ ਸਾਹਮਣੇ ਤੇਰੇ ਖੜੇਗਾ । ਜੋਧਾ ਹੋ ਕੇ ਸੂਰਬੀਰ ਲੜੇਗਾ । ਜੇ ਹੱਕ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਅੜੇਗਾ । ਨਿਰਭੈ ਭੈ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੱਸ ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ।

ਸਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਲੁਟਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਪੁੱਟ, ਬੂਟਾ ਸਚਖੰਡ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਘੁੱਟ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਫਿਰ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਰੁੱਠ, ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਸਭ ਦੀ ਲੁੱਟ, ਖ਼ਾਲੀ ਘਰ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਵੇਂ ਉਠ, ਤੇਰੀ ਉਂਗਲੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ, ਤੇਰਾ ਪੱਲੂ ਛੱਡ ਨਾ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਅਲੇਖ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰਾ ਬੂਟਾ ਨਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਹਰਿਆ ਸਿੰਚ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਏ ਢੁੱਕ, ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਬਣ ਕੇ ਤੇਰਾ ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਈਂ ਘੁਸ, ਮੈਂ ਪਰਦਾ ਉਤੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਲਈਂ ਪੁੱਛ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਦੁੱਖ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਮੇਰੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਵੰਨਗੀ ਲੋਕਮਾਤ ਬਣਾਏਗਾ । ਸਿਰ ਕਲਗੀ ਇਕ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਜਗਦੀਸ਼ ਤਾਜ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਆਵਾਜ਼ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਨੇੜੇ ਆਏਗਾ । ਸਾਜਨ ਸਾਜ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਅੰਤ ਰਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਵਖਾਏਗਾ ।

ਘਰ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਗ ਅੰਗ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਇਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਲੰਘ, ਤੇਰਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਚਾੜ੍ਹ ਸਾਚਾ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਇਕ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਖੀ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾ ਜਾਈ ਮੁੱਕਰ, ਜੇ ਮੁਕਰੇ ਤੇ ਨੇਤਰ ਰੇ ਰੇ ਤੈਨੂੰ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਉਂ, ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋ ਆਵੇ ਉਤਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਹੋ ਆਵੇਗਾ । ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ, ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਅਖਵਾਵੇਗਾ । ਜਿਉਂ ਗੁਜਰੀ ਚੁਕਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛੜ, ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੁਛੜ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਗਾਂ ਖਾਣ ਨੂੰ ਟੁੱਕਰ, ਪਾਣੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਵਾਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਗਿਆ ਉਜੜ, ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਇਕ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਪਿਆਰ ਜਣਾਏਗਾ । ਆਪਣਾ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਬੂੰਦ ਰਕਤ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਲੇਖੇ ਲਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਸੁਰੰਜਣਾ ਸੁਹਾਏ ਆਪ ਵਕਤ, ਰੁੱਤ ਰੁੱਤੜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਏ ਪਰਤ, ਤੇਰਾ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਏਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਸੋਗ ਮਿਟਾਏ ਹਰਖ, ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਸੁੱਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਫਿਰੇ ਨਪੜਕ, ਭੈ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਰੋਕਿਆਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਅਟਕ, ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਕੀਤਾ ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਤਰਕ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏਗਾ । ਜੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਬਾਲੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਫਰਕ, ਹੁਣ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਨਾ ਵਹਾਏ ਕੋਈ ਉਤੇ ਮਰਗ, ਮਨਜੀਤਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏਗਾ । ਨਾਤਾ ਤੇੜ ਸੋਗ ਹਰਖ, ਸਿੰਘ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਉਪਰ ਵੇਖ ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਿਹਾ ਲਟਕ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕੋ ਰੰਗ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਏਗਾ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ਦਾ ਮਾਣ ਰੱਖਿਆ ਇਕ ਭਰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਭਰਤ ਨਾਲੋਂ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਰਖਾਏਗਾ । ਓਸ ਧਾਮ ਕਰੇ ਪਰਗਟ, ਜਿਸ ਧਾਮ ਰਾਮ ਪਿਆਨ ਲਗਾਏਗਾ । ਓਸ ਧਾਮ ਖੋਲ੍ਹੋ ਹੱਟ, ਜਿਸ ਧਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਓਸ ਧਾਮ ਬੀਜੇ ਬੀਜ ਵਤ, ਜਿਸ ਧਾਮ ਨਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੇਗਾ । ਓਸ ਧਾਮ ਲਏ ਰੱਖ, ਜਿਸ ਧਾਮ ਉਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅੱਖ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਉਹ ਧਾਮ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖ, ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਏਕਾ ਦੂਆ ਦੂਆ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਰੱਖੀ ਉਡੀਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤ, ਉਹ ਧਾਮ ਇਹ ਸਮਝ ਠੀਕ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਨੌਂ ਦਰ ਭਗਤ ਘਰ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਘਰ ਬਣਾ ਮਾਰੀ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਦੇਵੇ ਰਾਹੀ, ਪੈਂਡਾ ਕਵਣ ਮੁਕਾਇੰਦਾ ।

ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਆਪ ਮਿਲਾ ਕੇ ਬਾਹੀ, ਅੰਤਮ ਤੱਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਓਹੋ ਦੱਸੇ ਜੋ ਲਿਖ ਗਏ ਨਾਲ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕੋ ਰੰਗਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਮਾਛੂਵਾੜੇ ਫਿਰਿਆ ਨੰਗਾ, ਸੂਲਾਂ ਸੱਬਰ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਭੋਜਿਆ ਆਪਣਾ ਬੰਦਾ, ਆਪਣੀ ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਹ ਜੀਵ ਕਲਜੁਗ ਹੋਇਆ ਗੰਦਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਖੰਡਾ, ਸ਼ਸਤਰ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਚਮਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੇਰਾ ਨੈਣ ਹੋ ਗਿਆ ਅੰਧਾ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਣ ਕਿਥੋ ਲੱਭੇ ਗੁਜਰੀ ਚੰਦਾ, ਗੁਜਰੀ ਚੰਦ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾ ਮਾਣਸ ਨਾ ਬੰਦਾ, ਨਾ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਾ ਸ਼ਸਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖੰਡਾ, ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਨਾ ਸੁਹਾਗੀ ਨਾ ਰੰਡਾ, ਨਾ ਕਰੇ ਕਿਸੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਦੀਨਨ ਦੀਨਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋਇਆ ਬਖਸ਼ੰਦਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗਣ ਆਇਆ ਪੰਜਾ, ਪੰਜੇ ਉਂਗਲਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਣ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਡੰਡਾ, ਪੌੜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਮਹੱਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਰੱਖ ਇਕ ਅਟੱਲ, ਅਟੱਲ ਅਟੱਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਹੋ ਕੇ ਗਿਆ ਬਲ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੇਟੇ ਸਲ, ਦੁੱਖੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਸਾਚਾ ਘੱਲ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਕਰਤਾਰ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਸੁਵਾਈਆ । ਰੱਤ ਅਮੋਲਕ ਤਿਖੀ ਧਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਵਹਾਈਆ । ਚੜ੍ਹਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਚਾਰ ਚਾਰ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਨੇਤਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਛੱਤੀ ਕਰ ਕਰ ਵੇਤਾ, ਵਿਤਕਰੇ ਸਭ ਦੇ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਿਤਾ ਨੇਤਾ, ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਸਦਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਦੂਜੀ ਤੀਜੀ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ ਅਗੋਤਾ ਪਛੇਤਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੇਰਨ ਨੇਰੇ ਇਕੋ ਦਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਲੇਖੋ, ਅੱਗੇ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੋ ਚੇਤੇ, ਚੇਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਜਾਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸੰਮਤੀ ਲੱਗਾ

ਭਾਗ, ਸੰਮਣ ਸਭ ਦੇ ਘਰ ਘਰ ਪੁਚਾਈਆ । ਸੁਣ ਸੁਣ ਵੇਖ ਸਾਰੇ ਆਏ ਭਾਜ, ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਲਿਆ ਸਾਜ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇ ਕਾਜ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਆਪਣੀ ਗਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂ ਦਾਜ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਘਰ ਨਾ ਪੂਜਾ ਨਾ ਪਾਠ ਕੋਈ ਨਿਮਾਜ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੀਰਥ ਨਹਾਵਣ ਦੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਹਸ਼, ਸਰੋਵਰ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਏਕਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਿਵਾਸ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਮੌਕਾ, ਮੋਤਬਰ ਬਣ ਕੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਧੋਖਾ, ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਪਹਿਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਦਵਾਇਆ ਹੋਕਾ, ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੁਹਾਈਆ । ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਰੱਖੇ ਓਟਾ, ਕਿਉਂ ਮੈਂ ਭਗਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਮਾਰਾਂ ਬਿਰਹੋਂ ਵੈਰਾਗੀ ਚੋਟਾ, ਚਟਾਨ ਪੱਥਰ ਦਿਲ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਖੋਟਾ, ਖਰੇ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਦਿਆਂ ਕਢਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਖ਼ਾਦਾ ਸੂਰ ਗਾਂ ਝੋਟਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਸਜਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਵੜਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪੁੱਤ ਪੋਤਾ, ਕਲ ਕਲੰਕ ਦਿਆਂ ਲਗਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਹੋਛਾ, ਮੈਂ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕੋ ਭਗਤ ਬਹੁਤਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਧਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੋਸਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁੱਲੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਧੱਕਾ ਦੇਵਾਂ ਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਭਗਤ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਇਕੋ ਖਾਹਸ਼ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪੋਚਿਆ ਚੌਕਾ, ਸਾਫ਼ ਅੱਛੀ ਤਰਾਂ ਕਰਾਈਆ । ਜਗ ਕਹੇ ਨਾਰ ਨਾ ਸੋਹਦੀ ਬਿਨ ਖੌਤਾ, ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤ ਬਿਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰਾ ਜਹਾਨ ਜਾਏ ਔਤਾ, ਪੀਹੜੀ ਵਧੇ ਨਾ ਚਲੇ ਸਾਂਝ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਰਿਹਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸਚ ਮਨਾਰੇ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਵੇਂ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ, ਪਿਛੇ ਕੋਇ ਰਹਿ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੰਜ਼ਲ ਮੰਜ਼ਲ ਤੇਰੇ ਨਜ਼ਾਰੇ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਤੀਜਾ ਚੌਥਾ ਪੰਧ ਨਿਵਾਰੇ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਰੀਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਅੰਤ ਕਿਨਾਰੇ, ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਉਚੀ ਬੋਲ ਸਚ ਜੈਕਾਰੇ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਓ ਮਿਲੇ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਅਨੋਖਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰਾਂ ਦੇ ਕੇ ਮੌਕਾ, ਮੁਫਤੋ ਮੁਫਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਡੇ ਬਰਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਧੋਖਾ, ਅੰਦਰੋਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਪੁਸਤਕ ਪੋਥਾ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਬੋਥਾ, ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰਿਓ ਰੋਸਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਵਖਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਛਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਧਰਮ ਈਮਾਨ, ਸ਼ਰਯ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਕੰਨੀਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਯ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਬਲ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤੂਫਾਨ, ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਿਹਾ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਵਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਕਾਨ, ਕੂੜੇ ਮੰਦਰ ਰਹੇ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸਰਮਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਿਆ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾ । ਕੂੜਾ ਹੋਇਆ ਜਗਤ ਭੇਖਿਆ, ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹ । ਬਿਨ ਕਰਸਾਣ ਉਜੜਿਆ ਖੇਤਿਆ, ਨਾ ਫਲ ਸਕੇ ਕੋਈ ਲਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਵਾਹ ਲਏ ਬਣਾ ।

ਬਣੇ ਗਵਾਹ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਾ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾ ਪਿਆਰ, ਨਾ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਈ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਵੇਖੇ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਹਾਰ, ਸਚ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ ।

ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਵੇਖ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰਾਖ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭੂ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਰੱਖ ਕੇ ਆਏ ਆਸ, ਸੇ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਦਾਸ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸੱਦ ਲੈ ਪਾਸ, ਪਿਛੇ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ, ਦੋ ਦੋ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਸੁਣ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੁਣ ਗੁਣ, ਅਵਗੁਣ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹੀ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਪਾਂਧੀ ਬਣੇ ਰਾਹੀ, ਚਲ ਆਏ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੇ ਸਰਨਾਈ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੇਖੀਏ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਜਿਸ ਘਰ ਭਗਤਾਂ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਹੇ ਧਿਆਈ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਫੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹੀ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਖਲਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ, ਸਿਫਰਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਚੁਣੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਗੁਣ, ਕੌਣ ਸਿਖਿਆ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਵੇਖ ਕੇ ਆਏ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਏ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹਲਕਾਏ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰਹੀ ਤੜਫਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗਏ ਭੁਲਾਏ, ਸਾਡੀ ਯਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਏ, ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਏ, ਨਮਾਜ਼ ਵੁਜੂ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਾਂਗ ਸਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਏ, ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਭੁਲਿਆ ਖੁਦਾਏ, ਖੁਦੀ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਪਿਛੇ ਕਰਨ ਹਾਏ ਹਾਏ, ਹੌਕੇ ਲੈ ਲੈ ਵੱਡੇ ਛੋਟਿਆਂ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੀ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਸਾਡੇ ਚਾਚੇ ਤਾਏ, ਪੁੱਤ ਪੋਤਰੇ ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖ ਕੇ ਹਾਲ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਏ, ਸਾਡੀ ਕੀਤੀ ਰਹੇ ਉਲਟਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਦੇ ਸਜਾਏ, ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੋਂ ਲਏਂ ਬਚਾਏ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਸੁਣਾਏ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਹੋ ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਰਜਾਏ, ਤੈਥੋਂ ਲਈ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਦਰ ਲਏ ਬਹਾਏ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਫਰਜ਼ੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਗਰਜ਼ੀ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਚੋਲੇ ਪਾਟੇ ਸੀ ਬਣ ਕੇ ਦਰਜ਼ੀ, ਨਾਮ ਧਾਗਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਈ ਚਲਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖਣ ਆਏ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹੜੀ ਪਹਿਨੇ ਵਰਦੀ, ਵਾਰਦ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਤੇ ਛਾਈਆ । ਉਹਦੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਕਲਗੀ, ਤਾਜ ਕਵਣ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਕੇ ਡਰ ਕੇ ਭੈ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸਾਡੀ ਬਦਲ ਗਈ ਜ਼ਰਦੀ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਾ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਗਰਮੀ ਸਰਦੀ, ਰੁੱਤ ਰੁੱਤੜੀ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਵੇਖ ਕਲਾ ਚੜ੍ਹਦੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਲੋਕਾਈ ਨਾ ਅੜਦੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਢਾਈਆ । ਇਕੋ ਭਗਤ ਆਸਾ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੋਂ ਅੰਦਰ ਮਰਦੀ, ਮਰਦੀ ਮਰਦੀ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਨਾ ਮਿਲੇ ਤੇ ਫੇਰ ਵੀ ਤੇਰੀ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਛੱਡ ਦਿਓ ਖਹਿੜੇ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਣਾਇਆ । ਆਓ ਵੜ ਜਾਓ ਸਾਚੇ ਵੇਹੜੇ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ । ਇਕੋ ਬਣ ਜਾਓ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਮੰਦਰ ਵੇਖੋ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇਆ । ਨਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾ ਸਰਗੁਣ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰੇ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਮਾਹੀ ਦੇ ਆ ਕੇ ਵਸੋ ਖੇੜੇ, ਜੋ ਖੇੜਾ ਉਜੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇਆ । ਦਰਸ ਕਰੋ ਹੋ ਕੇ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੇ ਛੱਡੋ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਦਿਓ ਗਵਾਇਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਆਪਣੇ ਬੰਨ੍ਹੋ ਬੇੜੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਖਾਇਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸਿਵਦੁਆਲੇ ਛੱਡੋ ਡੇਰੇ, ਡੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਾਇਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹੋਏ ਬੇਰੇ ਬੇਰੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਕੀਤੇ ਢੇਰੇ, ਕੋਈ ਮਸਾਣੀ ਕੋਈ ਬਬਾਣੀ, ਕੋਈ ਮੜ੍ਹੀ ਗੋਰ ਦਬਾਇਆ । ਸੇ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜੇ, ਨੇਤਾ ਇਕੋ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇਆ ।

ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਵੇਖਿਆ ਦੂਆ, ਦੋ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਿਫ਼ਰਾ ਹੋਇਆ ਹਉਆ, ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਡਰਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਆ, ਕੂਕ ਰਹੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਵੜ ਗਏ ਅੰਦਰ, ਰੁੱਤ ਮੋਲਾਂ ਚੇਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਬਹਿ ਕੇ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬੰਨ੍ਹਾਏ ਲੜ, ਕਰੇ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ । ਸਾਚੇ ਘੋੜੇ ਫੜ ਕੇ ਚਾੜ੍ਹੇ, ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ । ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਲਾਏ ਅਖਾੜੇ, ਵਾਹ ਵਾ ਮੰਗਲਾਚਾਰਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਦੱਸੇ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵਜਾ ਢੋਲਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਸਾਚਾ ਕਾਜ ਰਚਾਈਆ । ਨੈਂ ਸੇ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਰੱਖਦਾ ਰਿਹਾ ਉਹਲਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਵੇਖੇ ਨਿਰਗੁਣ ਮੌਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਸਾਚੀ ਧੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਮੁਲਾਂ ਰੌਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੋਹਣ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੀਹ ਸੇ ਵੀਹ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਕਤ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਹਰਕਤ, ਹਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਏ ਆਪਣੀ ਬਰਕਤ, ਖਾਲੀ ਦੁਆਰੇ ਸਰਬ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਗੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧੜਤ, ਪੈਸਾ ਧੋਲਾ ਵੱਟਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਬਣਾ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਿਫ਼ਰਾ ਰੂਪ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਗਾਂ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਾਂਕਾ ਛੋਹਰਾ ਆਪ ਉਠਾ, ਨਾਮ ਘੋੜਾ ਇਕ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸੋਹਣਾ ਆਸਣ ਸੋਹਣਾ ਲਾ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਦਮ ਕਦਮ ਰਿਹਾ ਚਲਾ, ਪਦਮ ਪਦਮ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਅਦਮ ਅਦਮ ਵੇਖ ਵਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਅੰਦਰ ਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬੋਲੇ ਸਰਬ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਬਣਿਆ ਪਹਿਰੇਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ ।

ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੋਲ੍ਹ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੋਲੇ ਸਾਚਾ ਤੋਲ, ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੈਠਣਹਾਰ ਸਦਾ ਅਡੋਲ, ਡੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਕੋਲ, ਅਟੱਲ ਅਟੱਲਾ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਸਾਢੇ ਸੱਤ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰਨ ਆਇਆ

ਪੱਖ, ਪਾਰਖੂ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੀਸ ਬੀਸ ਗਏ ਦੱਸ, ਸੇ ਬੀਸ ਬੀਸ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਵੇਖੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅੰਦਰ ਵਾੜ, ਵਾੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਘਰ ਬਣਾ ਸਾਚੇ ਲਾੜ, ਲਾੜੀ ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਸਖੀਆਂ ਲੱਗੇ ਇਕ ਅਖਾੜ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਵਿਚ ਉਜਾੜ, ਜੰਗਲ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਥੇ ਬਾਲ ਨਿਧਾਨਿਆਂ ਰੱਖੀ ਖਾਕ, ਸੇ ਖਾਕ ਖਾਕ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਸੇ ਧਾਮ ਪਵਿਤਰ ਹੋਇਆ ਪਾਕ, ਪੁਨੀਤ ਪੁਨੀਤ ਪੁਨੀਤ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਿੰਘ ਮਨਜੀਤ ਮਿਲੀ ਦਾਤ, ਮਾਂ ਰਣਜੀਤ ਕੌਰ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਗਦੀਸ਼ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਟਿੱਕਾ ਲੱਗੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਲਹਿਣਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਬਣੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਉਤਰੇ ਪੂਰੇ ਘਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਫੜ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਆਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਨਿਵਾਸ, ਘਰ ਸੱਚਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੀ ਸ਼ਾਖ, ਅੰਤਮ ਓਸੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਗੁਲਾਲ, ਮਹਿੰਦੀ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਗੁਜ਼ਰੀ ਲਾਲ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਰਕਸ਼ਾ ਕਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ , ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਲਿਆ ਬਹਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜੇ ਕਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰੇ ਬਹਾਲ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਵਡ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੜਾ ਬਲਵਾਨ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਲੰਘਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਆ ਕੇ ਬੋਲੇ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੰਜ ਜੈਕਾਰੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ । ਫਿਰ ਰੱਖੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਅੱਗੇ ਜਾਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਦਰ ਲਏ ਬਿਠਾਲ, ਸਾਹਿਬ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਆਓ ਹਰਿ ਕਾ ਕਰੇ ਜਲਾਲ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰਿਹਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਤੋਂ ਲੱਭੇ ਨਾ ਗੁਜ਼ਰੀ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੇਬਦਾਰ ਬਣ ਖਲੋਤਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਨਾਮ ਸੋਟਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਪਿਛਲਾ ਮੋਟੇ ਰੋਸਾ, ਆ ਵੇਖ ਰੁੱਸਿਆਂ ਸਰਬ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਹੁਣ ਨਹੀਂ

ਅੱਗੇ ਦੇਦਾ ਧੋਖਾ, ਪੂਏਂ ਪੁਖਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦਿਤਾ ਮੋਕਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਰਬ ਬੁਲਾਇੰਦਾ । ਉਹ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਾਹ ਨਾ ਦੱਸੇ ਔਖਾ, ਫੜ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇਵਕ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੇਵਕ ਫਿਰੇ ਚੋਬਦਾਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋਵੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਓ ਜਿਸ ਨੇ ਲੰਘਣਾ ਪਾਰ, ਬਿਨ ਬੇੜੀਉਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਜਗਤ ਵਸਾਖੀ ਰੋਵੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਵਸਾਖੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਕੀ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਰਿਹਾ ਪਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਹੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਸੋਹਣਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗੇ ਮੋਹਣਾ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਏ ਜਾਗਣਾ ਸੋਣਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਵੀ ਓਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ, ਜੇ ਮੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਏਸੇ ਜੋਗਾ ਹੋਣਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਪ ਕਲੇਵਰ ਧੋਣਾ, ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰੋਂ ਪੰਜ ਜੈਕਾਰ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਜੇ ਭਗਤ ਆਣ ਏਥੇ ਝੁਕੇਗਾ । ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਪੈਂਡਾ ਮੁੱਕੇਗਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪੁਛੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਲੁਕਾਇਆਂ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕੇਗਾ । ਲੁਟਾਇਆਂ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਟੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਬਹਿ ਕੇ ਪੁੱਛੇਗਾ ।

ਵੇਖੋ ਫਿਰਦਾ ਚੋਬਦਾਰ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਦੇ ਜਗਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਹੋ ਜਾਓ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖ਼ਬਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮੱਥੇ ਰਗੜਦਾ ਰਿਹਾ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪੱਥਰਾਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਉਤੇ ਪੌਦੇ ਰਹੇ ਹਾਰ, ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਜਗਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗੁਰੂ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਜਗਤ ਅਵਤਾਰ, ਦਰ ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਦਰ ਆਏ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰੇ ਕੂਕ, ਉਠੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਾ ਸੋਣਾ ਘੂਕ, ਸੁਤਿਆਂ ਹੱਥ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਹੁਣ ਨਾ ਬਣਿਓ ਕਪੂਤ, ਪੁੱਤ ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਵੇਖੋ ਇਕੋ ਤਾਗਾ ਇਕੋ ਸੂਤ, ਇਕੋ ਸ਼ਬਦੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਉਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਗਏ ਰੂਠ, ਰੁਠਿਆਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਹੇ ਦਰਬਾਨ ਬੜਾ ਚੁਸਤ, ਚੁਕੰਨਾ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਨੰਗੀ ਹੋਣ

ਨਾ ਦੇਵੇ ਪੁਸ਼ਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਅੰਗ ਅੰਗ ਰਿਹਾ ਫੜਕ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਏਹ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਤੁਰਤ, ਜੇ ਚਲ ਆਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਰਹੇ ਨਾ ਹੁਟਕ, ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਕਹੇ ਵਸਾਖਾ, ਵਾਹ ਵਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਰਾਖਾ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਰੇ ਲਿਖ ਦੇ ਗਏ ਸਾਕਾ, ਸੋ ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਣ ਆਕਾ, ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਦੀ ਬਹੇ ਕਾਕਾ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਾ ਨਾਕਾ, ਸਨਮੁਖ ਅੰਦਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਘਾਟਾ, ਦੁਆ ਸਿਫ਼ਰਾ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਣੀ ਅੱਗੇ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਝਾਟਾ, ਮੀਢੀ ਸੀਸ ਆਪ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮੂਰਖ ਮੁਗਧੇ ਪਿਛੋ ਜਾਓ ਹਟ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਵਸਾਖ ਲੱਗਾ ਫੱਟ, ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਪੱਟੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੇ ਗੁਰ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਜੱਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੱਟ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਏ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਜੱਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੇਖ ਹੱਟ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੇ ਜ਼ੋਰ ਵੇਖੋ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੇ ਨਰੋਏ ਵਖਾਏ ਆਪਣੇ ਅੱਗੋਂ ਹੱਥ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਦਿਓ ਮੱਤ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੱਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਰੰਗੋ ਆਪਣੀ ਰੱਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਤ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸੁੱਧ ਲਏ ਭੁਆਈਆ । ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਹੋਵੇ ਵਸ, ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਲਏ ਲਗਾਈਆ । ਜੇ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਾਓ ਵਸ, ਤੇ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਸਾਈਆ । ਏਸ ਦੇ ਵਿਚ ਵੜਿਆ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਦੀ ਏਹੋ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਵਸਾਖ ਕਰੀ ਚੱਠ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਅਕਬਨਾ ਅਕਬ, ਵੇਖ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਇਹ ਖੇੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਭੱਠ, ਭੱਠਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਬਿਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਦਰਵੇਸ਼, ਮੈਂ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਚੋਬਦਾਰ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਇਹਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੱਝਾ ਹੇਤ, ਗਿਤਕਾਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਹ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦਾ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਭਗਤਾਂ ਹੇਤ, ਜੀਦੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਜੀਦੇ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇਹਦੇ ਅੱਗੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੇਸ਼, ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਕਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ,

ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਰੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਬਾਣੀ, ਕਰਨਹਾਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਕਹਾਣੀ, ਸੋ ਪੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਈਏ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਭੇਟਾ ਰਿਹਾ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੇ ਵੇਖੇ ਤੇ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਰੇ ਮੈਂ ਮੰਗੀ ਮਦਦ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹੋ ਅਦਦ, ਇਕੱਲੇ ਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰੋਦਾ ਰਿਹੋ ਤਸਦਦ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ ।

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਲੱਗੇ ਚੰਗੀ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕਟਾਰ ਨੰਗੀ, ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਾ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਕੱਟ ਜਾਏ ਸਾਰੀ ਤੰਗੀ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਮਿਲ ਜਾਏ ਸੰਗੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਡੀ ਹਾਲਤ ਫੇਰ ਨਾ ਹੋਏ ਮੰਦੀ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਡੰਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡੀ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਆਪ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਕੰਨੀ ਪਾਏ ਡੰਡੀ, ਨੱਥ ਸੁਹਾਗ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਡੋਲੀ ਬਹਾਏ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰ ਚੰਦ ਬੰਦੀ, ਟਿੱਕਾ ਦੌਣੀ ਨਾਲ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਰੇ ਬਾਂਕਾ ਛੋਹਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗਾਏ ਸਾਚਾ ਦੋਹਰਾ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ ਨਿਰਗੁਣ ਘੋੜਾ, ਘੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪੈ ਗਿਆ ਲੋਹੜਾ, ਸਾਡੀ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਚਲੇ ਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਣਾਇਆ ਜੋੜਾ, ਜੋੜੀ ਜੁੜੀ ਇਕੋ ਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਸਭਨਾਂ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਵਸਾਖੀ ਕਰੇ ਮੈਂ ਗਈ ਵਸ, ਵਸਲ ਮਹਿਬੂਬ ਕਰਾਇਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਹੱਸ, ਹੰਸ ਮੁਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਆਸ, ਸਿਫਰਾ ਦੂਆ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਬਣਾਇਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਈ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪ ਨਚਾਇਆ । ਭਗਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੀ ਖਾਹਸ, ਖਾਸਤਗਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ ।

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਸਿੰਘਾਸਣ, ਸੰਗੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨਾ ਸੰਧਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਆਬਣ, ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਦਿਸੇ ਸਾਬਣ, ਸਰਗੀ ਵੇਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਮਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਮਾਜ਼ਨ, ਹਾਜ਼ੀ ਹੱਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠਣ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੱਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਟਨ, ਸਰੋਵਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਨਾਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟਨ, ਘਾਟ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਆਇਆ ਸਾਚੇ ਪਾਤਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਲਏ ਤਰਾਈਆ ।

ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਰੱਖਣ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣ, ਸੇਹੰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਦਰਬਾਨ, ਸੇਵਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਖੰਡਾ ਖਿਚੇ ਵਿਚੋਂ ਮਿਆਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਣ ਕੇ ਮਰਦ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਡਹਿ, ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ਜੈ, ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਪਿਛੇ ਨਾਮ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਰਦੇ ਰਹੇ ਖਹਿ ਖਹਿ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬੂਬਾਂ ਕਰੀ ਲੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹੇ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮੱਠ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੇ ਜਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰੇ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਡੱਠ, ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਪੈਰ ਜਮਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਭਗਤ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋਂ ਅੰਦਰੇ ਰਖਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਵੀਹ ਮੈਂ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਕੀਤਾ ਕੱਠ, ਇਕੱਠੇ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਦੱਸਾਂ ਮਿੱਤ, ਜੇ ਚਲ ਆਇਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗਾਏ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਤ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਛੋਟਿਆਂ ਵੱਡਿਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇਵਾਂ ਸਾਚੀ ਮੱਤ, ਵਿਤਕਰਾ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਲੋ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਦੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੇ ਨੇਤਰ ਵੇਖੋ ਤੇ ਖੰਡਾ ਦਿਸੇ ਹੱਥ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਤੇ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕਹੋ ਤੇ ਕੁਛ ਕਹਿਣ ਪੂਰਨ ਜੱਟ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵੇਖੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੇ ਬਾਹਰੋਂ ਵੇਖੋ ਦਿਸੇ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਨਟ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਪਤ ਸਾਚਾ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੇ ਬਾਹਰੋਂ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਵੇਖਦਿਆਂ ਸਾਰੀ ਮਾਰੀ ਜਾਏ ਮੱਤ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੇ ਬਾਹਰੋਂ ਵੇਖੋ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਜਾਓ ਨੱਠ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੇ ਬਾਹਰੋਂ ਵੇਖੋ ਵੇਖ ਕੇ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਸਚ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।

ਵਸਾਖ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਆ ਜਾ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾ ਜਾ, ਇਕੋ ਬੁੱਧ ਰਖਾਈਆ । ਦਰ ਆਇਆਂ ਦੀ ਰੱਖ ਲਾਜਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੋਕੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰਗਟੇ ਮਾਝਾ, ਤੇਰਾ ਮਾਝਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਤੂੰ ਹਰਿ ਸਭ ਦਾ ਸਾਝਾ, ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੇਠ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਲੇਖਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਨਕਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀਰ ਤੇ ਰਾਝਾ, ਸੇ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੇਜ ਦਲਜੀਤ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਸ਼ਕ ਮਾਅਸੂਕ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਝਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਆਸ਼ਕ ਮਾਅਸੂਕ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵੇ ਮਾਰੋ ਕੂਕ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬਿਰਹੋਂ ਵੈਰਾਗ ਫ਼ਰਾਕ ਅੰਦਰ ਦਿਓ ਫੂਕ, ਫੋਕਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੀ ਚੁੱਕੇ ਚੂਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ

ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸੇਜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੈਂ ਜਾਓ ਘ੍ਰੁਕ, ਸੁਤਿਆਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਔਣਾ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਲਬੂਤ, ਕਲਮਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਵਿਵਾਹ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾ, ਪੀਰ ਜਾਮਨ ਫੜਾਏ ਦਾਮਨ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।

ਦਾਮਨਗੀਰ ਬਣਿਆ ਭਗਤੇ, ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਸਾਰੇ ਪਰਖੇ, ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਉਚੀ ਢੇਲਾ ਗਾਓ ਕੜਕੇ, ਸੋਹੰ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਿਧੀ ਸੜਕੇ ਮੂਲ ਨਾ ਅਟਕੇ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਇਧਰ ਉਧਰ ਨਾ ਨੈਣ ਮਟਕੇ, ਦੂਜਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਸਿਰ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਪਰਤੇ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਭਾਈਚਾਰਾ ਬਣ ਕੇ ਵਰਤੇ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਅੱਗੇ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਭਗਤ ਕੱਠੇ ਚੰਗੇ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਰੰਗੇ, ਰੰਗਣ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੇਤਰ ਅੰਧੇ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਚੰਗੇ ਬਣ ਗਏ ਮੰਦੇ, ਮੰਦਿਆਂ ਚੰਗੇ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਦਰ ਤੇ ਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਗੰਦੇ, ਗੰਦੀ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਕਢਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਹੰਢੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਗੋਂਦੇ ਸੋਹੰ ਛੰਦੇ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਕੱਟੇ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੇ ਫੰਦੇ, ਫਾਸੀ ਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲਟਕਾਈਆ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਘਰ ਕਰਦੇ ਧੰਦੇ, ਜੋ ਘਰ ਬੈਠੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਾਤ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਫੜਿਆ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੈਥੋਂ ਡਰਿਆ, ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਭੈ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਦਰ ਆਏ ਸਰਬ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਕਸੂਰ, ਅੱਗੇ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚੋਂ ਮਸਤਕ ਲਾਵੇ ਪੂੜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਮਣੀਆਂ ਮੰਤ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਰ ਸੁਹਾਗੀ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਖੇਲ ਕਰਨ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਾਪਣ ਰਿਹਾ ਬਾਪ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਏ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਹਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਆਪਣਾ ਲਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਲਏ ਝਾਕ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੇਵਕ ਬਣਿਆ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪੇ ਜਣਿਆ, ਪੰਨ ਬਣੇ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਛਾਣ ਪੁਣਿਆ, ਪੁਣ ਛਾਣ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਆਪੇ ਸੁਣਿਆ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਾਨਣਹਾਰ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣਿਆ, ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆਂ ।

ਅੰਦਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਉਪਜਾਈਆ । ਬਾਹਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪਤੀ ਹੋਵੇ ਬਲਵਾਨ, ਤਿਸ ਬਲ ਅੱਖ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤਿਸ ਪਿਤਾ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਜਗਤ ਮੁਲਾਜ਼ਮ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਅਜ਼ੀਮ ਆਜ਼ਮ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਅਜ਼ਮਤ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਨਜ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਬਣੇ ਨਾਜ਼ਮ, ਸੋ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਆਲਮਾਂ ਦਾ ਹੋਏ ਆਲਮ, ਉਲਮਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਤਾਲਬਾਂ ਦਾ ਹੋਏ ਤਾਲਬ, ਤਲਬ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਗ਼ਾਲਬਾਂ ਦਾ ਹੋਏ ਗ਼ਾਲਬ, ਗ਼ੈਰਤ ਵਿਚ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਇਰ, ਸ਼ੁਰੂਰ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਨਾ ਸ਼ਾਇਰ ਨਾ ਸ਼ੁਰੂਰ, ਸੁਹਬਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਹੱਥ ਫੜਨ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੇ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਤੰਬੂਰ, ਕਾਇਆ ਕਿੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਖਣ ਜਾਏ ਹਜ਼ੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਬਖਸ਼ਾਵਣ ਆਏ ਕਸੂਰ, ਸਵਫ਼ ਸਰੂਪੀ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਰੱਖੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਹੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਰਾ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਏਸੇ ਗੱਲ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਦੂਰ, ਮੁਰੀਦਾਂ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਓਥੇ ਲੋੜ ਹੂਰਾਂ ਜ਼ਹੂਰ, ਜ਼ਹੂਰ ਬਹਿਸ਼ਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਹ ਪ੍ਰਭ ਸੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਸੋ ਮਨਜ਼ੂਰ ਜੋ ਮਨਸੂਰ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਓਥੇ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਗ਼ਫ਼ੂਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਜਲਵਾ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਰਹਿਮਤ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਬਣੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ, ਦਰ ਆਇਆਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਰਾਖਾ, ਭਗਤਾਂ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ,

ਜੋ ਆਇਆ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜੋੜਾਂ ਨਾਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੁੜਿਆ ਪਿਛੇ ਮੁੜ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸੱਜਣ ਸਾਕਾ, ਦਰ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕਮਲਾਪਾਤਾ, ਸਿਰ ਸਭਨਾਂ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਇਕੋ ਇਕ ਜਾਤਾ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਰੰਗਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸਾਂ ਢੰਗ, ਜਾਓ ਮੰਗੋ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਲਾਵਾਂ ਅੰਗ, ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮੈਂ ਨਾ ਘੱਲਾਂ, ਕੌਣ ਲੱਗੇ ਤੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਅਨੰਦ, ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਬਿਨ ਭਗਤ ਚੰਦ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਗਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਲੰਮਾਂ ਪੰਧ, ਪਿਛਲਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਇਕੋ ਧੱਕਾ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਉਹ ਨਿਰਗੁਣ ਇਹ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਇਹ ਖੇਲ ਜਿਸ ਵੇਖਿਆ ਹੁਣ, ਨੌਂ ਮੈਂ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਫੇਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮਾਰੇ ਘਸੁੰਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਅਗਨੀ ਉਤੇ ਦਿਓ ਭੁੰਨ, ਲੰਬੂ ਜਗਤ ਲਗਾਈਆ । ਫਿਰ ਵੀ ਕਰੋ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਣ, ਤੁਸਾਂ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਗੁਣ, ਕਿਉਂ ਭਗਵਾਨ ਔਂਦਾ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੁਣ, ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਰਾਗ ਦੀ ਸੁਣਾਓ ਧੁੰਨ, ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ਢੋਲਾ ਲਾਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਢੋਲਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਗਏ ਸੁੰਨ, ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਲਏ ਚੁਣ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਕੌਣ ਜਾਣੇ ਗੁਣ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੀਸ ਬੀਸ ਤੇਰੇ ਛਤਰ ਸੀਸ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਆਪ ਜਗਦੀਸ਼, ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੀ ਤੇਰਾ ਘਟਦਾ, ਭਗਤ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੀਰ ਲੱਗਦਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੂਰਛਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖ ਕਲਜੁਗ ਭਾਂਬੜ ਲੱਗੇ ਅੱਗ ਦਾ, ਦਰ ਦਵਾਰਿਉਂ ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਖੇਲ ਵੇਖੋ ਸਚ ਦਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾ, ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖੋ ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਨੱਚਦਾ, ਕਲਜੁਗ ਨਾਚ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਵੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਦਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖੋ ਭਠਿਆਲਾ ਤਪਦਾ, ਭੱਠੀ ਅਗਨੀ ਦੇ ਖੱਲੇ ਡਾਹੀਆ । ਔਹ ਵੇਖੋ ਗੁਰਮੁਖ ਟੱਪਦਾ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖੋ ਸੰਸਾਰ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਭਖਦਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਦਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰੱਖਦਾ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦਾ, ਸਰਬ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੱਤ ਅੱਠ ਦਾ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਧੀ ਜਵਾਈਆ । ਸੋਹਰੇ ਪੇਕੇ ਆਪੇ ਵਸਦਾ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸਚ ਪੰਘੂੜੇ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਨਾਰ ਪਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਕਿਵੇਂ ਵਸਾਈਆ ।

ਕਿਉਂ ਵਸੇ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਦੁਆਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਛਾਲਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਗੁਰ ਪਿਆਰ, ਗੁਰ ਪਿਆਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਨਾਰ ਆਪੇ ਭਤਾਰ, ਆਪੇ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਗਲਵਕੜੀ ਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਤੱਕੜੀ ਤੱਕੜ ਤੋਲਣਹਾਰ, ਧੜੀ ਵੱਟਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਉਂ, ਜਿਉਂ ਭੈਣ ਰੱਖੜੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਤਿਉਂ ਨਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਸ਼ਤਰੰਜ ਸ਼ੱਤਰੀ, ਨਰਦ ਪੁੱਠੀ ਸਿਧੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਹ ਤਲਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ , ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਨਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਇਹ ਖੰਡਾ ਸਰਬ ਸਰਬਤਰੀ, ਸਰਬੰਗ ਸੂਰਾ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਇਆ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪੱਤਰੀ, ਪਤਾ ਦੱਸਿਆ ਨਾ ਸੱਚੇ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਨ ਭਗਵਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਹੇ ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਵਸਾਖ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਪਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਉਠ ਕੇ ਝਾਕ, ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕੀ ਅੱਜ ਪਹਿਲੀ ਵਸਾਖ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਕ, ਫੇਰ ਬੰਦ ਦੇਵੇਂ ਕਰਾਈਆ । ਨਹੀਂ ਇਹ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਸੋ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੰਘਾਈਆ । ਪੁੱਤ ਧੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ, ਪਾਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲਾਈ ਖਾਕ, ਏਥੇ ਤਿਸ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਵੇਖੋ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੀ ਨਜ਼ਾਤ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਬਾਤ, ਨਵਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਚੰਦੋਂ ਬਿਨ ਚਾਂਦੋਂ ਬਿਨ ਸੂਰਯੋਂ ਬਿਨ ਸੂਰਜੋਂ ਬਿਨ ਘੜੀ ਬਿਨ ਵੇਲਿਉਂ ਬਿਨ ਵਕਤੋਂ ਇਕ ਪਰਭਾਤ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰ ਦੀ ਨਬੀਆਂ ਦਾ ਨਬੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਨਿਮਾਜ, ਸੋ ਕਲਮਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੋਜ਼ੇ ਹਸ਼ਰ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਆਬ ਹਯਾਤ, ਸੋ ਮੁਖਤਸਰ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ, ਕਾਤਬ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਸੋ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬਾਗ ਬਾਗਾਤ, ਬਗਲਗੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਝੱਲੇ ਤਾਬ, ਸੋ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਫ਼ਤਾਬ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਚਰਨ ਟਿਕਿਆ ਵਿਚ ਰਕਾਬ, ਅਹਿਬਾਬ ਰਬਾਬ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਇਹਨੂੰ ਨਾ ਪੁੰਨ ਨਾ ਸਵਾਬ, ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਮੱਕਾ ਨਾ ਕਾਅਬ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਜ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਇਕ ਵਾਰ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਕੀਤਾ ਆਦਾਬ, ਦੋਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਕਿਥੇ ਵਸਣਗੇ । ਗੁਰੂਆਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕੀ ਦੱਸਣ ਦੱਸਣਗੇ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕੀ ਵੇਖ ਹੱਸਣਗੇ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਿਵੇਂ ਟੱਪਣਗੇ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਢੇਲਾ ਜਪਣਗੇ । ਉਹ ਢੇਲਾ ਕਿਥੇ ਗੌਣਗੇ । ਕੇਹੜੀ ਬਿਧ ਨਾਲ ਤੈਨੂੰ ਧਿਆਣਗੇ । ਰੁੱਸੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮਨੌਣਗੇ । ਗੁਸੇ ਨੂੰ ਜਗਤ ਗਵੇਣਗੇ । ਸੁਤੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢੋਣਗੇ । ਆਪਣੀ ਰੁੱਤੜੀ ਰੁੱਤੇ ਸੁਹੋਣਗੇ । ਭਾਗ ਸੁੱਤੇ ਫਿਰ ਉਠੋਣਗੇ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਮਰ ਕੇ ਮੁੱਕੇ, ਮਰ ਮੁੱਕੇ ਫੇਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉਪਜੋਣਗੇ । ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਬੂਟੇ ਸੁੱਕੇ, ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹਰੇ ਕਰੋਣਗੇ । ਉਹ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚੇ ਸੁੱਚੇ, ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇਰਾ ਪੌਣਗੇ । ਸੱਚੇ ਸੁੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ । ਦਰਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ । ਦੱਸ ਜੀਵਦਿਆਂ ਕਿਵੇਂ ਮਰਨਗੇ । ਬਿਨ ਅਗਨੀਉਂ ਕਿਵੇਂ ਸੜਨਗੇ । ਬਿਨ ਪੌੜੀਉਂ ਕਿਵੇਂ ਚੜ੍ਹਨਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ

ਜੇ ਸੋਹੰ ਢੇਲਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ । ਸੇ ਮੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਗੇ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੋਹੰ ਗਾਵਣਗੇ । ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾਵਣਗੇ ।
 ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜ਼ਬਾਨ ਦਬਾਵਣਗੇ । ਏਧਰ ਓਧਰ ਵੇਖ ਕੇ ਫੇਰ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣਗੇ । ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਮੂੰਹ
 ਉਤੇ ਪਰਦਾ ਪਾਵਣਗੇ । ਜੇ ਤੂੰ ਆਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤੇ, ਬਿਨ ਪੋਬੀਉਂ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵਣਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਜਿੰਨਾਂ ਨੇ
 ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅੱਡੇ ਅੱਡੀ ਲੈ ਲਏ ਠੇਕੇ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਅਸੀਂ ਘੇਰਾ ਉਠਾਵਾਂਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ
 ਓ ਗੁਰਮੁਖੇ ਭਗਤੋ ਸੰਤੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਛੱਡੇ ਪੇਕੇ, ਕੰਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹੰਢਾਵਣਗੇ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸਾਡੇ
 ਲੇਖੇ, ਕਿਉਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾਵਾਂਗੇ । ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ, ਸੁਕਰ ਸੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗੇ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅਖਵਾਵਾਂਗੇ ।
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਖਵਾਓਗੇ । ਮੋਕਸ਼ ਮੁਕਤੀ ਜੁਗਤੀ ਭਗਤੀ ਭੁਗਤੀ, ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਓਗੇ । ਜੋਤ
 ਜਗਦੀ ਘਰ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਓਗੇ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲੱਗਦੀ, ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਓਗੇ ।
 ਇਹ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਬਿਨ ਗਾਨ ਇਕ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆਂ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ
 ਪਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ
 ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਓਗੇ ।

ਤੇਰੇ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਬਹਿਣਾ, ਸਾਨੂੰ ਖਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਪਹਿਲੋਂ ਮੰਨਣਾ
 ਕਹਿਣਾ, ਚਲਣਾ ਹੁਕਮ ਰਜ਼ਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੱਜਣ ਸਾਕ ਮਾਈ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ, ਪੁੱਤਰ ਧੀ ਇਕ
 ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਧਿਆਰ ਅੰਦਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਇਕੱਠਿਆਂ
 ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਇਕੋ ਰਹਿਣਾ, ਰਹਿਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਰਾਹ, ਗਲੀ ਰੂਚਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੀਏ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ
 ਵਿਚ ਲੱਗਦੇ ਦਾਅ, ਤੇਰਾ ਪੱਲੂ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਤੇਰਾ ਵਸਾਹ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ
 ਘਰ ਆ ਕੇ ਦਰਸ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਦਿਖਾਈਆ । ਮਨਾਂਗੇ ਫੇਰ ਜੇ ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਆਪਣਿਆਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹ,
 ਫੜ ਬਾਂਹ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਫੇਰ ਸਾਡੇ ਮੁੱਖ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤੇਰਾ ਨਾਂ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ
 ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਅੱਗੋਂ ਕਹੇਂ ਹਾਂ ਹਾਂ, ਹੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਖੀਂ ਭਗਵਾਨ
 ਬਣ ਕੇ ਨਾ ਕਰੀਂ ਨਾ, ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚ ਰੱਸਾ ਲੈਣ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਭੱਜੇ ਲੁਕੇ ਭਗਤ
 ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਫਾਹ, ਉਹ ਸੂਲੀ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਲ ਦਿਤੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਇਸ ਦੇ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਫ
 ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ
 ਗਵਾਹ, ਗਵਾਹੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ
 ਨਾਮ ਧਰਾਈਆ । ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇਂ ਮੈਂ ਖੁਦਾ, ਤੇਰੀ ਖੁਦੀ ਦੇਣੀ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਮੇਲ ਲਏ
 ਮਿਲਾ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਢੇਲੇ ਗਾਈਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਪੇ ਨਾਂ,
 ਜਿਧਰ ਵੇਖੇ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਡਾਗਾਂ ਸੇਟੇ ਲੈ ਕੇ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੂੰ ਤੇ ਬਣਿਆ ਰਿਹੋ ਨਿਮਾਣੀ ਗਾਂ,
 ਜੰਗਲ ਬੇਲੇ ਚਰ ਕੇ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਝੱਟ ਲੰਘਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਕੇ ਰਹੇ ਧਿਆ, ਅੱਖਾਂ
 ਵਿਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਪਾ, ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾ, ਸੁਣ ਤੂੰ ਸਾਫ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਾਫ
 ਦਿਤਾ ਤੈਨੂੰ ਸੁਣਾ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਵੇਂ ਆ, ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਨਾ ਦਏ ਵਖਾ, ਸਾਡੀ ਤੇਰੀ
 ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ
 ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਨਾ ਮਾਰੋ ਠੋਕਰ, ਤੁਹਾਡਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੈਥੋਂ ਸੌਦਾ ਲਓ ਰੋਕੜ, ਰੋਕ ਹੱਥ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਆਏ ਔਕੜ, ਮੈਂ ਹੋਵਾਂ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਭੋਖੜ, ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਭੁੱਖ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਪਛੋਕੜ, ਜੇ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਲਵਾਂ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਤੂੰ ਦੇਵੇਂ ਲਾਰਾ, ਲਾਰੇ ਲੱਪੇ ਵਿਚ ਝੱਟ ਲੰਘਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਿਤਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਆਪਣਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਸਚ ਤੂੰ ਵਿਆਹਿਆ ਕਿ ਕਵਾਰਾ, ਤੂੰ ਕੋਰਾ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਵੇਗਾ ਛੁਹਾਰਾ, ਫੇਰ ਅਗਲੀ ਦੱਸਾਂ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ, ਵੇਦੀ ਪਾਠ ਹਵਨ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਪਿਆਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀਆ । ਸੇ ਕਾਜ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਵ ਕਦੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ ।

ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਕੀ ਕੁੱਛ ਲੱਭੇ, ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਏਨ੍ਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੇ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਦੇਣ ਸਜਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਵੇਖੇ ਹੱਥੇ, ਸੁੱਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਖਹਿੜੇ ਛੱਡੇ, ਚੰਗੀ ਲੱਗੇ ਜੁਦਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਟੁੱਟਣ ਹੱਡੇ, ਖੱਲ ਖੱਲੜੀ ਲਾਹਵਣ ਬਣ ਕਸਾਈਆ । ਏਸ ਮਿਲਣ ਨਾਲੋਂ ਰੰਡੇ ਚੰਗੇ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤੀ ਨਾ ਛੱਡੇ, ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਨਹੀਂ ਔਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਸਤਾ ਕੱਢੇ, ਅੱਗੋਂ ਬੋਲ ਕੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਖਹਿੜੇ ਛੱਡੇ, ਛੱਡੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਝੰਡੇ ਗੱਡੇ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਫੜ ਕਟਾਰ ਹੱਥ ਸੱਜੇ, ਸਭਨਾਂ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਆ ਕੇ ਪਰਦਾ ਕੱਜੇ, ਤੁਹਾਡੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਪਿਛੇ ਭੱਜੇ, ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸ ਕਰ ਨਾ ਰੱਜੇ, ਭੁੱਖ ਆਪਣੀ ਨਾ ਸਕੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਕਰਾਓ ਸਾਚਾ ਹੱਜੇ, ਹਾਜੀ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਮਦੀਨੇ ਮੱਕੇ ਤਜੇ, ਤਲਬ ਦੀਦਾਰ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਆਓ ਭੱਜੇ, ਭੱਜ ਭੱਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਲ ਕੇ ਮੇਲ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਜੇ ਮਿਲੀਏ ਕੀ ਦੇਵੇਗਾ, ਦੱਸ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚੇ ਸੁਲਤਾਨ । ਨਾ ਮਿਲੀਏ ਕੀ ਲਵੇਗਾ, ਬਣ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ । ਜੇ ਮਿਲੋਗੇ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂਗਾ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਜਗਤ ਜਹਾਨ । ਨਾ ਮਿਲੋਗੇ ਤੇ ਮਰਨੀ ਬੀਵਾਂਗਾ, ਮਿਰਤੂ ਮਿਰਤਕ ਲੋਥ ਵਖਾਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤੋ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ।

ਕੀ ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਦੱਸ ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤੋ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦਾ ਨਿਮਾਣ, ਨਿਆਸਰਿਆਂ ਆਸਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਕਰਾਂ ਆਪ ਪਹਿਚਾਨ, ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਫਿਰ ਬਣ ਕੇ ਦਰ ਦਰਬਾਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹਾਣ, ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੋਇ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਰੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਮੈਂ ਰਾਖਾ ਸਚ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚ ਮਕਾਨ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ ਬਣ ਅਮਾਮ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤਮਾਮ, ਤਮਾਂ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਪ੍ਰਭ ਬਾਹਰੋ ਅੰਦਰ ਜਾਏਗਾ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ ਫੇਰ ਉਠਾਏਗਾ । ਆਏ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਜੋ ਰਹੇ ਕੁਵਾਰੇ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਿਆਹੇਗਾ । ਦੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰੇ, ਪਿਆਰ ਪਾਏਗਾ । ਵੇਖ ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏਗਾ । ਅੰਦਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੇ, ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਨ ਕੌਣ ਵਧਾਏਗਾ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਕੱਢੇ ਹਾੜੇ, ਹੋਕਾ ਇਕੋ ਭਰ ਵਖਾਏਗਾ । ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਸਾਚੇ ਲਾੜੇ, ਦਰਬਾਨ ਦਰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰੇ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਚਲ ਚਲੇ ਉਠ ਸੱਚੀ ਰਫਤਾਰੇ, ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਟੱਟੂ ਭਾੜੇ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਕੋਈ ਲੱਭਣ ਨਾ ਜਾਇਓ ਵਿਚ ਉਜਾੜੇ, ਜੰਗਲ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਤਨ ਪਾਣੀ ਕੋਈ ਨਾ ਠਾਰੇ, ਅਠਸਠ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਏਗਾ । ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰੇ, ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਏਗਾ । ਧੂਣੀ ਤਾਅ ਨਾ ਕਦੇ ਤਾੜੇ, ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਿਸੇ ਲੱਭੇ ਨਾ ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ, ਮੱਠ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੱਢੇ ਹਾੜੇ, ਤਿੰਨਾਂ ਕਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਰੋਵਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੱਢੇ ਗਾਰੇ, ਮਿਟੀ ਰੇਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਰਾਏਗਾ । ਸਿਲ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਪੁਜਾਰੇ, ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਏਗਾ । ਬਾਹਮਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਾੜੇ, ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਰਾਏਗਾ । ਇਕ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਦਾ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰੇ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਏਗਾ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੋ ਬਹਾਰੇ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਚਮਕਣ ਸਚ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਤਾਰੇ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਬਣਨ ਪਨਹਾਰੇ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨੱਚਣ ਅਖਾੜੇ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਜੋ ਚਲ ਆਏ ਦਰਬਾਰੇ, ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਵਖਾਏਗਾ । ਅੱਗੇ ਉਤਰੇ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਏਗਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਨਾਰਾ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੇ, ਆਓ ਸਿਖੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਫੜ ਕੇ ਘੋੜੀ ਸਾਚੀ ਚਾੜ੍ਹੇ, ਸਿਰ ਸਿਹਰਾ ਸੀਸ ਪਹਿਨਾਏਗਾ । ਪਾਣੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਾਰੇ, ਸਗਨ ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਖਾਏਗਾ । ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰੇ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਸਣ ਲਾਏਗਾ । ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸਚ ਨਜ਼ਾਰੇ, ਨਜ਼ਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਦਲਾਏਗਾ । ਨਾਲ ਰੱਖੇ ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰਭ ਪੰਚ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਫੜ ਕੇ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਤਾਰੇ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੇ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਸੱਬਰ ਵੇਖੇ ਸਾਚੇ ਯਾਰੇ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ ।

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਸੇ ਮਾਹੀ, ਮਹਿਫਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਆਓ ਵੇਖੇ ਜਾਂਦਾ ਰਾਹੀ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਕੱਟੀ ਜਮ ਦੀ ਫਾਹੀ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਅੰਤਮ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਹੀ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪਕੜੀ ਬਾਹੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਝੀਵਰ ਛੀਬੇ ਨਾਈ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ

ਲੰਮੀਆਂ ਬਾਹੀ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪੁਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵੇਖੋ ਫਿਰਦਾ, ਫੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦਾ, ਚਰਨ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਝਿਰਦਾ, ਬੁੰਦ ਬੁੰਦ ਟਪਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਖਿੜਦਾ, ਕੁੰਡਾ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਲਾਹੀਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਸੱਚੇ ਪਿਰ ਦਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਇਹ ਉਡੀਕਾਂ ਰੱਖਦਾ ਚਿਰ ਦਾ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਆਓ ਵੇਖੋ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਕੰਗਾਲੀ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸਚ ਦਲਾਲ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਜੋਤੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸੁਣੋ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਣ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਸ਼ਾਮ, ਇਕੋ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਅਮਾਮ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਗੁਲਾਮ, ਬਰਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਨਾਮ, ਨਗਮਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਮਿਹਬਾਨ, ਮਹਿਬੂਬ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕੋ ਸੇਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਵਾ, ਫਲ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਵਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਵਡ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਗਾਇਆ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ, ਅਲਖ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਆਓ ਵੇਖੋ ਹਰਿ ਕੀ ਧਾਰ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੇਹੰ ਸਬਦ ਪੰਜ ਜੈਕਾਰ, ਪੰਚਮ ਰਾਗ ਮਾਣ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਵੇਖ ਵਸਾਖੀ, ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰੇ ਰਾਖੀ, ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਸਾਚੀ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾਲ ਹੰਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਾਰੀ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਕਰੇ ਹੱਕ ਕੁੜਮਾਈਆ । * *

* ਪਹਿਲੀ ਜੇਠ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ *

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੋਏ ਸਚਖੰਡ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਰਵ ਸਸ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਵੰਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਰਬ ਲੋਕ, ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਦਾ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਮੋਖ, ਮੁਫਤ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਅੰਤਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੋ ਪੁਰਖ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹਰਿ ਪੁਰਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਇਕ ਆਦਰਸ, ਦਰਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨਾ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਗੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਆਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵਡ ਬਲਵਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਮਣੀਆਂ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਰਬ ਸਵਾਮੀ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗੰਮ ਬਾਣੀ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਾਝੇ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਇਕ ਸਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਮੰਗਣ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਾ ਲਿਵ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਨ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵ, ਸੁਰਪਤ ਏਕਾ ਏਕ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਚ ਦੁਆਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਬਿਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜਗਤ ਭੰਡਾਰਾ, ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਪੁਰਖ ਨਾਰਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਬਿਤਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਰ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਕਰਨ ਪਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਦਿ ਗੁਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਬਾਣੀ ਧੁਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਅਗੰਮੀ ਸੁਰ, ਰਾਗ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਏ ਜੁੜ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਘੁੜ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਾਏ ਬੋਹੜ, ਦੂਰ ਨੇੜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਏ ਲੋੜ, ਲੋੜੀਦਾ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਚੁਕਾਏ ਮੋਰ ਤੋਰ, ਤੋਰ ਮੋਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਜੋਰ, ਜੋਰੂ ਜਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਜੈ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਤਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਪੁਰਖ ਬਿਪਾਤਾ, ਬਿਪ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਾਚੀ ਗਾਥਾ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਅਗੰਮੀ ਰਾਬਾ, ਰਬ ਰਬਵਾਹੀ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਗਲਾ ਸਾਬਾ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਉਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰਚ ਸਵੰਬਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਹੋ ਭਰਤੰਬਰ, ਸਰਬ ਸਵਾਮੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਜੈ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੈ ਬੋਲੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨਾ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਪਹਿਰ ਬਾਣਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਮਕਾਨਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨਾ, ਗੋਪੀ ਰੂਪ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਨਿਉਂ ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰੇ ਸਲਾਮਾ, ਅਲੈਕਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਗਾਏ ਗਾਣਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸਾ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਰਾਸ਼ਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ਼ਾ, ਆਸ਼ਾ ਆਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਪੇ ਹਰਿ ਜੰਮ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਕਰੇ ਕੰਮ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਨਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਨ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਘੜੇ ਨਾ ਲਏ ਭੰਨ, ਤੱਤਵ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਨ, ਮੰਡਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸਤਿ ਦੁਆਰਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਸੱਜਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸੋਹੇ ਮੰਦਰ ਇਕ ਮਨਾਰਾ, ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਿਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ, ਕੁਦਰਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗ਼ਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਇਆ ।

ਨਾਉਂ ਧਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਇਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਸਿਕਦਾਰ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਮਦਦਗਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਚੜ੍ਹ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਿਆ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਿਆ, ਭੈ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਆਪੇ ਫੜਿਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਭਿਖਕ ਭਿਖਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਭਿਖਾਰਾ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਬਣ ਦਾਤਾਰਾ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਦਾਤ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ ਆਪ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਨੂਰ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।

ਜੋਤੀ ਨਾਰੀ ਆਪ ਪਰਨਾਵਾਂਗਾ । ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੇਜ ਹੰਢਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਮ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਹੰਢਾਵਾਂਗਾ । ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਮ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਵਾਰ ਖਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਹਿੱਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਤ ਪਿਤ ਆਪ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕਲ ਰਖਾਵਾਂਗਾ ।

ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕਲ ਰਖਾਉਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਉਂਗਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਇਕ ਹੰਢਾਉਂਗਾ । ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਅੰਤ ਚੜ੍ਹਾਉਂਗਾ । ਬੇਅੰਤ ਧਾਰ ਚਲਾਉਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚਖੰਡ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਉਂਗਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਗੋਦ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਮ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਦੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਹੋ ਦਲੇਰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਸੀਸ ਆਪਣੇ ਤਾਜ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਚਮ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਮੁਖ ਇਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਨਾ ਮਾਣਸ ਨਾ ਮਾਨੁਖ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਰੱਖ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ, ਗੋਦ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਮੇਰਾ ਵਸੇਗਾ । ਪੁੱਤ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਹੱਸੇਗਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਚਰਨੀ ਢੱਠੇਗਾ । ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਪਤ ਰੱਖੇਗਾ । ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਦੱਸੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬਹਿ ਕੇ ਹੱਸੇਗਾ ।

ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਬਿਰ ਦਰਬਾਰਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਬਾਲੇ ਨਿੱਕੇ ਵਿਚ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਪਿੱਛੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਹਿੱਸੇ ਆਪ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਲਿਖੇ ਲੇਖ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਦਰਸਾਉਂਗਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਆਪ ਉਠਾਉਂਗਾ । ਹੱਟ ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਵਖਾਉਂਗਾ । ਵਡ ਭੰਡਾਰੇ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਾਉਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਦਰਸਾਉਂਗਾ ।

ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਉਠੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਤੁਠੇਗਾ । ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਕੇ ਮੰਗ ਇਕੋ ਪੁੱਛੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਬੁਕੇਗਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਬੋਲੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਤੋਲ ਤੋਲੇਗਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ਖੋਲ੍ਹੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਦੇ ਨਾ ਡੋਲੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਮੋਲੇਗਾ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਬਿਰ ਘਰ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਿਆਰ ਸੇਵ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਪਿਤਾ ਪੁੱਤ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਸਚ ਆਦੇਸ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ ।

ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਹੁਕਮ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਵੇਸ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਸੇਵਾਦਾਰ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਉਠੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕੇਗਾ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਬੁੱਕੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਪੁੱਛੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪੇ ਲੁੱਟੇਗਾ ।

ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਲੁੱਟ ਮਚਾਏਗਾ । ਲੁੱਟਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਸਭ ਕੁਛ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਏਗਾ । ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਏਗਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਏਗਾ । ਤੇਰੀ ਲੋੜ ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਲ ਜੋੜ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਵਿਚੋਲਾ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ ।

ਸਚ ਵਿਚੋਲਾ ਆਪ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਇਕ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਉਜਲ ਮੁੱਖ ਆਪ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਵਿਸ਼ਵ ਧਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਪਿਆਰ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਨੈਣ ਦਰਸਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਬਾਹ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਸਤ ਅਪਾਰ, ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰ ਹੱਟ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਖ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਖੂ ਆਪਣੀ ਪਰਖ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਦਾ ਵੱਖ, ਵੱਖਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਭਾਵੇ ਤਿਸ ਲਏ ਰੱਖ, ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਹੱਟ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ ।

ਸੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਬਣ ਯਾਚਕ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਰਿ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਰਦਾ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ, ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਇਕੋ ਗੁਣ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੁਣ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਮੰਤਰ ਮੰਤਰ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਬੇਪਰਵਾਹ ਦੇਵਣਹਾਰਾ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਵੇਖ ਭੰਡਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਚਰਨ ਰਗੜ ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਪੂੜੀ ਪੂੜ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਹੇ ਠੰਡੀ ਧਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਟਪਕਾਈਆ । ਰਸ ਪਿਆ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਮਿਠਤ ਰੂਪ

ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਕਵਲ ਕਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰ ਸਰ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਸਾਰ ਹਰਿ ਜੂ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ । ਨਰ ਨਰ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਵਣਜ ਵਣਜ ਵਪਾਰਾ, ਘਰ ਹਟ ਹਟ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਪਸਾਰਾ, ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਧੂਆਂਧਾਰ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਦੇ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਸੰਕਾ ਸਰਬ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਲਾ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਸੁਣਾਏ ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ, ਗੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਗਾਈਆ । ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਕਰੋ ਇਕੋ ਵਾਰਾ, ਤਿੰਨਾਂ ਕਰੇ ਆਪ ਪੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋ ਜੈ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਇਕੋ ਰਹੇ, ਦੂਜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਉਪਜੇ ਸੇ ਹੋਵੇ ਖੈ, ਖਹਿੜਾ ਅੰਤ ਆਪ ਛੁਡਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋ ਚਰਨੀ ਢਹੇ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਰਿਹਾ ਕਹਿ, ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗੋਦੇ, ਗਾ ਗਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਿਆਨ ਲਗੋਦੇ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਮਨੋਦੇ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗਾ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਕਰੀ ਅਰਜੋਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦੇ ਉਠਾ, ਮੁੱਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣਾ ਦੀਪ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਤਖਤ ਦੇ ਜਣਾ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾ, ਜੋ ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਦੇ ਜਣਾ, ਜੋ ਹਿੱਸੇ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਫਿੰਦਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੁਛ ਰਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿਗਾ ਆ, ਖੁਲ੍ਹੜੇ ਕੇਸ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਤੇਰੀ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਗਾ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਟਿਕਾ, ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਪੰਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਬਖਸ਼ੰਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਸੱਚਾ ਗਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਸੱਚਾ ਗਾਵਾਂਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਲੱਖ ਲੱਖ ਸੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗੇ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂਗੇ । ਹੋ ਵੱਖ ਨਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗੇ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਭਾਂਡੇ ਹੋਵਣ ਸਖ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗਣ ਆਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਲਜ ਪਤ ਲਈਂ ਰੱਖ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਪਰਦੇ ਲਈਂ ਢਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਇਕ ਕਮਾਵਾਂਗੇ ।

ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਓਗੇ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਰਲਾਓਗੇ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਓਗੇ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਤ ਘੜ ਵਖਾਓਗੇ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਓਗੇ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਓਗੇ । ਤਨ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਟ ਚਲਾਓਗੇ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਓਗੇ । ਮੰਗ ਇਕੋ ਫੇਰ ਮੰਗਾਓਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਓਗੇ । ਮਨ ਮਤ ਬੁੱਧ ਦਾਤਾ ਝੋਲੀ ਪਾਓਗੇ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਓਗੇ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੰਡ ਵੰਡਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਖਲਾਓਗੇ ।

ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਖੇਲੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮੇਲੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲੇ ਦਾ, ਭੇਵ ਚੁੱਕੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲੇ ਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਰੰਗ ਵੇਖੇ ਇਕ ਨਵੇਲੇ ਦਾ ।

ਰੰਗ ਨਵੇਲਾ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਾਹ ਚਲਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਣਾ ਇਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੰਢ ਪੁਵਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਏਗਾ ।

ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਵਿਚ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਉਪਜਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਤੋਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਅਨਮੋਲਾ ਹੱਟ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਦੱਸੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵਸੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਫਸੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇਗਾ ।

ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੇਖ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਸਮਾਵਾਂਗਾ । ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਦਰਸਾਉਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਵਟਾਉਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਮ ਧਰਾਉਂਗਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣਾਉਂਗਾ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਵੰਡ ਵੰਡਾਉਂਗਾ । ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰ ਵਖਾਉਂਗਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਉਂਗਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਭੇਵ ਜਣਾਉਂਗਾ । ਨਾਮ ਨਾਦ ਇਕ ਸੁਣਾਉਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਵੇਖ ਵਖਾਉਂਗਾ । ਬਣ ਸਵਾਂਗੀ ਸਵਾਂਗ ਰਚਾਉਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਉਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਗੰਢ ਪੁਵਾਉਂਗਾ । ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਉਂਗਾ । ਛੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਚੰਦ ਚਮਕਾਉਂਗਾ । ਸਿਮਰਤ ਆਪਣਾ ਸਮੀਮ ਦਰਸਾਉਂਗਾ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਤਰਮੀਮ ਕਰਾਉਂਗਾ । ਸ਼ਾਨ ਅਜੀਮ ਇਕ ਵਖਾਉਂਗਾ । ਸਚ ਤਾਅਲੀਮ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਗਾ । ਗ਼ਨੀ

ਗਨੀਮ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਵੇਸ ਵਟਾਉਗਾ । ਕਰ ਤਕਸੀਮ ਵੰਡ ਵੰਡਾਉਗਾ । ਹੋ ਹੁਸੀਨ ਨੈਣ ਮਟਕਾਉਗਾ । ਜਾਨਸ਼ੀਨ ਸਰਬ ਅਖਵਾਉਗਾ । ਪੇਸ਼ੀਨ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਉਗਾ । ਬੇਜ਼ਬਾਨ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਉਗਾ । ਸਚ ਕਲਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਉਗਾ । ਅਮਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਉਗਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਉਗਾ । ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਜਣਾਉਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਨਾਉਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਗੰਢ ਪੁਆਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਰੋਗ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਲਮਾ ਕੂਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਬਕ ਆਪਣਾ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਅਲਫ਼ ਯੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਧਾਰ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕਰਤਾ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਰੀਤਾ, ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਮਿੱਤਰ ਮੀਤਾ, ਏਕਾ ਗੰਢ ਪੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤਪੇ ਅੰਗੀਠਾ, ਅਗਨੀ ਕੁੰਡ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰੱਖਾਂ ਅਨਡੀਠਾ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮੰਦਰ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ਬਣਾ ਮਸੀਤਾ, ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟਾ, ਉਚ ਨੀਚਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਬਗੀਚਾ, ਬਣ ਕੇ ਮਾਲੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਭੰਡਾਰੀ ਭਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖ਼ੀਸਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਉਂ ਧਰ ਜਗਤ ਜਗਦੀਸਾ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸੀਸ ਸੋਹੇ ਤਾਜ ਸੀਸਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖ ਨੀਤਾ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਨਾਉਂ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਕਮਾਓਗੇ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਰਾਹ ਵਖਾਓਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਗੰਢ ਪੁਵਾਓਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਗ ਉਪਜਾਓਗੇ । ਗੁਫ਼ਤਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਓਗੇ । ਰਫ਼ਤਾਰ ਇਕ ਬਣਾਓਗੇ । ਸਿਕਦਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਓਗੇ । ਬਣ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਓਗੇ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਓਗੇ ।

ਦਰ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਦੂਜੀ ਮੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮੰਗਾਵਾਂਗੇ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਕਵਣ ਵਕਤ ਵੇਖੀਏ ਜਗਤ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਫ਼ਕਤ, ਫ਼ਿਕਰ ਹੋਰ ਸਭ ਗਵਾਵਾਂਗੇ । ਕਿਸ ਧਾਰੋਂ ਆਵੇਂ ਪਰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰ ਲੈ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਕੋਈ ਮੰਗੀ ਨਾ ਸਾਥੋਂ ਧੜਤ, ਤੇਰਾ ਮੁਫ਼ਤ ਹੱਟ ਚਲਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਸਿਰੋਂ ਨਹੀਂ ਲਹਿਣਾ ਕਰਜ਼, ਮਕਰੂਜ਼ ਤੇਰੇ ਅਖਵਾਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੀਂ ਫ਼ਰਜ਼, ਬਣ ਗੋਲੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਦੱਸਿਆ ਤਾਲ ਦੱਸੀ ਤਰਜ਼, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਮੰਨੀਂ ਸਾਡੀ ਅਰਜ਼, ਆਰਜ਼ੁ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਟਿਕਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰਾ ਵੇਖਣ ਆਵਾਂਗੇ ।

ਘਰ ਸਾਚਾ ਸਚ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ।

ਇਕਵੰਜਾ ਬਵੰਜਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਖੇਲ ਸ਼ਤਰੰਜਾ ਇਕ ਖਲਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਤ ਰੰਗਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਮਰਦੰਗਾ ਨਾਮ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੇਰਜ ਅੰਡਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪਰਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ ।

ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਲੰਘੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਲਹਿਣਾ ਮੰਗੇਗਾ । ਵੇਖੇ ਹਾਲ ਭੁੱਖੇ ਨੰਗੇ ਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਣਸ ਬੰਦੇ ਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੂੜੇ ਪੰਦੇ ਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਦਾ । ਮੁੱਲ ਪਵੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਗਾਏ ਛੰਦੇ ਦਾ । ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚਾ ਨਾਲ ਹੰਡੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗੇ ਦਾ ।

ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ਣ ਹੋ ਕੇ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸੀਸ ਤਾਜ ਇਕ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਜ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜਗਤ ਸਮਾਜ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਾਜ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਰਚ ਕੇ ਸਾਚਾ ਕਾਜ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬੇੜਾ ਚਲੇ ਜਹਾਜ਼, ਚਪੂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਏ ਸਾਂਝ, ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਿਛੜੇ ਕੱਠੇ ਕਰ ਬਹਾਵਾਂਗਾ ।

ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਬੀਤੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤੇ ਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਮੁੱਕੇ ਤਪੇ ਅੰਗੀਠੇ ਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਕੋੜੇ ਰੀਠੇ ਦਾ । ਵੇਖਣਾ ਖੇਲ ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਦਾ । ਨਾਉਂ ਚਲੇ ਇਕ ਜਗਦੀਸ਼ੇ ਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਚੁੱਕੇ ਖਾਲੀ ਖੀਸੇ ਦਾ ।

ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪੈਂਡਾ ਮੁਕੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ੇਰ ਇਕੋ ਬੁਕੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਇਕੋ ਉਠੇਗਾ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਆਦੀ ਧਾਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਰਬ ਬਖਸ਼ੰਦ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਇਕ ਅਨੰਦ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਮ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਪਰਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਮਨਮਤ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ ਸੁੱਤੀ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੀ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਇਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਹੜੇ ਪੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣੀ ਜਮਾਤ, ਆਪਣਾ ਅੱਖਰ ਫੇਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਫੇਰਾ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਬੀ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਪਾਈ ਵਫਾਤ, ਫ਼ਤਵੇ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਹਾਲਾਤ, ਅਸਲ ਹਾਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਫ਼ ਬਹਰਫ਼ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਬਿਨ ਕਲਮ

ਸ਼ਾਹੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖਾ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤ, ਭਾਣਾ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਅੰਦਰ ਕਨਾਤ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ ।

ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦੁਹਾਈ ਪਾਏਗਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਨੌ ਦਰ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਏਗਾ । ਚੌਥੇ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਏਗਾ । ਚੌਕਾ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਉਠਾਏਗਾ । ਨਾਇਆ ਨੌਕਾ ਇਕ ਚਲਾਏਗਾ । ਨਾਇਆ ਨੌ ਦਰ ਦਰ ਦਰ ਰੌਲਾ ਪਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ ।

ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲੇਖ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਮੁਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸ ਨਾ ਕੋਇ ਦਸਾਵੇਗਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਦਮੰਤਰ ਇਕ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾ ਪਾਇਆ ਭੇਤ, ਅਭੇਦ ਆਪਣਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਨੇਤਰ ਰੋਦੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੱਖੇ ਚੇਤ, ਫੁੱਲ ਫਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖਿਡਾਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੇੜੇ ਭੇੜ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਟੱਕਰ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੇੜ, ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ ਇਜੜ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਨਾ ਲਾਏ ਦੇਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਿਆਵੇ ਫੇਰ ਫੇਰ, ਕੋਹਲੂ ਚੌਕੀ ਚੌਕ ਭੁਵਾਵੇਗਾ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭਜ ਸੇਹਤਜ ਰੱਖੇ ਘੇਰ, ਘੇਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਨਾ ਕਰੇ ਮਿਹਰ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਸਰਬ ਫੜਾਵੇਗਾ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਕੇ ਆਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ ।

ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ ਨਾਮ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਕਾਸ਼ਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ ।

ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਕੀ ਕੀ ਖੇਲ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਵਣ ਧਮ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਕਵਣ ਖੇੜਾ ਮਾਤ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਕਵਣ ਜੇੜਾ ਕੱਟ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਵਣ ਗੇੜਾ ਆਪ ਦਵਾਵੇਗਾ । ਕਵਣ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ ਚਲਾਏਗਾ । ਕਵਣ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਘਰ ਵਸਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰੀ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ, ਗੰਢ ਪੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਭਰਵਾਸਾ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾਂ ਵਡ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਦਮਾਮਾਂ ਇਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਕਲਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਨਜ਼ਾਮ ਸਰਬ ਬਦਲਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਚ ਇਸਲਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਪੈਗਾਮ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਬਲ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਦੇਸ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਪੇਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿਆ ਹੇਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਭੇਤ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮਾਣਾਂ ਸੇਜ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕੋ ਭੇਜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਪੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਚਮਕੇ ਨੂਰੀ ਤੇਜ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ ।

ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਜਰੀ ਚੰਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਤੀਰ ਕਮੰਦ ਨਾਮ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਸਰਬ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਮੌਲਾ ਹੋ ਕੇ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਇਕ ਬਦਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਬੁਲਾਏਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਦਸ ਗੁਰੂ ਜੋਤ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਪਿਆਨ ਲਗਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕੀਤੀ ਸਰਬ ਵਖਾਏਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਪਰਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਡਰਦਾ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਏਗਾ । ਮਰਦਾ ਜੀਵ ਨਾ ਕੋਇ ਤਰਾਏਗਾ । ਬਰਦਾ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜਗਤ ਜਮਾਤ, ਝਗੜਾ ਘਰ ਘਰ ਇਕ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਦਿਸੇ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਬ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਸਰਬ ਪਰਨਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਬ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਰਬ ਹਲਕਾਵੇਗਾ । ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮਾਬ, ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਣ ਹਾਟ, ਹਰਿ ਕਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਆਸ਼ਾ ਤ੍ਰਸਨਾ ਨਟੂਆ ਨਾਟ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾਚ ਨਚਾਵੇਗਾ । ਪੀਰਜ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸਾਤ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਤ, ਵੇਸਵਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਧੀ ਭੈਣ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ ਪਤ, ਪਿਤਾ ਪੁੱਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰਮਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦਾ ਤੇੜੇ ਹੱਠ, ਪੀਰਜ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਵੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਖਾਲੀ ਹੋਏ ਮਟ, ਨਾਮ ਹਰੀ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਉਪਜੇ ਮਨਮਤ, ਮਨੂਆ ਆਪਣਾ ਡੰਕ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਵੇਗਾ । ਸਭ ਦੀ ਧਰਮ ਵਰਾਸਤ ਹੋਣੀ ਫੁਕ, ਹੱਕਦਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੇ ਪਿਛੇ ਜਾਣੇ ਹਟ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾਵੇਗਾ । ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਜਾਣੇ ਢੱਠ, ਧੌਲਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਘਰ ਘਰ ਵੱਜੇ ਸੱਟ, ਠੋਕਰ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੀਬੜ ਜਾਏ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਵੇਗਾ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਖਾਲੀ ਹੋਵਣ ਹੱਥ, ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਰਹੇ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਮੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਵੇਗਾ ।

ਸੰਕਰ ਤਰਸੂਲ ਬਹੇ ਸੱਟ, ਜਟਾ ਜੂਟ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹਾਵੇਗਾ । ਓਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਹਠ, ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਦਾ ਮਾਣ ਗਵਾਵੇਗਾ । ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾਮ ਨਾਮ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਜੋ ਰਹੇ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੱਟ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ ਕਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ, ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਵੇਗਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰਬ ਤਕਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਸੇਹੰ ਜਾਪ ਜਪੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਵਸ, ਵਸ ਸਾਡਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਵੇਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਆਏ ਨੱਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਤੇ ਔਣਗੇ । ਦੂਆ ਸਿਫ਼ਰਾ ਵੰਡ ਵੰਡੋਣਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਏ ਦੇ, ਜ਼ੀਰੋ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣੋਣਗੇ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾ ਨਿਰਮੋਹ, ਮੋਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਧੋਣਗੇ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਛੋਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗੋਣਗੇ । ਤੇਰੇ ਜੋਗੇ ਗਏ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਦੇ ਮਾਤ ਸੁਣੋਣਗੇ । ਆਪਣਾ ਦੇ ਦੇ ਢੋਆ ਢੇ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਸਰਬ ਭਰੋਣਗੇ । ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣਾਂ ਰੋ, ਨੀਰ ਨੀਰ ਨੀਰ ਵਹੋਣਗੇ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋ, ਕੋਟ ਕਿਲਾ ਗੜ੍ਹ ਇਕੋ ਚਰਨ ਕਵਲ ਤਕੋਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੋਣਗੇ ।

ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਸਭ ਨੇ ਗੋਣਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਕਤ ਸੁਹੋਣਾ ਏ । ਸੇਹੰ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹਰਿ ਦਰਸੋਣਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੰਕ ਵਜੋਣਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋ ਉਠ, ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਉਠੋਣਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਤੁਠ, ਰੁਠਿਆਂ ਆਪ ਮਨੋਣਾ ਏ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੋਕੜੀ ਯੁਗ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਜੇ ਰਿਹਾ ਲੁਕ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟੋਣਾ ਏ । ਸੇਰ ਹੋ ਕੇ ਪਏ ਬੁੱਕ, ਭਬਕ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੁਣੋਣਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਸਬਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੁੱਖ, ਕੁੱਖ ਆਪਣੀ ਹਰੀ ਕਰੋਣਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁੱਖਣਾ ਰਹੇ ਸੁੱਖ, ਸੁੱਖਾਂ ਸੁੱਖਦਿਆਂ ਵਕਤ ਸੁਹੋਣਾ ਏ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਪੈਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕ, ਪਾਂਪੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਔਣਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਝੁਕ, ਝੁਕ ਝੁਕ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕੋਣਾ ਏ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀ ਕੁਛ, ਕੋਸ਼ਲਿਆ ਪੁੱਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਵਿਚ ਸਮੋਣਾ ਏ । ਨਾ ਜਾਣੇ ਨੰਦ ਜਸੋਧਾ ਸੁੱਤ, ਨੰਦਨ ਚੰਦਨ ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਵਿਚ ਚਮਕੋਣਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਗੋਦੀ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਲੁਕਿਆਂ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਕਢੋਣਾ ਏ । ਬਿਨ ਨਾਨਕ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਬੁੱਝ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆ, ਦਰਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੋਣਾ ਏ । ਬਿਨ ਕਬੀਰ ਜਾਏ ਨਾ ਤੁਠ, ਬਿਨ ਨਾਨਕ ਅੰਗ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਗੋਣਾ ਏ । ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬਣਾਏ ਪੁੱਤ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣੋਣਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸੋਹੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕੋਣਾ ਏ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬਿਨ ਕਾਇਆ ਬੁੱਤ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖੋਣਾ ਏ । ਸਿੰਘ ਸੇਰ ਹੋ ਕੇ ਬੁੱਕ, ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜੋਣਾ ਏ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗੋਣਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਚਰਨੀ ਡਿਗ ਕੇ ਰਿਹਾ ਪੁੱਛ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕੀ ਨਾਮ ਜਪੋਣਾ ਏ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋ ਚੁੱਪ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝੋਣਾ ਏ । ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਵਸੋ ਅੰਧੇਰਾ ਘੁਪ, ਨੂਰ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕੋਣਾ ਏ । ਕਿਹੜੀ ਧਾਰੋ ਰਿਹੋ ਉਠ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲੋਹਣਾ ਏ । ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਰੱਖਿਆ ਪੁੱਤ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲੋਣਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝੋਣਾ ਏ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਕੱਚ ਲੇਖ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਬਲ ਖੇੜੇ ਜਾਵਾਂ ਵਸ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੁੱਤ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਪਵਾਂ ਹੱਸ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਖੇਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜਾਵਾਂ ਵਸ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੋ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸਾਂ ਘਟ ਘਟ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਵਾਂ ਧੰਨੇ ਜੱਟ, ਜੱਟ ਲੇਖੇ ਆਪਣੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੱਗਾ ਪਿਛਲਾ ਫੱਟ, ਬਣ ਸ਼ਬਦੀ ਦਰਦ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਲਟ ਲਟ, ਅਗੰਮ ਜੋਤ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡੇ ਕਰ ਕੇ ਸੱਖ, ਸੱਖਣੀ ਹਾਂਡੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਰੱਖ, ਬਣ ਰਾਖਾ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਜਗਤ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸੇਵਕ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਣਾ ਹੱਕ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਭੁੱਖੇ ਨੰਗੇ ਲੋਕਮਾਤ ਪ੍ਰਭ ਤੋਂ ਗਏ ਅੱਕ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਰੋਗ ਕੱਟ, ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਔਣ ਨੱਠ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਿਚ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਗੌਣ ਜਸ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਅੱਗੇ ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ ਸਭ ਦੀ ਹੋਈ ਬਸ, ਗੱਦੀਦਾਰ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾਰੇ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਨਕੇਲ ਪਾ ਨੱਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਪ ਭੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦਾ ਖੇੜਾ ਹੋਏ ਭੱਠ, ਭੱਠੀ ਇਕੋ ਇਕ ਤਪਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੰਦਰ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਹੱਲ ਫੇਰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਇਕੋ ਜੈ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਜੈ ਦਾ ਇਕੋ ਮੁਲ, ਅਨਮੁਲੜਾ ਆਪ ਪੁਵਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰਾ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਡੋਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਕੀਤਾ ਸੱਚਾ ਕੌਲ, ਅੰਤ ਆਪਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਰੱਤੀ ਚੌਲ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਚ ਵਡਿਆਇੰਦਾ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਾਉਂ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਜੋੜੀ ਜੋੜਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜਗਦੀਸ਼ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਨਾਮ ਜਗਤ ਉਚਾਰ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਕਰਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਯਾਦ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਰਹਿਣਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਅਗੰਮੜਾ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਾੜੀ ਚਮੜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਅੰਮੀਂ ਅਮੜਾ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਸੀਸ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੇਲ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਬਦਲੀ ਕਰੇ ਆਪ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਚਾਰ ਵੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਹਾ ਹਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਹਾਰ, ਜੁਗ

ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਤਾਰ ਸਤਾਰ ਵਜਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਗੁਫ਼ਤ ਸ਼ਨੀਦ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਬਣਦੇ ਗਏ ਲਿਖਾਰ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦੀਦਾਰ, ਭਗਵਨ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਹਰਿ ਕੀ ਸਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕਹਿ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋਇਆ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸੱਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਉੜਾ ਓਅੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰ, ਐੜਾ ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਈੜੀ ਈਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਦਰਕਾਰ, ਸੀਸ ਝੁਕਿਆ ਇਕ ਕਰਤਾਰ, ਪਰਨਾਮ ਨਮੋ ਨਮੋ ਜਣਾਈਆ । ਸੱਸਾ ਕਿਲਾ ਹੋਇਆ ਤਿਆਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਵੜਿਆ ਸਚ ਸਿਕਦਾਰ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਹਾਹਾ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਵਿਚਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਦਏ ਦਾਤਾਰ, ਦਇਅਵਾਨ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਨਿਆਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜਗਤ ਜੁਗ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਔਧ ਜਾਏ ਪੁਗ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਭੇਵ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਜਦਾ ਕਰਨ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਝੁਕ, ਬਰਦਾ ਗੁਲਾਮ ਸਰਬ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਵਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਸੰਕਰ ਬਨ੍ਹਾਏ ਇਕੋ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਪੱਲੂ ਵਖਾਏ ਪ੍ਰਭ ਅਨੋਖਾ, ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਫੜਿਆ ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਨਾ ਧੋਖਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਕਿਰਪਾ ਨਹੀਂ ਫੜਨਾ ਸੋਖਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਦਿਤਾ ਮੌਕਾ, ਮੌਕਾ ਵੇਖਣ ਆਪੇ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਬਾਹਮਣ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣ ਚੌਕਾ, ਚੌਕੀ ਡਾਹ ਡਾਹ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ । ਮੁਲਾ ਸ਼ੇਖ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਔਤਾ, ਪੀਹੜੀ ਅੱਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਹਰਿ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਘਾਤ, ਘਾਉ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਹਰਿ ਜਮਾਤ ਭਗਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰਾਤ, ਰਾਤੀ ਰੁੱਤੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਸੰਸਾ ਪੁਛੇ ਬਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੰਮ ਕੇ ਫੇਰ ਨਾ ਪਾਓ ਵਫ਼ਾਤ, ਸੋ ਮਰਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਦੱਸ ਦੱਸ ਆਏ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਹਯਾਤ ਹਯਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਖੁਵਾਬ ਅੰਦਰ ਲਿਖਿਆ ਕਲਮਾ ਸੋ ਦੇਵੇ ਜਵਾਬ, ਲਾਜਵਾਬ ਸਰਬ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਨਿਉਂ ਕੇ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਆਦਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਡਾ ਪੁੱਛ ਨਾ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਤਰਖਾਣ ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਤਰਾਸ਼, ਤੇਰਾ ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖ਼ਾਹਸ਼, ਖ਼ਾਲਕ ਤੂਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਰੇ ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਹਰਿ ਜਣਾਈਆ । ਤਨ ਮਾਟੀ ਸੜ ਕੇ ਗਏ ਕੱਖ, ਕੁੱਲੀ ਕੱਖਾਂ

ਸੰਗ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਹੋਏ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਹੱਥ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਬਿਨ ਢਾਹਿਉਂ ਗਏ ਢੱਠ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹਾਲ ਅਹਿਵਾਲ ਸਾਰੇ ਦਿਓ ਦੱਸ, ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੀ ਕੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪੋ ਆਪਣਿਆਂ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖੋ ਹੱਥ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਸੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਤੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਨਾਲ ਸੂਦ, ਅਸਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਹਦੂਦ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਪੂਜ, ਸਿਲ ਪਾਥਰ ਪਾਹਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗੂੜ, ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀ ਗਿਆ ਝੂੜ, ਤਿਸ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸੇ ਚੜ੍ਹੇ ਮੰਜਲੇ ਮਕਸੂਦ, ਮਕਸਦ ਆਪਣਾ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਇਆ ਫਜ਼ੂਲ, ਫਜ਼ਲ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੇ ਮਸੂਲ, ਚੁੰਗੀਖਾਨੇ ਬੈਠੇ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਅਰਜ਼ ਤੂਲ, ਰਕਬਾ ਕੱਢੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੋ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਗਏ ਭੂਲ, ਭੁਲਿਆਂ ਅੱਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਚ ਸੱਚਾ ਅਸੂਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਸਜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਮਾਅਕੂਲ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ ।

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਖੜਾ ਦਰਵੇਸ਼, ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ਵਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੇਰੀ ਰੋਦੀ ਬਾਸ਼ਕ ਸੇਜ, ਸਾਂਗੇ ਪਾਂਗ ਸੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।

ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਹੋਇਆ ਦਿਲਗੀਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਸਿਰਕਤ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੱਥ ਫੜ ਜਗਤ ਸਮਸ਼ੀਰ, ਸ਼ੀਰ ਖਾਰ ਰਹੇ ਡਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਤੋਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਵਰ ਏਕਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੱਖਣੀ ਟੇਕ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਆਦੇਸ਼, ਦੇਸ ਦਸੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਭਾਣਾ ਮੰਨੋ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋਏ ਸੇ ਪਰਵਾਨ, ਜਿਸ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਰਸਨਾ ਗਾਇਆ ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,

ਤਿਸ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਤੁਟੇ ਮਾਣ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦਰਬਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਰੇ ਘਰ ਔਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਰਨਹਾਰ ਕਲਿਆਣ, ਜੋ ਘੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਦੁਕਾਨ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਟ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਬਣ ਕੇ ਔਦੇ ਰਹੇ ਮਹਿਮਾਨ, ਕੱਟ ਰੈਣ ਉਠ ਉਠ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਾਮ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਸੇਹੰ ਜੈਕਾਰਾ ਜੀਵ ਜਪ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੀਨੋਂ ਤਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਪੱਪ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਦੁਆਰੇ ਆਇਣ ਨੱਠ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬਣ ਪਾਪੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਗਾਏ ਜਸ, ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਮਿਲੇ ਹੱਸ, ਹੰਸ ਮੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਭਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਹੱਥ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਵਾਮੀ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਰਥ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤੱਤ ਅੱਠ, ਅੱਠ ਅਠੋਤਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਦੁਵਾਰੇ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਨੌਂ ਰਸ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਦਸਮ ਦੁਵਾਰੀ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਛੋਟਾ ਹੱਟ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਫੇਰ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਉਂਗਲੀ ਲਾਇੰਦਾ । ਸੁਨ ਅਗੰਮ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦੱਬ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਹੱਥ, ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲਏ ਲੱਭ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਝੱਬ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵੇਂ ਬਹਿਣ ਫਬ, ਫ਼ਾਸਲਾ ਚਰਨ ਸੀਸ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਯਦ, ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਛੱਡੇ ਹੱਦ, ਹੱਦ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਵੱਜੇ ਨਦ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਭੇਵ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਅੱਡ, ਸੋ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖਹਿੜਾ ਦੇਵੇ ਛੱਡ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨ ਜਨ ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੋਹੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਅੱਖ ਗੁਰੂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਰਤੱਖ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਪਰਤੱਖ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋ ਵੇਖੇ ਸੋ ਆਪਣੇ ਨੈਣਾਂ, ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਸਾਕ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਨੋ ਕਹਿਣਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਕਦੇ ਨਾ ਢਹਿਣਾ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਰਹਿਣਾ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗੋਬਿੰਦ ਆਖੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਗਹਿਣਾ, ਜਗਤ ਸਿੰਗਾਰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਚੇ ਬਹਿਣਾ, ਸਮਰਥ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ, ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਨ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਚੰਨ ਸੂਰਜ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਉਪਾਈਆ ।

ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਆਪ ਉਪਾਈ, ਉਪਮਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਸਿਖਿਆ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਿਖਾਵਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਜਣਾਈ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜੋਗ, ਜੁਗਤ ਜੁਗਤੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਅਗੰਮ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਰੋਕ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੋ ਕਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੋਤਰਾ ਪੋਤ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੰਢ ਪੁਵਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਰਹੇ ਮਦਹੋਸ਼, ਖੁਮਾਰ ਖੁਮਾਰੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਰਸ਼ਨ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਾਂ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੋਚਾਂ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਮਿਲੇ ਸਾਚਾ ਖੌਤ, ਕੰਤ ਨਾਰ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਕਾਰ ਕਮਾਏ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੇਤਮ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਹਿਰਸ ਹਵਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕੋ ਬਰਖ, ਬਰਖਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚੜ੍ਹਤ, ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਢੋਲਾ ਗੌਣਾ ਸਭ ਨੇ ਹੋ ਨਧੜਕ, ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਫਰਕ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਚੜ੍ਹੇ ਚਰਖ, ਪੁੱਠੀ ਖੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲੁਹਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤੋ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖੇ ਸਦਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਗਰਜ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖ ਨਾ ਹੋਣਾ ਅਸਚਰਜ, ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਭ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਰਿਹਾ ਨਾ ਵਰਜਿਆ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਵਰਜ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਲੋਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹਰਜ, ਸੋ ਪੂਰਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਪਰਤ ਕੇ ਆਇਆ ਮਰਦ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਦਏ ਵਖਾਈਆ ।

ਇਕੋ ਮਰਦ ਬਣੇ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਧਰਮ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਹਰਿ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਗਾਣਾ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਮਿਲਾਣਾ, ਇਕੋ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨਾ, ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਪੀਣਾ ਇਕੋ ਖਾਣਾ, ਵੰਡਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ,

ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਹੋਏ ਜਾਣੀ ਜਾਣਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਇਕ ਵਖਾਏ ਸੱਚਾ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਤਰਾਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਕਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕ ਫੜਾਏ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ, ਫੜੀ ਬਾਂਹ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਹਰੀ ਹਰਿ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਇਕ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਇਕ ਬਣੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕ ਬਣਾਏ ਹੰਸ ਕਾਂ, ਕਾਗੋਂ ਹੰਸ ਉਡਾਈਆ । ਇਕ ਦਏ ਨਿਬਾਵਿਆਂ ਥਾਂ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਏ ਕਰਨੀ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਵਰਨੀ ਬਰਨੀ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਸਰਨਾਏ ਆਏ ਚਰਨੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੇੜ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨੀ ਡਰਨੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਤਾਰੀ ਇਕੋ ਤਰਨੀ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਆਪ ਸਿਖਾਇੰਦਾ । ਰੂਹ ਸ਼ਬਦ ਅੰਤ ਫੜਨੀ, ਸੁਰਤੀ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅੱਗੇ ਕੋਇ ਨਾ ਅੜਨੀ, ਜੁਗ ਵਿਛੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਬਾਨ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਤਿਸ ਪੁਸਤਕ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੜਨੀ, ਕਿਉਂ ਉਲਟਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਵਾਂਗ ਅੰਗਿਆਰੀ ਝੜਨੀ, ਸ਼ੋਅਲਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਚਲ ਕੇ ਅੱਣੇ ਸਰਨੀ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਬਚਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਕਾਰ ਕਰਨੀ, ਬਾਹਰੋਂ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਬਿਨ ਲਿਖਿਆਂ ਲੇਖ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਚੁੰਮੇ ਧਰਨੀ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਸ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲ ਵਰਤਾਏ ਆਪਣੀ ਕਲ, ਕਲਵੰਤ ਭੇਵ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਛਲ ਅਛੱਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆ ਰਲ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਜਲ ਥਲ, ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਰਿਹਾ ਘੱਲ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਇਆ ਚਲ, ਚਲਤ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਾਇਣ ਹੱਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਏ ਬਿਨ ਘੜੀ ਪਲ, ਅੱਖੀ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਫਰਕਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਕਰਨੀ ਫਲ, ਕੀਤੀ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਡਾਲ, ਫਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਨਿਰਵੈਰ ਸਵਾਮੀ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ ।

* ਪਹਿਲੀ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ *

ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬੇਐਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰ, ਸਹਿਨਸਾਹ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਇ ਨਾ ਹੋਏ ਮੇਟਣਹਾਰ, ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਉਲਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਏ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੰਗੇ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹਿੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਮੰਗਣ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਛਾਰ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਤਿਲਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਮੀਤ ਪਿਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੋਲਾ ਬਣੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹਰਿ ਸੁਲਤਾਨ, ਸੁੱਤ ਦਾਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਬਣ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਸਿਫਤ ਗਿਆਨ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੁਹਾਏ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਰੂਪ ਦਸਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਜਣਾਏ ਸੱਚੀ ਧੁਨ ਕਾਨ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੂਰਨ ਭਗਵੰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ ਬਣ ਕੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੇਜ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਮਣੀਆਂ ਮੰਤ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਤਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਹਾਰਾ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਕਾਇਆ ਕਪੜ ਤਨ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਏਕਾ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸੀਸ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਸ਼ਬਦ ਹਦੀਸ, ਇਕੋ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਖੇਲ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬਸਤਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਹਿਬ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਰਿਹਾ ਤੁੜਾਈਆ । ਬਲਪਾਰੀ ਜਾਏ ਜੀਤ, ਬਾਵਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਦਰ ਸੋਹੇ ਵੱਡਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੁੱਢਾ ਨੱਢਾ, ਬਾਲ ਬਿਰਧ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈ ਹੱਦਾ, ਦੂਸਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪਰੇਮ ਪਿਆਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਛੰਦਾ, ਬਿਨ ਰਾਗ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਸੂਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਦਾ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕਿਨਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਕੰਢਾ, ਆਰ ਪਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਦੇਵਤ ਨਾ ਮਾਣਸ ਨਾ ਮਾਨੁਖ ਨਾ ਬੰਦਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਉਜਲ ਨਾ ਹੋਏ ਗੰਦਾ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਚੰਗਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ, ਹੱਟ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਸੁਹਾਗੀ ਨਾ ਉਹ ਰੰਡਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਖਾਟ ਨਾ ਖਟੀਆ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਜਾ, ਚਾਰਪਾਈ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਭਿਖਾਰੀ ਨਾ ਵਸਤ ਕੋਈ ਮੰਗਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਵੇ ਹੱਦ ਕਿਨਾਰਾ, ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਜਗ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਜਾਰੋ ਜਾਰਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਘਟ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸੇ ਪੁੰਦੂਕਾਰਾ, ਸਾਰਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਹੱਟ ਵਣਜਾਰਾ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਥੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਰਾਗ ਤਰਾਨੇ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰਾ, ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦੀਵਾਰਾ, ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰਾ, ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਨਾ ਕੰਤ ਭਤਾਰਾ, ਸੇਜ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਰਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪੁਰਾਨਾ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਨਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਢੋਲਾ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਵਸਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਉਜਿਆਰਾ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਜਨ ਕਿਵਾੜਾ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਪੰਚਮ ਧਾੜਾ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਸੱਚਾ ਲਾੜਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਹਾਰਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਭਰਤੰਬਰ ਸਵਾਮੀ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇਂਦਾ ਆਇਆ ਲਾਰਾ, ਨਾਮ ਨਾਮਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿਜਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਪਿਆਰਾ, ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਟਦਾ ਰਿਹਾ ਪੁੰਦੂਕਾਰਾ, ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਨੂਰ ਨੂਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਬੋਲਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ, ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਰਾਗ ਅਪਾਰਾ, ਵਜਾਵਣਹਾਰਾ ਨਾਦ ਨਿਰਾਕਾਰਾ, ਪੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਧਰਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਧਰੇ ਕਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਾਏ ਜਲ, ਪਰਮ

ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ
 ਏਕਾ ਮੱਲ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ
 ਕਲਜੁਗ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਗਤ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਉਦਾਸੀ, ਆਤਮ
 ਅੰਤਰ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਤੇੜੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ, ਫੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।
 ਪਕੜ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣੀ ਘਾਟੀ, ਸਚ ਕਿਨਾਰੇ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੁਕਾਏ ਵਾਟੀ,
 ਮੰਜਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣੀ ਆਰਤੀ, ਦੀਪ ਘਿਰਤ ਜੋਤੀ ਨੂਰ
 ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਹਰੀ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਪਾਰ ਨਾ ਉਤਰੇ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ
 ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਆੜ੍ਹਤੀ, ਧੜਤ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ ।
 ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਅੱਖਰੀ ਨਾਮ ਇਬਾਰਤੀ, ਹਰਫ਼ ਬਹਰਫ਼ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਰਵਾਜ, ਆਪ ਰਚਾਏ ਆਪਣਾ ਕਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਚੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ
 ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਕਰਾਮਾਤ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ
 ਡੂੰਘੇ ਖਾਤ, ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਟਣਹਾਰ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤ,
 ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੇ ਬਾਤ, ਰਸਨਾ
 ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਚਰਨ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਤਿਸ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤ, ਵਸਤ
 ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਨਿਰਇੱਛਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਖੇਲ ਅਨਡੀਠੀ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਵੇਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਸੇ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈ,
 ਡੂਮ ਨਾਈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਏਕਾ ਗ੍ਰਹਿ ਏਕਾ ਘਰ ਇਕ ਦੁਆਰ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈ,
 ਰੋਸ਼ਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਗੰਮ
 ਅਬਾਹ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਸਮਝ ਨਾ ਰਾਈ, ਸਤਿਜੁਗ
 ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਈਂ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਖਾਣੀ
 ਬਾਣੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈ, ਸਮਝ ਬੇਸਮਝਾਂ ਵਿਚ ਪਾਈਆ । ਰਮਜ਼ ਨਾਲ ਰਮਜ਼ ਮਿਲਾਈ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿ
 ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਜੋ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ
 ਮਾਹੀ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣੇ ਰਾਹੀ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਸਚ ਗੋਸਾਈਂ,
 ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਾਚਾ ਦਾਤਾ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਆਪਣੀ
 ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਹੋਸ਼ਿਆਰ, ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ
 ਕਰੇ ਵਰਤਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਇਕ
 ਸੁਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੰਨਣ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਧਿਆਨ
 ਲਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੰਗਣ ਛਾਰ, ਨੇਤਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ
 ਰੋਵੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਰੇ ਗਿਰਿਆਜ਼ਾਰ, ਖ਼ਾਲੀ ਬੁੱਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ

ਗਈ ਹਾਰ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਾਤਾ ਕੁੜਿਆਰ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਘਰ ਘਰ ਨਾਚ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧੁਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਅੰਤਮ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਕਾ ਮਹੱਲ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਉਚੀ ਬੋਲੇ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਜਗਤ ਵਚੋਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਸੁਣੋ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਹੋਸ਼ਿਆਰ, ਹੋਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਪਏ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਲੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਹੋ ਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ ਵਖਾਲ, ਉਹਲਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣਾ ਕੇ ਗਏ ਦਲਾਲ, ਜਗਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਛੁਰੀ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਕੋਈ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੋਈ ਚਿੱਲਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਕੋਈ ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕੋਈ ਲਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਚ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਭਿੱਖਕ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਭ ਦੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਜਗਤ ਦੇਣਾ ਦਏ ਨਵਾਰ, ਸਾਚਾ ਕਹਿਣਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟਣਹਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਜੂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਚੜ੍ਹਨਹਾਰ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪੇ ਫੜਿਆ, ਫੜ ਆਪਣੇ ਲੜ ਬੰਧਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਧਰਿਆ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹਰਿਆ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਗਲ ਪੱਲੂ ਪਾ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਪੜਿਆ, ਮਸਤਕ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਗਿਆਨ ਨਾ ਜੀਵਤ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮਰਿਆ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਰਚੋਂਦਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਆਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਣ ਸੁਣੋਂਦਾ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸੋਂਦਾ, ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਨਾਮ ਝਿਰਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪਕੜ ਉਠੋਂਦਾ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮਖਾਂ ਗੁਰ ਗੋਦ ਬਹੋਂਦਾ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸੱਦ ਉਂਗਲੀ ਲੋਂਦਾ, ਜਗਤ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰੀ ਪੌਂਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਏਕਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਾਹ ਤਕੋਂਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਾਗ ਗੋਂਦਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗੋਂਦਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਰੀਆ ।

ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਇਕ ਧਰੋਂਦਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੀ ਢੋਂਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਚੰਚਲ ਬੁੱਧ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੋਂਦਾ, ਚਲਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਸਾਚੀ ਪੂੜ ਅਸਨਾਨ ਕਰੋਂਦਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਏ ਧੁਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗੋਂਦਾ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ ।

ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵੇਖ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਏਥੇ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕੋਈ ਤੱਕ ਨਾ ਸਕੇ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਪਰਗਟੇ ਸੋ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਬੋਲੇ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਉਠੋ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਗਠੜੀ ਲਓ ਫੋਲ, ਬੱਧੀ ਗੰਢ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਵਸਤ ਪ੍ਰਭ ਰੱਖੋ ਕੋਲ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਤਰਾਜ਼ੁ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰਨ ਲੈਣੀ ਬੋਲ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਅਡੋਲ, ਭੈ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਕੋਲ, ਇਕਰਾਰ ਆਪਣਾ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਪਿਛੇ ਰੋਵੇ ਧਰਤ ਧੌਲ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਬੁਹਾ ਗਏ ਖੋਲ, ਅੰਤਮ ਬੰਦ ਕਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਬੈਠੇ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਸੁੱਚ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਹੋੜ, ਅੰਦਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੀ ਕਹਿਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੋੜ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪਣਾ ਨਾਅਰਾ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਫਲ ਸਿੱਠਾ ਹੋਇਆ ਕੋੜ, ਕਲਜੁਗ ਰੀਠਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵੇਖੋ ਆਪੇ ਦੋੜ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਲੱਗਾ ਪੋੜ, ਕਲਜੁਗ ਸੰਤ ਡੰਡਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੈਣ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਗੌਰ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਗਿਆ ਸੌਰ, ਸੌਹਰੇ ਪੇਈਏ ਸਾਰ ਕਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਰ ਪਾਇਆ ਨਾ ਜਿਹਾ ਲੋੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੀ ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਬੇਅੰਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਮਾਰਨ ਬਾਣ, ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀਤਾ ਵੈਰਾਨ, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਸੇਜ ਸੁੱਤਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਉਠ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕੀਤੀ ਬੇਈਮਾਨ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਹੱਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਈਮਾਨ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵੇਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਮਾਮ, ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਮਹਿਰਾਬ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬਾਂਗ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਸਯਦਾ ਨਿਉਂ ਨਾ ਕੋਇ ਸਲਾਮ, ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਸਾਚਾ ਸਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਲਫ਼ ਯੇ ਲੇਖਾ ਕੁਰਾਨ, ਅੱਗੇ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ

ਨੇ ਦਿਤਾ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਦੋਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤ ਮੰਨਣ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗਫ਼ਲਤ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਗਫ਼ਲਤ ਛੱਡੋ ਫ਼ਜ਼ੂਲ, ਫੈਸਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਰਸੂਲ, ਰਸੂਲ ਰਸੂਲਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਅਸੂਲ, ਸੇ ਅਸਲੀਯਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਮਹਿਬੂਬ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਅਰੂਜ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਆਫ਼ਤਾਬ ਤਲੂਅ ਹੋਏ ਨਾ ਗਰੂਬ, ਦਿਸ਼ਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਆਪ ਮੌਜੂਦ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਹਜ਼ਾਰਾ ਦਰੂਦ, ਇਸਮ ਆਜ਼ਮ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਨੇਸਤੋ ਨਾਬੂਦ, ਜੜ ਚੋਟੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੰਦੇਸਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਸਾਰੇ ਹੋਵੇ ਬਿਬੇਕ, ਵਿਵੇਕੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਮੁੱਕਣਾ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਆਏ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਭੇਜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸਾਂ ਆਪ, ਹਰਿ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਇਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਦੱਸੋ ਜਾਪ, ਕੀ ਕੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਕਵਣ ਪੂਜਾ ਕਵਣ ਪਾਠ, ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਇਆ । ਕਵਣ ਤੀਰਥ ਕਵਣ ਤਾਟ, ਕਵਣ ਸਰੋਵਰ ਨਹਾਇਆ । ਕਵਣ ਜੋਤ ਕਵਣ ਲਲਾਟ, ਦੀਪਕ ਕਵਣ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਕਵਣ ਨਾਮ ਕਵਣ ਦਾਤ, ਕਵਣ ਝੋਲੀ ਆਏ ਭਰਾਇਆ । ਕਵਣ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਵਣ ਜਾਤ, ਕਵਣ ਦੀਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ । ਕਵਣ ਦਿਵਸ ਕਵਣ ਰਾਤ, ਕਵਣ ਘੜੀ ਪਲ ਸਮਝਾਇਆ । ਕਵਣ ਪਤ ਡਾਲ ਹੋਏ ਸਾਖ, ਕਵਣ ਕਲੀ ਫੂਲ ਮਹਿਕਾਇਆ । ਕਵਣ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਸਾਬ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇਆ । ਕਵਣ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਘਾਟ, ਕਵਣ ਬੇੜਾ ਮਾਤ ਤਰਾਇਆ । ਕਵਣ ਮੁਕਾ ਕੇ ਆਏ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਕਵਣ ਵੇਖਿਆ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਚ ਨਚਾਇਆ । ਕਵਣ ਬਿਧ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਕਵਣ ਧਾਰ ਚਲਾਈ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਕਵਣ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਕਵਣ ਬੰਧਾਇਆ ਇਕੋ ਨਾਤ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਕਵਣ ਸਮਝਾਇਆ । ਕਵਣ ਪੁੱਛੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬਾਤ, ਕਵਣ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇਆ ।

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੇਬਾ ਸਾਡੀ, ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੀ ਕਾਰ ਡਾਹਡੀ, ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਚਾੜੀ ਆਪਣੀ ਜਾ ਕੇ ਹਾਂਡੀ, ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਲਾਈਆ । ਸਚ ਖੁਦਾ ਤੇਰਾ ਪਿਛਲਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦਿਤਾ ਕੋਈ ਗਵਾਂਢੀ, ਨਾਤਾ ਸਭ ਦਾ ਲਿਆ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਚ ਜਣਾਇਆ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਨੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਇਆ ਇਕ ਇਸਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਇਆ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਇਆ ਇਕ ਅਹਿਵਾਲ, ਹਾਲਤ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਦੱਸਿਆ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤਖ਼ਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਲਿਖ ਕੇ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਸਬੂਤ, ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਰੂਹ ਕਲਬੂਤ, ਬੁੱਤਖ਼ਾਨਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਧਾਮ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਲੋਚਾ ਇਕੋ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ ਦੱਸੀ ਏਕ, ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸ਼ੀ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸੱਜਣ ਲਏ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪਰੇਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਨੇਤਰ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਕੇ ਲਏ ਵੇਖ, ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੀ ਰੱਖੀ ਆਸ, ਆਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਹੇ ਪਿਆਸ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਕੜਾਵਾ ਦਿਸੇ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਬੰਧਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਪੁਛੇ ਬਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਵਾਮੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਵੈਰ ਢੋਲਾ ਅਗੰਮ ਰਾਗ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਉਪਜੇ ਕੋਈ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੰਤਾਂ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਿਆਗ, ਤਿਆਗੀ ਜਗਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਏ ਆਗ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ ਜਗਦਾ ਚਰਾਗ, ਘਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੁਕਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਦਿਸੇ ਕੂੜ ਵਿਵਾਦ, ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਲਾਡ, ਲਾਡਲੇ ਸੁੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਯੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ ਯਾਦ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁੱਤਿਆ ਨਾ ਮਾਰੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼, ਗੂੜੀ ਨੀਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਘਰ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੀ ਭਾਜ, ਸਾਚਾ ਪਾਠੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੇ ਪੰਜ ਵਕਤ ਨਮਾਜ਼, ਰੂਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਜਦਾ ਕਰ ਕਰ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ ਆਵਾਜ਼, ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਉਗਲਾਂ ਪਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਲਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਖ਼ਾਕ, ਘੁਟਣੇ ਛਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਛਾਤੀ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼, ਤੇਰੀ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਚ ਮਲਾਹ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਗਿਆ ਭਾਜ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਆਪ ਛੁਡਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੋ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਸੱਤ ਦੀਪ ਨੌ ਖੰਡ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਆਏ ਨਾ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਨਮਾਜ਼, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਖੋਲ੍ਹੇ

ਨਾ ਅੰਦਰ ਰਾਜ, ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੰਮ ਨਾ ਆਵੇ
ਬਾਂਗ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਸਵਾਂਗੀ ਰਚੇ ਨਾ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਨਾ ਆਪਣਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ ।
ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂਘ, ਅੱਗੇ ਆਏ ਦਰਸ਼ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਸੁਣੋ ਸੰਦੇਸ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਅਕਾਲ ਇਕ ਦਿਆਲ ਇਕ
ਨਰੇਸ਼, ਪਰੀਵਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕ ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਇਕ ਆਦੇਸ, ਨਿਹਕਾਮੀ ਨਿਹਕਰਮੀ
ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੁਵਾਇਆ ਬਾਸ਼ਕ ਸੇਜ, ਸਾਂਗੋ ਪਾਂਗ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ ।
ਜਿਸ ਸੇਵਕ ਦਿਤਾ ਭੇਜ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖੇਡ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ
ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਜਿਸ
ਦੇ ਪਿਛੇ ਅਰਜਣ ਸੀਸ ਪੁਵਾਈ ਰੇਤ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਲੇਖ
ਅਲੇਖ, ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ ਭਵ ਸਾਗਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ
ਨੇਤਰ ਪਾਏ ਅੰਜਨ, ਚਰਨ ਪੂੜ ਕਰਾਏ ਮਜਨ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣੇ ਸੱਜਣ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ ।

ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਆਲਮਗੀਰ, ਗਿਰਹਾ ਵਿਚੋਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਵਾਹਦ ਇਕ
ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠਾਂਡਾ ਸੀਰ, ਹਯਾਤੇ ਆਬ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ ।
ਸੇ ਤੇੜਨਹਾਰਾ ਸ਼ਰਾ ਅਜ਼ੀਰ, ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਤ ਕਰੀ ਇਕ ਤਦਬੀਰ, ਤਕਦੀਰ
ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਬਦਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਘੱਤ ਵਹੀਰ, ਦਰ ਆਵਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼
ਦਰਦੀ ਫਕੀਰ, ਫ਼ਿਕਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇ ਪੀਰ, ਪੀਰਜਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਬੈਠੇ ਢੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ । ਸਭ ਦੇ ਸੀਨੇ ਲੱਗੀ ਪੀੜ, ਦਾਰੂ ਨਜ਼ਰ
ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਟੁੱਟਣ ਲੱਗੀ ਹੱਡੀ ਰੀੜ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ
ਕਰ ਕਰ ਭੀੜ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਕਤ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜਗਤ ਜਗਦੀਸਾ ਇਕ
ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਹਦੀਸਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਖਾਲੀ ਖੀਸਾ ਸਰਬ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਭੇਵ
ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਗ ਮੁਹੰਮਦ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਅਹਿਮਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ
ਵਿਚੋਂ ਜੇ ਜਨ ਹੇ ਗਏ ਸਹਿਮਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਕਰਾਂ ਹਕੀਕੀ ਰਹਿਮਤ, ਰਮਜ਼
ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਟੁੱਟੇ ਜ਼ਹਿਮਤ, ਜ਼ਾਹਰਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਤੇੜ ਬੱਧੀ ਨੀਲੀ ਤਹਿਮਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤਮਾਂ ਸਰਬ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ
ਅਹਿਮਕ, ਅਮਲ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮੇਰੀ ਸੈਨਤ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਣਾਵਾਂਗਾ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ ।

ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਕੁਵਾਰੀ ਅੰਤ ਪਰਨਾਵਾਂਗਾ ।

ਕੱਜਲ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸੰਗਾਰੀ, ਮੁੱਖ ਘੁੰਗਟ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਬਹਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗਲ ਮੂੰਗਾਂ ਪਾਏ ਹਾਰੀ, ਤਸਬੀ ਕੂੜੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਮੀਆਂ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਬੀਵੀ ਸਦੀਵੀ ਨਾਰੀ, ਨੇਤਰ ਕਾਅਬਿਉਂ ਪਕੜ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਗਲ ਕਲਮਾ ਜੰਜੀਰੀ ਗਲ ਕੁੜਤੀ ਸਾਵੀ, ਬਸਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕੰਢਾ ਵੇਖ ਇਕ ਸੀ ਰਾਵੀ, ਰਵਾਇਤ ਆਪਣੀ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਅਰਜਣ ਸਿਰ ਤੇ ਵਰਤੀ ਭਾਵੀ, ਸੇ ਭਾਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭੁੱਲੇ ਭਟਕੇ ਪਾਏ ਰਾਹ, ਔੜੜ ਖਹਿੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਦਏ ਚਮਕਾ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾ, ਆਤਮ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਵਾ ਇਕ ਜਗਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚਾ ਜਾਮ ਪਿਆ, ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਮਾਈ ਹਵਾ, ਆਦਮ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਕੁਵਾਰ ਕੰਨਿਆ ਮਲੂਕ, ਮਲਕ ਉਲਮੌਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਰੂਹ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਬੂਤ, ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਿਸੇ ਨਾ ਜਗਤ ਹਦੂਦ, ਹੱਦ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੌਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮੌਜੂਦ, ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁੱਤੀ ਰਹੀ ਅੱਲੜ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਘੂਕ, ਨੇਤਰ ਜਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਚੁਕਾਏ ਚੂਕ, ਚੌਕਸ ਇਕੋ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਵੇਖੇ ਉਘਾੜ, ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਕਵਣ ਵਾਜਾਂ ਰਿਹਾ ਮਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਕੌਣ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੀਆਂ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਾਰ, ਕਵਣ ਬੇਵਫਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗੁਨਾਹ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੱਭਦੀ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਨਾ ਹੋਏ ਜੁਦਾ, ਗਲਵਕੜੀ ਬੈਠੇ ਪਾ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਵਾਂ ਫ਼ਿਦਾ, ਆਪਣੀ ਹਸਰਤ ਲਵਾਂ ਮਿਟਾ, ਉਜੜਿਆ ਖੇੜਾ ਲਵਾਂ ਵਸਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂ ਮਨਾ, ਨੈਣ ਨੇਤਰ ਇਕ ਉਠਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਫਰਜ਼ੀ ਝੇੜਾ ਦਿਆ ਮੁਕਾ, ਗਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਆਸ ਲਵਾਂ ਕਰਾਂ, ਮਰਜ਼ੀ ਓਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਮੁਕਾਮ ਵੇਖਾਂ ਥਾਂ, ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਲਮਾ ਨਾਂ, ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਉਲਮ ਉਲਮਾ, ਜਿਥੇ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਚਰਨੀ ਡਿਗਾ ਜਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਮਾਰਾਂ ਧਾਹ, ਬੋਹੜੀ ਦਿਤਾ ਕਿਉਂ ਮਾਤ ਭੁੱਲਾ, ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਭ ਨੂੰ ਰਹੀ ਸਤਾਈਆ । ਅੱਗੋਂ ਹੱਸ ਕਹੇ ਖੁਦਾ, ਔਹ ਵੇਖ ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ, ਜਿਥੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦਾਂ ਰਿਹਾ ਜਗਾ, ਸਿੱਧਾ ਦੀਦਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾ, ਬਿਨ ਈਦੋਂ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾ, ਬਿਨ ਫ਼ਰੀਉਂ ਭੇਟ ਵਖਾ, ਬਿਨ ਰਸੀਦੋਂ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਲਾ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜੇ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਬਿਆਨ ਕਲਮਬੰਦ ਕਰਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਦੇਏ ਧਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਦੇ ਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਬ ਆਪਣਾ ਰਹਿਮ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਹੁਕਮ ਇਕ ਕਾਇਮ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਐਨ ਗੈਨ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਸੈਣਾ ਸੈਣ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਧਰਾਵਾਂਗਾ ।

ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਆ ਜ਼ੀਰੋ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਿਫ਼ਰਾ ਦੂਆ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਫ਼ਿਕਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸਰਬ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਮਿੱਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਾਜ਼ਾਂ ਤਿੱਤਰ, ਸੇ ਸਬਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ ।

ਹਰਿ ਜੂ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਨੀਵ ਇਕ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਬਿਰਹੋ ਪੀਆ ਤਰਸਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਕੂੜੋ ਕੂੜ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਮਸਤਕ ਪੂੜ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏਗਾ । ਮੂਰਖ ਮੂੜ ਚਤਰ ਬਣਾਏਗਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਨੂਰਨ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਪ ਹੋ ਆਏਗਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਰਾਗ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਤੂਰਨ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਜਣਾਏਗਾ । ਦਾਤਾ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰਨ, ਬੀਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏਗਾ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵਡ ਪੀਰ ਪੀਰਨ, ਪੀਰ ਸ਼ਾਹ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਵਖਾਏਗਾ ।

ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾ ਸਾਧੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਜਣਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ, ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇ ਹਾਜ਼ੀ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਮਨ ਨੇੜ ਆਏ ਨਾ ਕਾਜ਼ੀ, ਮਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੋਂ ਹੋਵਣ ਰਾਜ਼ੀ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਨੇੜ ਨਾ ਗਾਜ਼ੀ, ਗਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਇਕੋ ਡੰਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ ।

ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਡੰਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਸਬਦੀ ਜੋਤੀ ਤਨਕ ਲਾਏਗਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਵਿਛੜੀ ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੇਜਾ ਇਕ ਹੰਡਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਆਪ ਜਣਾਏਗਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਭੋਲੀ ਭਾਲੀ, ਭਵਰ ਵਿਚੋਂ ਕਢਾਏਗਾ । ਦਰ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਏ ਗੋਲੀ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਇਕ

ਵਖਾਏ ਸਾਚੀ ਡੋਲੀ, ਕਹਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲੀ, ਰੂਪ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਕਰੇ ਸੈਂ ਘੋਲ ਘੋਲੀ, ਮਾਣ ਤਾਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ ।

ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਅੰਤਮ ਉਠਣਗੇ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕਣਗੇ । ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਬੁੱਕਣਗੇ । ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਹੋ ਕੇ ਢੁਕਣਗੇ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਣਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਲੁਕਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਹੱਸਣਗੇ ।

ਸਾਚੇ ਦਰ ਆਪ ਹਸਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਜਾ ਨਾਤਾ ਤੇੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਤੀਜਾ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਥੇ ਪਦ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜਵੇਂ ਨਾਦ ਛੰਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਛੇਵੇਂ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਤਵੇਂ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਅੱਠਵੇਂ ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਦਰ ਕੂੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਦਸਮ ਦਵਾਰੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਕੁਵਾਰੀ ਆਪ ਪਰਨਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਚ ਧਰਮਸਾਲ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਸੁਣ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਦਾਨ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਧਿਆਨ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ, ਜਗਤ ਉਦਾਸੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਘਨਕਪੁਰ ਵਾਸੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਜਨਮ ਕਰੇ ਰਹਿਰਾਸੀ, ਰਸਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

*** ਪਹਿਲੀ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ***

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰ ਭੇਵ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਅਸੁੱਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਆ ਆਪ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਪਰਗਟੀ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਪ, ਅਭੇਵ ਸਾਚਾ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਣਿਆ

ਸੱਜਣ ਸਾਕ ਆਪ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧ ਬਣੇ ਆਪ, ਬੰਧਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਸਗਨ ਮਨਾਵੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਰੰਗਣ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਆਪ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਕੰਤ ਬਣੇ ਆਪ, ਨਾਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰੇ ਪਰਤਾਪ, ਵਡ ਪਰਤਾਪੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਰ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਪਾਏ ਰਾਸ਼, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਚਲਾਏ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੋਏ ਨਾਥ, ਅਨਾਥ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਲਏ ਭਾਖ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮੰਦਰ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਾਖ, ਸੱਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪੇ ਤਾਕ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਉਪਜਾਵੇ ਆਪੇ ਜਾਤ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸ਼, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਆਪੇ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪੇ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ ਥਾਪ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਬਣਾਏ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਉਪਜਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਬਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਅਲੱਖਨਾ ਅਲਾਖ, ਅਲੱਖ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਵਾਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸ਼, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਖਾਸ਼, ਬਿਨ ਹਰਿ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਿਤੀ ਦਾਦ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਭੁੱਲੇ ਕਦੇ ਨਾ ਯਾਦ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸੇਹੰ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਸੇਹੰ ਧਾਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਬਣਿਆ ਜਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਦੁਆਰੇ ਹੋਇਆ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ ਇਕੋ ਜਾਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੁਲਤਾਨ ਸਵਾਮੀ ਪੂਰੀ ਆਸ਼, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸ਼, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਸੋਹੰ ਬਣਿਆ ਜਾਪ ਆਪ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪ, ਆਪੇ ਆਪ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਖੇਲਣਹਾਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਹਰਿ ਖ਼ਾਲਕ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬਣਿਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬਣਿਆ ਜਾਪ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨ ਦਾਤਾਰੀ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਭਿੱਖਕ ਭਿਖਾਰੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਖੇਲ ਅਕਾਲਾ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਸ ਬੇਮਿਸਾਲ ਬਣਾਇਆ ਆਪ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੰਕਰ ਧਾਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਪੂਆਂਧਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਨ ਅਗੰਮ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਮੇਲਾ ਕੀਤਾ ਆਪ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਰਗਟਾਈ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਜਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ ਆਪ, ਡੋਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਹੱਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਮਾਇਆ ਆਪ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਖਾਣ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੁਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਆਪ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ ਆਪ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬੰਡ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇਆ ਆਪ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵਡਿਆਇਆ ਆਪ, ਤਾਕਾ ਆਪਣੀ ਤਾਰ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਸੁਹਾਇਆ ਆਪ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਲ ਜਲਧਾਰ ਜਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਰੁੱਤ ਮਾਹ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਬਿਤ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਾਹ ਚਲਾਇਆ ਆਪ, ਘੜੀ ਪਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਵਾਇੰਦਾ । ਕੰਤ ਭਤਾਰ ਸਾਕ ਬਣਾਇਆ ਆਪ, ਦੂਲ੍ਹਾ ਦੁਲ੍ਹਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇਆ ਆਪ, ਏਕਾ ਦੋਆ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਅਮੋਘ ਦਿਖਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੰਗ ਰਖਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਇਆ ਆਪ, ਪੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਜਗਾਇਆ ਆਪ, ਜਗਦੀਸਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਛੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਇਆ ਆਪ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ ਆਪ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਸੇਵ ਲਗਾਇਆ ਆਪ, ਸੇਵਾ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ ਆਪ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਚੇਲਾ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇਆ ਆਪ, ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਆਪ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਘਲਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਆਪ, ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਿਖਾਇਆ ਆਪ, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਇਆ ਆਪ, ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ

ਪੈਗੰਬਰ ਸਮਝਾਇਆ ਆਪ, ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਅਖਵਾਇਆ ਆਪ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੁਆਰਫ਼ ਕਰੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਾਅਰੀਫ਼ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਸਗਲਾ ਸਾਥੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪਰਗਟਾਏ ਆਪ, ਭਗਤੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਉਠਾਏ ਆਪ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਬਹਾਏ ਆਪ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਆਪ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਪਵਾਏ ਆਪ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਜਣਾਏ ਪਾਠ ਆਪ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਕਿਨਾਰਾ ਪਨਘਟ ਉਪਜਾਏ ਆਪ, ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਾਰ ਆਪ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਆਪ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਡਲ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਬਣੇ ਆਪ, ਹਵਨ ਸੁਗੰਧੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਨਾਰਾ ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਹੋਵੇ ਆਪ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਧਾਰ ਆਪ ਵਹਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਆਪ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਆਪ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾਪ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਕ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾਤ, ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਸਾਵੰਦ ਹੋ ਕੇ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਭੇਵ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲੇ ਮੇਰੀ ਸਾਖ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਬ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।

ਹਬ ਕਿਛੁ ਹੋਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਜਾਪ, ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਬਣ ਕੇ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮਰਨ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਇਕ

ਸਮਝਾਈਆ । ਪੱਤਣ ਮੇਲਾ ਮਿਲੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਚੇ ਘਾਟ, ਬੇੜੀ ਚੱਪੂ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਸੁਹੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸੁਹੰਜਣੀ ਖਾਟ, ਖਟੀਆ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਿਟੋਦਾ ਰਿਹਾ ਵਾਟ, ਭਾਣਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਧੁਰ ਦੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਜਾਓ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨੂਰ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪੰਜ ਤੱਤ ਨੂਰ ਤੱਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

ਆਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਾਵੇ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਇਸ਼ਟੀ ਬਣੇ ਆਪ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਨਮੋ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਉਪਜਾਇਆ ਜੋ ਅਗੰਮੀ ਜਾਪ, ਸੋ ਅੰਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੇ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਏ ਜੋੜ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਆਸਾ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਹੋ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦਇਆਵਾਨ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਆਪੇ ਹੁਕਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਆਪ, ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟੇ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਜਪਾਏ ਆਪ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਜਣਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੇਲ ਖੇਲਿਆ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਧਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਆਪ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜੋ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਬਦ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਸ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਖੁਲੋਣਾ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਸੁਹੋਣਾ ਆਪ, ਬਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲੋਣਾ ਆਪ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਮੋਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪੋਣਾ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਰੀਬਰਾਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਾ ਆਪ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਾਤਾ ਅਖਵੋਣਾ ਆਪ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਸੁਹੋਣਾ ਆਪ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁਰ ਸਾਚਾ ਤਾਲ ਚੀਨੇ ਆਪ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਸਣ ਬਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਏ ਆਪ, ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜਾ ਜੋੜੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਤੰਦ ਡੇਰੀ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਾਗਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰ ਵਖਾਈਆ ।

ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋ ਵਰਨਾ ਸੋ ਵਰਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਵਿਚ ਵਿਚੋਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਰੱਖਣਾ ਤਿਸ ਰੱਖਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਘੜਨਾ ਤਿਸ ਘੜਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਬਣ ਠਠਿਆਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਫੜਨਾ ਤਿਸ ਫੜਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਖੜਨਾ ਤਿਸ ਖੜਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰੇ ਆਪ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵੜੇ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਰਦਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਖਤਾਬ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੱਕ ਜਨਾਬ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਬੇਤਾਬ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਰਾਬ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਵਾਈਆ । ਸਚ ਰਫੀਕ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤੋਫੀਕ ਇਕੋ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਾਮ ਮੁਫੀਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮੁਫਤ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਤਾਕੀਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਰਸੂਲ ਰਸਵਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਏਕੰਕਾਰ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਵਿਹਾਰਾ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਲਿਖਾਰਾ ਬਣੇ ਆਪ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਪਰਵਾਨ ਕਰੇ ਆਪ, ਪੰਚ ਪਰਧਾਨ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਸੋਹਣ ਦਰ ਰਾਜਾਨ, ਪੰਚਾਂ ਕਾ ਗੁਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਾਂ ਦੇਵੇ ਦਰਗਹਿ ਮਾਣ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਪੰਚਾਂ ਰੂਪ ਧਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਾਂ

ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਪੰਚਮ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਮ ਰਾਜ ਜੋਗ ਸੁਲਤਾਨ, ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਆਪਣਾ
ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੇ ਕਰ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੇ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ
ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਬਣਿਆ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ ।
ਪੰਜ ਤੱਤ ਛੱਡ ਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਹੋਏ ਜਾਤ, ਜਾਤ ਜਾਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਕੇ
ਪੰਜਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦਿਤਾ ਆਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ
ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹਿਆ ਘਾਟ, ਘਰ ਵੱਜੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ ।

ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏ ਆਪ,
ਜਗਦੀਸ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਵਧਾਏ ਆਪ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਏ ਆਪ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਏ ਆਪ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ
ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ
ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਆਪ, ਖ਼ਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰਾਏ ਆਪ, ਮੁਕਾਮੇ
ਹੱਕ ਨੀਹ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਦਾਇਮੀ ਦਾਇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਾਫ਼ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਆਪ
ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਵਕਾਲਤ ਕਰੇ
ਆਪ, ਵੁਕਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਸ਼ਹੀਦੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ ।
ਸਚ ਇਬਾਦਤ ਪੜ੍ਹਾਏ ਆਪ, ਇਬਾਰਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਸਚ ਤਆਕਬ ਕਰੇ ਆਪ, ਪਿਛਾ
ਛੇੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਆਰਫ਼ ਬਣੇ ਆਪ, ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ
ਮਾਅਰਫ਼ਤ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਮਹਿਬੂਬ ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਆਪ,
ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ
ਸਾਚੀ ਨੀਹ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਘਰ ਸਚ ਵਸਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤਖ਼ਤ
ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬੁਲਾਏ ਆਪ, ਦਰ
ਦਰਵੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੁਝਾਏ ਆਪ, ਬੁਝਾਰਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਰਿਹਾ ਵਸਾਈਆ ।

ਸਚਖੰਡ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜਪਾਏ ਪਹਿਲੇ
ਜਾਪ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰਲ ਮਿਲ ਇਕਵੰਜਾ ਬਵੰਜਾ ਆਖਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਦੂਜੀ ਮਾਈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਵਿਚੋ ਉਪਜੀ ਸਾਡੀ ਜਾਤ, ਜੱਰਾ ਜੱਰਾ
ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਤਰਾ ਕਤਰਾ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਬਣਿਆ ਖ਼ਾਕ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਖ਼ਾਕ ਖ਼ਾਕੀ ਬੁੱਤ ਆਇਆ ਸਮਝਾਈਆ ।
ਦਰੋਹੀ ਸਾਡੇ ਵੇਖ ਖ਼ਾਲੀ ਹਾਥ, ਪੱਲੇ ਗੰਢ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਆਏ ਆਖ, ਆਖਰ

ਤੇਰਾ ਇਕ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਏ ਬਣਕੇ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਡਾਲੀ ਤੇਰਾ ਪਤ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਖ, ਤੇਰੀ ਕਲੀ ਕਲੀ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭਵਰਾ ਗੂੰਜੇ ਬਣ ਕੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਛੱਡ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਸਾਖਿਆਤ, ਸ਼ਨਾਖਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਪਤ ਲੈਣੀ ਰਾਖ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਸਾਖ, ਸੰਗੀ ਤੂ ਹੀ ਇਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣਿਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਆਪਣਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਕਰੋ ਸਚ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੌਦਾ ਵਿਕੇ ਇਕੋ ਹਾਟ, ਦੂਜਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਪ੍ਰਭ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਨਜਾਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਾ ਕੇ ਆਏ ਵਫਾਤ, ਬਣ ਵਫਾਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਲਾ ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਦੇਵਣ ਦੇਵੇ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸਚ ਪੈਗਾਮ ਰਸੂਲ ਲਿੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਉਪਰ ਕਾਗਜ਼ਾਤ, ਕਜ਼ਲ ਕਾਇਮ ਮੁਕਾਮ ਦਾਇਮ ਦਾਇਮੀ ਦਾਇਰਾ ਹੱਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲੇ ਨਜ਼ਾਮ, ਨਾਜ਼ਮ ਆਜ਼ਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮਿਆਂ ਨਾਲ ਕਲਮਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਲਮਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸਲਾਮ, ਸਭਾ ਤੇਰੀ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕੀ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਤੇਰਾ ਅਮਲ ਅਮਲ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸਾਡੀ ਮੁੰਨ ਦੇਵੇ ਬਣ ਕੇ ਹਜਾਮ, ਉਸਤਰਾ ਤਿੱਖਾ ਇਕ ਨਾਮ ਰਸੂਲ ਚਲਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਅਵਾਣ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਕਹੀਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਕਰੋ ਸੇ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਹ ਤੱਕੀਏ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਮਹਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਪੀਰ ਜ਼ਾਹਰੇ ਤੇਰੇ ਹੋਣ ਇਕ ਮੁਜ਼ਾਹਰੇ, ਮੁਜ਼ਰੇ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਏ ਕਿਨਾਰੇ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਵਣ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਇਕ ਲਲਕਾਰੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਲਗੀ ਚਮਕਾਂ ਮਾਰੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ, ਸਚਖੰਡ ਸੁੱਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ, ਪੰਜਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ, ਰੰਗਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰੇ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰੇ, ਨਮੋਂ ਨਮੋਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਕਾਦਰ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੇ, ਜਗਤ ਰੀਤੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਠੋਕਰ ਦੇਵੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠੀ, ਚੱਲੇ ਪਾਰ ਅਗੰਮੀ ਰੀਤੀ, ਕਵਣ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੱਗੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣੀ ਬੀਤੀ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਚਲਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਤੇ ਖਾਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਪਾਈਆ ।

* ਪਹਿਲੀ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ *

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਨੀਕਨ ਨੀਕ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।

ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੋ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹੋ ਤਾਕ, ਪਰਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਹੱਟ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਅਨਭਵ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਗਾਏ ਆਪਣਾ ਜਸ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।

ਘਰ ਸਾਚੇ ਹਰਿ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਬੇਅੰਤ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਬਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਬਣਤ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਹੀ ਬੇਅੰਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

ਸਚ ਪਰਗਟਾਏ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੂਸਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਰਫੀਕ, ਸੰਗੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਆਪ ਅਤੀਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਸਾਚਾ ਨਗਮਾ ਗਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗੀਤ, ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।

ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਮੁਕਾਮੇ

ਹੱਕ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਵੱਡਾ ਵਡ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੇ ਆਪਾ ਕੱਢ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਲਡ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਉਪਾਏ ਏਕ, ਏਕਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਕਾਗਦ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣਾ ਜਾਣੇ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪਿਆਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਖ, ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਥ, ਸਰਵਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਵਖਾਏ ਹੱਟ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੱਤਵ ਨਾ ਕੋਈ ਤੱਤ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਬੂੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰਤ, ਰਕਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਸਰੋਵਰ ਸਾਚਾ ਸਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਸੇਭਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਗਾਥ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕ, ਬੰਧਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਟ, ਨਾ ਕੋਈ ਤਬਕ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਦੱਸ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣੇ ਸੇਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਵਡ ਰਾਜਾ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਤਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਗ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਵਾਜਾ, ਪੁਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ

ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਘਰ ਸਚਖੰਡ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੇ ਵੰਡ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਮੰਗ, ਭਿੱਖਕ ਸਵਾਲੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਹੁਕਮ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਦਰਬਾਨ, ਦਰ ਆਪਣੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਆਪਣਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਸਰਕਾਰ, ਸਚ ਸਰਕਾਰ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਦਦਗਾਰ, ਸੰਗੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਦਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਮੇਲ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ ।

ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕੋ ਦਾਤਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਰੱਖੇ ਉਤਮ ਜਾਤਾ, ਅਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤਾ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਇਕੋ ਹਾਤਾ, ਹਦੂਦ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ ਕਰੇ ਬਾਤਾਂ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਹਰਿਜੂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪੇ ਕਰਿਆ, ਕਰਨਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਭੈ ਭੈ ਆਪੇ ਡਰਿਆ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਖੜਿਆ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵਰ ਆਪੇ ਵਰਿਆ, ਆਪੇ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੰਡਾਰ ਆਪੇ ਭਰਿਆ, ਵਡ ਵਡੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਘਾੜਨ ਆਪੇ ਘੜਿਆ, ਨਾ ਕੇ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੇ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਲਏ ਰਚਾਈਆ ।

ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਰਚ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਪਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਇੱਛਿਆ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਸਚਖੰਡ ਲਏ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮੜੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇਆ । ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜ ਚਮੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਲਾਹ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣਿਆ ਨਿਰਗੁਣ ਮਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੰਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਦਏ ਵਸਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਉਚ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਹਰਿ ਜੂ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬੋਲੇ, ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਵਸਣਹਾਰਾ ਕੋਲੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਾਪੀ ਪੰਧ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਏ ਵੋਲੇ, ਵੋਲਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪੇ ਫੋਲੇ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਪੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਨੇਯੋਗ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਨਾਦੀ ਕਰ ਸਚ ਸੰਜੋਗ, ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਏਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਨਕਾਬ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਆਦਿ ਬਣ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪੇ ਰਾਜਾ ਆਪੇ ਪਰਜਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਬਣ ਕੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੇਰਾ ਰੱਖੇ ਟੇਕ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਕੇ ਭੂਪ, ਭੂਪਤ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।

ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਰਚ ਆਪਣਾ ਕਾਜਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਖੇਲ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ

ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੋਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਬਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਭਿਛਿਆ ਆਪੇ ਇੱਛਿਆ ਆਪੇ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਆਸਾਵੰਦ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਰਾਣਾ, ਰਾਜਨ ਏਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਨੋ ਨਿਰਗੁਣ ਭਾਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਗਾਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਗਾਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਵਖਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਮਕਾਨਾ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੁਕਮ ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਵਾਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਆਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਚ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਕਾਰ ਕਮਾਏ, ਕਰਨਹਾਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਏ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਉਪਜਾਏ, ਸ਼ਬਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਏਕਾ ਪਾਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਅਨੰਦ ਇਕ ਵਖਾਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਮੋਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਭੇਵਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰੋ ਉਪਜੇ ਤੇਰਾ ਮੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕੋ ਫਲ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਹੁਕਮ ਏਕੋ ਏਕ ਵਰਤਾਰਾ, ਵਰਤਾਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਧਾਰਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹਰਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਆਦਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਸੰਗੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਤਬ ਬਣੇ ਲਿਖਾਰਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਯਾਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਬਰ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰ ਨਾ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰਾ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ, ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕੱਢੇ ਹਾੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਸੰਗ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਲਏਂ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਲੇਂ ਮੇਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਅਚਰਜ ਖੇਲ, ਖੇਲ ਖੇਲ ਮੈਂ ਬਿਗਸਾਇੰਦਾ । ਦੀਵਾ ਜਗੇ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਤੇਲ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ ।

ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸੂਰਬੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਉਪਜਾਏ ਆਪ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਅਸੀਸ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵਸੋਂ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਤਾਜ ਸੋਹੇ ਸੀਸ, ਪੰਚਮ ਪੰਚਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੀਸ, ਤੇਰਾ ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਚਲੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡੀਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਉਂ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਦੱਸ ਦੇ ਸਚ ਤਾਰੀਖ, ਜਿਸ ਦੀ ਤਵਾਰੀਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾ ਦੀ ਬੱਝੇ ਇਕੋ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੁੱਖ ਮੇਰੀ ਪੀਠ, ਪੀਠ ਤੇਰਾ ਮੁੱਖ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਢੱਠ, ਇਕ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੋਲ੍ਹੁ ਹੱਟ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਘੱਤ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਖੇੜਾ ਜਾਏ ਵਸ, ਘਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਕਬਨਾ ਅਕੱਥ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਮੁਕਾਵਾਂ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਸੱਚੀ ਦੱਸ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸੱਚਾ ਰਾਜਾ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਹੰਸਮੁਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਵੰਡ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਘਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਰੀ ਨਰਾਇਣ ਸੇਜ ਹੰਢਾਵਾਂਗਾ । ਦੇ ਕੇ ਅਗੰਮੀ ਵਰ, ਸੁਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਫੜ, ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਾ ਲੜ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਗੰਢ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਜੜਤ ਜੜ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਧਰ ਸਹੰਸ, ਸਹੰਸਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣਾ ਕੇ ਬੰਸ, ਬੰਸਾਵਲੀ ਇਕ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਦਸਤ ਫੜਾਏਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਮਸਤ, ਅਲਮਸਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਡੇਰਾ ਲਾਏ ਕੀਟ ਹਸਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਆਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕੋ ਬਰਖ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਕੇ ਤਰਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਏਗਾ ।

ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣੈਦਾ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੈਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਬਣੈਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਟਿਕੋਦਾ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਸੁਰੋਦਾ ਏ । ਉਪਰ ਪੜਦਾ ਏਕਾ ਪੌਦਾ ਏ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਜਿੰਦਾ ਲੋਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੈ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝੈਦਾ ਏ ।

ਮੈ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇਆ ਏ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ ਏ । ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਬੰਕ ਸੁਹਾਇਆ ਏ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕੋ ਗਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਓਢਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਏ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲੱਗੇ ਚੋਟ, ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਵਜਾਇਆ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਕਰਾਏ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਟ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਆਪੇ ਪਹੁੰਚ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਜਣਾਇਆ ਏ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਈਸ਼ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਨੱਯਾ ਤੇਰਾ ਕਿਨਾਰਾ, ਤੇਰੀ ਮੰਜਲ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੱਯਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਦੱਸ, ਕਦ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਓਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਓਗੇ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਯਦ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਓਗੇ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਕੇ ਰੱਦ, ਰਸਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਓਗੇ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਵਾਸਨਾ ਬਧ, ਬਦਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਓਗੇ । ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਕੇ ਕਾਇਆ ਹੱਡ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਜੋਤ ਜਗਾਓਗੇ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰੀ ਜਗਤ ਛੱਡ, ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਸੋਭਾ ਪਾਓਗੇ । ਮੈਂ ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਰੱਜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਓਗੇ । ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਹਜ, ਕਾਅਬੇ ਕੋਲੋ ਮੁਖ ਭੁਆਓਗੇ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇੜਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸਾਓਗੇ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਖੇਲੂ ਕੇ ਹੱਟ, ਸੌਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਿਕਾਓਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਆਓਗੇ । ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਕੇ ਵਾਸ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਓਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਗੌਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਗਾਥ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਕਵਣ ਬਿਧ ਦਰਸ ਦਿਖਾਓਗੇ ।

ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਕਹੇ ਸਚ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੂਰ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤਾਂ ਖੇਲੂ ਬੰਦ ਕਿਵਾੜ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਲਾੜ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੁਆਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਸਤਿਜੁਗ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਰੂਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ

ਸੁਣਦਾ ਰਹਾਂ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦੇਂਦਾ ਰਹਾਂ ਦੀਦਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਸਾਰ, ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਫੜ ਕੇ ਉਂਗਲੀ ਆਪ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੱਜੇ ਰਬਾਬ, ਸਚ ਸਤਾਰ ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਆਪ ਹਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਬੰਦਗੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਚਰਨਾਂ ਕਵਲਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜੋੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਮੁਖ ਚੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਭਰ ਭੰਡਾਰ, ਚਾਰੇ ਮੁਖ ਸਿਫਤ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕਰ ਕੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸੋਇਆਂ ਸੁਤਿਆਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲੈ ਬਹਾਰ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੰਢਾਵਾਂ ਨਾਰ, ਕੰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਦਰਬਾਨ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਰੇ ਦੂਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸੀਸ ਸਜਦਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਝੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਆਪ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਸੁਤਾ ਰਹੁ ਪੈਰ ਪਸਾਰ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇ ਰੁਠੜੇ ਮੇਲਾਂ ਯਾਰ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਰੁਸਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦੇ ਭੁਖਿਆਂ ਦਿਆਂ ਦੀਦਾਰ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਦਲਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਹੱਟੀ ਇਕ ਵਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੀ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਘਾਲ, ਘਾਲੀ ਘਾਲ ਬਾਏ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਬੰਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਅਗੰਮੀ ਬਾਲ, ਸਾਚਾ ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਵੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਹਕੀਕਤ ਨਾਲ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਵਖਾਲ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਬੋਲ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਸਿਫਤੀ ਵਾਰ, ਛੱਤੀ ਰਾਗਾਂ ਸੇਵਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਦਸ ਅੱਠ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਅੱਠ ਦਸ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਾ ਕੇ ਪਾੜ, ਪੜਦਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜ, ਭਾਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂ ਸਾਚਾ ਲਾੜ, ਸਾਚਾ ਅਸਵ ਇਕ ਦੌੜਾਵਾਂਗਾ । ਉਚੀ ਬੋਲ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਖਬਰਦਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਕਮਾਲ, ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝੱਟ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭਣ ਜਾਏ ਵਿਚੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਮੰਦਰਾਂ ਕਰੇ ਭਾਲ, ਅੱਗੋਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਮੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਮਸਜਦੀਂ ਲੱਭੇ ਦਲਾਲ, ਝੂਠਾ ਵਣਜ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਬਣਾਏ ਲਾਲ, ਸੋ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਆ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪ ਉਠਾਲ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਕੇ ਗੁਜਰੀ ਲਾਲ, ਗੁਜਰਿਆ ਹਾਲ ਫੇਰ ਪਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਕਰ

ਕੇ ਆਪੇ ਭਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚੋਂ ਤੇਰਾ ਆਪੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਵੇਖਾਂ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਵਰਨ ਚਾਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦੀ ਲਏ ਸਵਾਲ, ਸੁਤਿਆਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕਦੇ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਅੰਤਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪੇ ਆਏਗਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੇਤਰ ਅੰਜਨ ਇਕੋ ਪਾਏਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵਸਤ ਮੰਗਣ ਇਕੋ ਆਏਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਮਰਦੰਗਨ, ਮਰਦੰਗਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਕਸੀਰਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਕੰਗਣ, ਰਵਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ਚਮੜੀ ਗੰਢ ਪਾਣਾਂ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜਿਸ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਤਣਿਆ ਤਾਣਾ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਨਾਲ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਸੈਣ ਪਿਛੇ ਰੀਝਾਇਆ ਰਾਣਾ, ਸੋ ਰੱਯਤ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਜਿਸ ਨਾਮੇ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਛੁਹਾਣਾ, ਸੋ ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਮਾਣ ਗਵਾਣਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਸਭ ਨੇ ਮੰਨਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਣਾ, ਸੀਸ ਅੱਗੋਂ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਏ ਭਗਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਣ ਜਰਵਾਣਾ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਸਰਬ ਖਪਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਗਾਏ ਤਰਾਨਾ, ਤੁਰੀਆ ਰਾਗ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਏਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨਾ, ਚੌਦਸ ਚੌਦਾਂ ਚੰਦ ਨਾ ਨੈਣ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ ।

ਸੋ ਪੁਰਖ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਵੇਗਾ । ਮਨਮਤ ਦੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮਤ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਮਾਰਗ ਲਾਵੇਗਾ । ਸੱਤ ਦੀਪ ਰਾਹ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਨੀਚ ਉਚ ਇਕ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਤਮੀਜ਼ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰੀਝ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਆਪ ਬਣ ਕੇ ਰਹੇ ਨਾਚੀਜ਼, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਚੋਂ ਉਚ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗੰਢ ਗਿਆ ਪੀਚ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੋਹਾਂ ਹੋਵੇ ਬੀਚ, ਵਿਚੋਲਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸ, ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਨਾਚ ਨਚਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਉਤੇ ਜਾਣ ਪਤੀਜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੋਂ ਪਰਚਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਦਰ ਦਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਭੁਵਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਵਸਿਆ ਚੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਤਰੀ ਅੰਤ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਰਿ ਨਾ ਗਾਇਆ ਗੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਵਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤ, ਘਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਰਲ ਕੇ ਸਖੀਆਂ ਗਾਓ ਏਕਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਓ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦਾ ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਗ਼ਜ਼ਬ ਦਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਖੋ ਹਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਬਸਰ ਦਾ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਕੂੜੇ ਪੰਦੇ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਿਤਰਦਾ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਬੱਦਲ ਆਪ ਉਡਾਵਾਂਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚੇ ਪਿੱਤਰ ਦਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜ ਕੇ ਬਣ ਤਸਵਰ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਚਿਤਰਦਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫ਼ਿਕਰ ਦਾ, ਫ਼ਿਕਰੇ ਇਕੋ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਣੀ ਜ਼ਿਕਰ ਦਾ, ਪਿਆਨ ਇਕੋ ਚਰਨ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਉਪਜਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਧਰਨੀ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਮਰਨ ਡਰਨ ਭੈ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਤਰਨੀ ਆਪ ਤਰਾਏਗਾ । ਹਰਨ ਫਰਨ ਨੇਤਰ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਵਰਨੀ ਬਰਨੀ ਮੋਹ ਤੁੜਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਾਚੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਡੰਡਾ ਆਪ ਲਗਾਏਗਾ । ਤੁਖਮ ਤਾਸੀਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਕ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਏਗਾ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਅੱਗੇ ਅੜਨੀ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਫੜ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਵੇਗਾ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਪੁੰਨ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵੇਗਾ । ਅਨਰਸੀਆ ਸਚ ਸੁਆਦ, ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਢੋਲਾ ਗਾ ਕੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਰਾਏ ਪਿਛਲੀ ਯਾਦ, ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਵਾਹਦ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਵੇ ਗਾਡ, ਗਾਈਡ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੀਸ ਆਪਣੇ ਤਾਜ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਉਹਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਛੱਡਣੀ ਪਏ ਨਿਮਾਜ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਜ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਜਦਾ ਕਰੇ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਨੇ ਨਵਾਬ, ਸੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਰੂਪ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਨਬੀ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਦਇਆਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅਲਫ਼ ਯੇ ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਆਪ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਰੀਤ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਉਠਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਏਗਾ । ਫੜ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਜਣਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਰ ਕੇ ਆਏ ਵੇਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਵਸੇ ਅਗੰਮੜੇ ਦੇਸ, ਅਗੰਮ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਖੇਲ, ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖ਼ਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੇਲ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਖੁਸ਼ੀ

ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਮਿਲਿਆ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਘੱਲੇ ਜੇਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸਚਖੰਡ ਵਸਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣਾ ਅੰਤ, ਅੰਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਖੇਲ ਕਰਨਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਇਕੋ ਬਸੰਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਬਣੇ ਮੰਗਤ, ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖੇ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਏ ਅੰਗਤ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਢੋਲਾ ਆਪੇ ਗਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਓ ਸਾਚੀ ਪੰਗਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਕਰੇ ਮਿੰਨਤ, ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਹਿੰਮਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ, ਪਾਣੀ ਠਰ ਠਰ, ਅਗਨੀ ਸੜ ਸੜ, ਉਚੇ ਟਿਲੇ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਨਰ ਨਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਫੜ ਫੜ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਆਪੇ ਵੜ ਵੜ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੀਸ ਧੜ ਧੜ, ਧੜਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਆਪ ਮਰ ਮਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੱਲੂ ਫੜ ਫੜ, ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਆਪ ਪੁਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਅੱਗੇ ਅੜ, ਜੋ ਅੜਿਆ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਵਰ, ਵਰ ਆਪਣਾ ਝੋਲੀ ਆਪੇ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪ ਭਿਖਾਰੀ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਭੂਪ ਆਪ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਆਪੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੜੇ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰੀ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਪੇ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਨਾਰੀ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਸੇਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਚ ਸੰਗਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਕੰਨਿਆ ਕੁਵਾਰੀ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣ ਵੱਡਾ ਦਰਬਾਰੀ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਨਿਆਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪੇ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਲਕਾਰੀ, ਬਲਹੀਣ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰੀ, ਗਿਆਨ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪੇ ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲਿਖਣਹਾਰੀ, ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਪੇ ਪਰਨਾਵੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੀ ਲਾੜੀ, ਬਣ ਕਹਾਰ ਡੋਲੀ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਆਪੇ ਘੁੰਗਟ ਚੁੱਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ, ਆਪੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਆਪੇ ਸਚ ਝਰੋਖੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬਾਰੀ, ਬੰਦ ਕਿਵਾੜਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਪੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਆਪ ਬਰਸਾਈਆ । ਆਪੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣੇ ਸੱਚਾ ਹਾਣੀ, ਆਪੇ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭੁਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਆਪੇ ਪੜਦਾ

ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਰਤ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਆਪੇ ਧੱਕਾ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਣਾਏ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਆਪੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਆਪੇ ਧੂਆਂਧਾਰ ਸਮਾਈਆ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨੀ, ਆਪੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਆਪੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਕਾਨੀ, ਆਪੇ ਮੁਖੀ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਆਪੇ ਮਾਣ ਦਵਾਏ ਜਗਤ ਮਾਤ ਭਾਨੀ, ਆਪੇ ਸ਼ਬਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੀ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਉਠ ਕਰ ਧਿਆਨੀ, ਪੀਰਜਵਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ, ਸੋ ਜੋਤ ਸੇਵਾ ਰਹੀ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸ਼ਕਤ ਭਵਾਨੀ, ਸੋ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਚਤੁਰਭੁਜ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਆ ਦਰ ਤੇ ਸੁਣ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨੀ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ ।

ਅੰਤਮ ਘਰ ਵਸੋਣਾ ਤੇਰਾ, ਤੇਰੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਤੱਕਾਂ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰ ਨਬੇੜਾ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕੂੜਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਡੁੱਬਦਾ ਜਾਂਦਾ ਬੇੜਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੇ ਭਰਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਜੜਨ ਵਾਲਾ ਖੇੜਾ, ਖਿੜਕੀ ਕੁੰਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਗਤ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਝੇੜਾ, ਅੰਤਰ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਇਆ ਅੰਧੇਰਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮੱਤ ਮਤਵਾਲੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਬੁੱਧੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਢੱਠਾ ਡੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਬਲ ਨਾ ਸਕੇ ਬਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਠਾਕਰ ਆਵੇ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੇਰਾ, ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਭਬਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਜਾਣ ਵੇਹੜਾ, ਜੰਬਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਲੇ ਡਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਦੇ ਜਹਾਨ ਹੱਥੀ ਡੇਰ ਫੜ ਕੇ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਉਠ ਕੇ ਬਾਹਰੇ ਨਹੋਂਦੇ ਤੜਕੇ, ਅੰਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਨਹਾਵਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਘਰੇ ਨਿਕਲੇ ਲੜ ਕੇ, ਮਨ ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੋ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਭਟਕੇ, ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਵੜ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਪੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਰਹੇ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਦੇ ਲੜ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਹੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਜੀਵਦਿਆਂ ਮਰ ਕੇ, ਮਰਨਾ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਪੱਲੂ ਫੜ ਕੇ, ਗੰਢ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੇਹੜਾ ਤੁਹਾਡੀ ਨੀਂਹ ਗਿਆ ਧਰ ਕੇ, ਅੰਤਮ ਮਹੱਲ ਦਏ ਵਸਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਆਇਆ ਰਲ ਕੇ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਭਣਾ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਭਲਕੇ, ਭੁੱਲਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠਾ ਮਲ ਕੇ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਭੱਜ ਭੱਜ ਕੇ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਮਨ ਬੰਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਛਲ ਕੇ, ਵਲੀਆ ਛਲੀਆ ਆਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਹਿਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦਿਤਾ ਪੁਚਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਇਕੋ ਡਲਕੇ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੇ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹਲਕੇ, ਬੇਮੁਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਾਰੇ ਉਬਲ ਕੇ, ਗੇੜਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭੁਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪਰੇਮ ਕੁਠਾਲੀ ਆਵਣ ਢਲ ਕੇ, ਕੰਚਨ ਸੋਇਨਾ ਆਪਣੇ

ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੀਵੇ ਵੇਖੇ ਬਲਦੇ, ਸ਼ਮਅ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਬ੍ਰਹਮ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਏ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਤੈਨੂੰ ਲਪੇਟਿਆ ਵਿਚ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚਰਮ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆ ਭਰਮ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਚਲ ਕੇ ਔਣ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ, ਗੱਲੀਂ ਬਾਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਵਣ ਲੜਨ, ਹਰਿਜੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਵਡ ਲੜਾਕਾ ਜੋ ਅੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਚੇਲੇ ਆਵਣ ਸਰਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਮਨ ਫੁਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਅਸ਼ਨਾਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨ, ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੋ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਡਰਨ, ਅੱਗੇ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਇਆ ਵਰਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅੰਤ ਕੀਤਾ ਪਰਨ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਇਕਾਂਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।

ਅਕਲ ਕਲ ਭਰਪੂਰ ਸੁਆਮੀ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਜੋਤ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਾਣੀ, ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣ ਆਇਆ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਜਗਾਇਆ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦਏ ਪਿਲਾਇਆ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਸਾਚੀ ਰਮਜ ਦਏ ਸਮਝਾਇਆ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਰੇ ਗਿਆਨ । ਸਾਚੀ ਅੱਖ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ, ਪਰਤਖ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਭਗਵਾਨ । ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਰਾਹੇ ਪਾਇਆ, ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਹੱਸ ਹੱਸ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸਰਬ ਸ਼ੈਤਾਨ । ਸਾਚਾ ਘੋੜ ਇਕ ਮੰਗਾਇਆ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ । ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਆਸਣ ਲਾਇਆ, ਤੰਗ ਕਸੇ ਨੌਜੁਵਾਨ । ਚਰਨ ਰਕਾਬੇ ਇਕ ਟਿਕਾਇਆ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ।

ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ਾ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਆਦੇਸ਼ਾ, ਸਜਦਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਜਾਏ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੀਸ ਇਕੀਸਾ ਭਰਮ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਆਪਣਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਪੇ ਦਾਨ, ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਮਹਿਮਾ ਅਣਗਣਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ ।

ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ ਬੈਠੀ ਛੁਪ, ਜਾਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਹੀ ਚੁੱਪ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੈਠੀ ਉਠ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਲ ਕੀਤਾ ਰੁਖ, ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਜਾ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਮੈਂ ਗੋਦੀ ਲਵਾਂ ਜਾ ਕੇ ਚੁੱਕ, ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗੇ ਮੁਖ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਆਪੇ ਤੁਠ, ਦੇ ਮੱਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਅਭਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਮੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਪੁੱਤ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਉਤੇ ਵਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਬਹਿਣਾ ਮਾਤ ਲੁਕ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਖੁਸ਼, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਢੁਕ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਡੇਰਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਪੁਛ, ਕਿਸ ਘਰ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਰੀਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੁਛ, ਪ੍ਰਭ ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਦਿਤੇ ਕਰਾਈਆ । ਡਰਦੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲੋਂ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਮੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਡਿਆਈ ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ, ਮਸਤਕ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਰਹੇ ਛੁਹਾਈਆ । ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਧਿਆਨ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਸੁਰਤੀ ਗਈ ਰੁੱਠ, ਭੱਜ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਓ ਚੁੱਪ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਈਆ । ਜੇ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਆਪ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਫਿਰ ਬੈਠਣ ਮੁੱਖ ਭੁਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਮੇਰੀ ਲੁੱਟ, ਮੈਂ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਰਿਹਾ ਮਚਾਈਆ । ਬਾਹਰੇ ਤੈਨੂੰ ਸਜਦੇ ਕਰਨ ਝੁਕ, ਅੰਦਰ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾਈਆ । ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਘਰ ਬੇਗਾਨੇ ਕਰਨ ਰੁਖ, ਵੇਸਵਾ ਰੂਪ ਜਗਤ ਵਟਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰ ਉਠ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁੱਖ ਭੁਵਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਾਤਾ ਸਭ ਦਾ ਗਿਆ ਤੁੱਟ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਸਭ ਦੇ ਠੂਠ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈ ਜੁਠ ਝੂਠ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਕਰਤੂਤ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰਾ ਲੰਘ ਗਿਆ ਅੰਤਮ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਗਈ ਨਿੱਕੀ ਪੂਛ, ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਮੁੱਛ, ਮੁਸਕਲ ਵਿਚ ਪਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਤੁਛ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਬਦਲੇ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਜੰਮਿਆ ਪੁੱਤ, ਸਖੀਓਂ ਦਿਓਂ ਵਧਾਈ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਆਵਾਂ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਦਿਆਂ ਟਿਕਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਦੇਹ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗੋਦੀ ਦੇਵਾਂ ਸੁਟ, ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਸਿਰ ਤੇ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਸਰਬ ਉਡੀਕਣ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਬੰਦੀ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਚੀਕਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਗੋਬਿੰਦ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਭੀਖਣ, ਤਿਉਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹਿਰ ਅੰਧੇਰੀ ਤੀਖਣ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਵਿਰਲਾ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤਣ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰੀਤਮ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਜਗਤ ਉਡਾਰੀ ਮਾਤ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜੋ ਲਿਖੀ ਤਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੋਈ ਬਿਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਗੀਤ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਉਗਲਾਂ ਨਾਲ ਰਹੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਚੇ ਕਲਮਿਉਂ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਹੋਏ ਢੀਠ, ਡੇਰਾ ਕੂੜ ਨਾ ਕੋਇ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਰੋਸ਼ਨ ਇਕ ਮਨਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੀ ਸੱਧਰ ਪੂਰੀ ਦਏ ਕਰਾ, ਜੋ ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਪਤਰਾ ਦਏ ਉਲਟਾ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਲੇਖ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੱਤਰੂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਏ ਬਣਾ, ਸ਼ਸਤਰ ਖੰਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਚੋਟੀ ਸਿਖਰਾਂ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਸਕੀਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਫਿਕਰਾ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਬਾਜ਼ਾਂ ਤਿੱਤਰਾਂ ਗਿਆ ਲੜਾ, ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਕਰਾ ਬਾਜ ਲਏ ਬਣਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਿੜੀ ਆਪ ਤੁੜਾਇੰਦਾ ।

ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬਾਜ਼ ਚੋਗਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਹੁਕਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾ, ਲੁਕਵੀ ਖੇਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਵੇਖੋ ਕੋਠਾ, ਕਾਇਆ ਕੋਠੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਗੰਮੀ ਪੋਥਾ, ਬਿਨ ਇਲਮੇ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਧੋਖਾ, ਜੋ ਫੜਿਆ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸੌਖਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਔਖਾ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲੈਣ ਆਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੀ ਚੌਕਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਦਏ ਬਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਾਏ ਔਤਾ, ਬਿਨ ਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰੋਦੇ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਢੋਲਾ ਗੌਦੇ, ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਇਕ ਤਕੌਦੇ, ਤਕਵਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਭੋਦੇ, ਇਕੱਠਿਆਂ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਚੇ ਨੀਵੇਂ ਸਾਰੇ ਸੌਦੇ, ਬਿਸਤਰ ਇਕੋ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੋ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ ।

ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੇ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਕਸੂਰ, ਸਭ ਦੇ ਲੇਖੇ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਨਸੂਰ, ਸੋ ਸੂਲੀ ਮਨਸੂਰ ਆਪਣੇ ਗਲ ਲਟਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਅਗਨੀ ਸੜੇ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਹੜੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਔਦੇ ਰਹੇ ਬਣ ਮਜ਼ੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੇਹੜੇ ਵਸਦੇ ਰਹੇ ਦੂਰ ਦੂਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਮੰਗੋ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਖਸ਼ ਸਾਡੇ ਕਸੂਰ, ਕੁਲਵੰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ

ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਕਰੇ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਨਿਹਕਲੰਕ ਕੀਤਾ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਹੋਏ ਸਰਬ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਲਵਾ ਦੇਵੇ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ, ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਇਕ ਖੁਦਾਏ ਬੇਪਰਵਾਹੇ ਇਕੋ ਇਸਮ ਇਕੋ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕੋ ਆਦਮ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਆਦਮ ਆਦਮ ਬੂ, ਬੇਵਫ਼ਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਲਾਰਾ ਦੱਸੇ ਹੂ, ਅੰਨਾ ਹੂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਕਹੇ ਆਪਾ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਜੂਹ, ਸਾਚੇ ਖੇੜੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪਾਕ ਰੂਹ, ਬੁੱਤ ਬੁੱਤਖਾਨਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜੋ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਗਿਆ ਫੂਹ, ਵਾਂਗ ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਸ਼ਮਸ ਦੇਵੇ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖਣ ਆਵੇ ਮੂੰਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਖੜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਧੋਤਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।

* ਪਹਿਲੀ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ *

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮੀ ਨੂਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲ ਭਰਪੂਰ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਤੇਰੀ ਤੂਰ, ਨਾਦ ਅਨਾਦ ਤੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਰਨ ਰੇਣ ਤੇਰੀ ਪੂੜ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਕੂੜ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਏ ਭਗਵੰਤ ਭਗਵਨ ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਇਕੋ ਘਰ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਚ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦੱਸਣ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਸਾਰੇ ਵਸਣ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚਾਰ ਨੱਸਣ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕੋ ਰਟਣ, ਸਚ ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖਣ ਖੇਲ੍ਹ ਹੱਟਣ, ਮਾਤ ਪਾਤਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਬਣ ਬਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸਨ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪਾਈ ਰਾਸਨ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕੀਤਾ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਨ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਹੰਢਾਈਆ । ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਆਸਣ, ਆਸਾ ਜਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖਿਆ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਏ ਬੋਲ, ਏਕਾ ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਤੁਲੇ ਤੇਰੇ ਤੋਲ, ਕੰਡਾ ਤਰਾਜ਼ੂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਜੋਂਦੇ ਗਏ ਢੋਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਣ ਕੇ ਡੂਮ ਨਾਈਆ । ਮਾਤ ਦੁਵਾਰ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਜੀਵ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਗਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਰਕੇ ਗਏ ਕੌਲ, ਇਕਰਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਵਿਰੋਲ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਸਦ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਏ ਇਕ ਅਨਮੋਲ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਇਕ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਜਪਦੇ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਖਪਦੇ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਭੱਜਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਬਿਰਹੇ ਵੈਰਾਗ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਤਪਦੇ, ਤੀਰ ਕਾਨੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਮਾਰਗ ਰਹੇ ਦੱਸਦੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਗਏ ਹੱਸਦੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਲੋ ਗਏ ਨੱਸਦੇ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਗਏ ਢੱਠਦੇ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਚ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਰਬ ਸੁੱਖਦਾਤਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਏ ਲੈਣ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਚੁਕਾਵੇ ਲਹਿਣ ਦੇਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਣੇ ਸਾਕ ਸੈਣ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੇਟੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਧੇਰੀ ਰੈਣ, ਸਾਚਾ ਚੰਨ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਖਾਏ ਡੈਣ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਵਹਿਣ ਨਾ ਰੋੜ੍ਹੇ ਵਹਿਣ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਅੰਤਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਗੱਲ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸਰਬਗੁਣਤਾਸ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਘਰ ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸੁਣੇ ਦੁਰਾਡੀ ਆਵਾਜ਼, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਅੱਗੇ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਇਕੱਠੇ, ਦਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੋਈ ਨਾ ਨੱਠੇ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਕਾਓ ਸਾਚੇ ਮਤੇ, ਮਤਲਬ ਇਕੋ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਬਣਾਓ ਭਾਈ ਭਾਈ ਸਕੇ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਖਾਨ ਪਾਨ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਉਚ ਨੀਚ ਛਕੇ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰਤੇ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖੋ ਖੇਲ ਤੱਤ ਅੱਠੇ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦਸਵੇਂ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਰਹਿਣ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਨਕੇਲ ਪਾਏ ਨੱਕੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੱਜਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ਅੱਕੇ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਰਹੇ ਛੁਡਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮਿਲਣ ਧੱਕੇ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਬੈਠੇ ਮੁੱਖ ਭੁਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਪਿਛੇ ਮੰਗਦੇ ਦਾਣੇ ਫੱਕੇ, ਪੈਸਾ ਪੈਸਾ ਰਹੇ ਉਗਰਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਭਰਵਾਸਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਚਾਈ ਰਾਸਾ, ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਰਾਮ ਪਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸੁਣਾਈ ਗਾਥਾ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਚਕੌਦੇ ਰਹੇ ਤੁਲੋਕੀ ਨਾਥਾ, ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਖੇਲ ਖਲੋਦੇ ਰਹੇ ਕਾਇਆ ਕਾਸਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਏ ਰਹੇ ਜੋੜ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਠਾਕਰ ਬੋਹੜ, ਠੋਕਰ ਲੱਗੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾ ਤੋੜ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਗੌਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਵੇ ਸ਼ੇਰ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਨਾ ਮੋਰ ਤੋਰ, ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋੜ, ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏ ਬੰਦੀ ਛੋੜ, ਲਿਵ ਛੁਟਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਬਣ ਕੇ ਚੋਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਇਕੋ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਾ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਉਠਾ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਵੇਖਣਹਾਰ ਗਵਾਹ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਏ ਚਲਾ, ਸੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਨੂਰੀ ਖੁਦਾ, ਇਕ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਲਏ ਵਟਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਵੇਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਕਰ ਪੜਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਸਮਝਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਲਏ ਚਲਾ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਦਏ ਮੁਕਾ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਦਏ ਵਰਤਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਣਾਏ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ

ਸਾਚੇ ਘਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਅਗੋਂ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਹ, ਭੈ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਸਾਰੇ ਡਰਦੇ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹਰਦੇ, ਅੱਗੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜੀਦੇ ਤੇਰੇ ਮਰਦੇ, ਤੇਰੇ ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਚਲੀਏ ਸਚ ਰਜਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ, ਪੀਰਜ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੀ ਫੋਲ, ਕਾਲਬ ਸਿਦਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਏ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੁਣੀ ਕਾਨ ਕੋਲ, ਹੰਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਬੋਲੀ ਰਹੇ ਬੋਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹਿਰਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਚੋਰ ਡਾਕੂ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਘਰ ਕਿਲਿਉਂ ਰਹੇ ਟੋਲ, ਬਾਹਰ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਵਿਚ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਰਹੇ ਬੋਲ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਕੋਲ, ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਅਨਭੋਲ, ਸੁਤਿਆਂ ਰੈਣ ਰਹੀ ਵਿਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਕੂੜੀ ਤਸਬੀ ਮਣਕਾ ਰਹੇ ਭੁਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਹੋ ਡਰਪੋਕ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਗਿਰਜਿਆਂ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਪੋਪ, ਮਸਜਿਦ ਅਮਾਮ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਪਿਆ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਗਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਓਟ, ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਰ ਪਰਗਟ ਦਿਸੇ ਨਾ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਮਨਸਾ ਚੁਗਦੇ ਚੋਗ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਰਸਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਮਾਰਨ ਆਹ, ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾ, ਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਿਉਂ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਪਾ, ਓਢਣ ਆਪਣਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਤੱਕਣ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਸਾਚਾ ਲਏ ਚਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਬਣੀਏ ਅਸੀਂ ਗਵਾਹ, ਬਿਆਨ ਕਲਮਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਸਾਡੀ ਮੰਨੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਜਾ, ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਭਰੀ ਗੁਨਾਹ, ਪਤਤ ਰੂਪ ਸਰਬ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਹੋਏ ਮਾਤ ਫ਼ਨਾਹ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਪਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਂ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਮੰਗਣ ਚਰਨ ਧਿਆਂ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੈਨੂੰ ਬਣੋਂਦੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਬਣ ਬਾਲਕ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ

ਠਾਕਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆ ਪਕੜ ਸਭ ਦੀ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਲਾ ਫੁਪਣ ਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਹੀ ਉਠਾ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਮੇਰਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਸਚ ਤਸਵੀਰ ਲਏ ਪਰਗਟਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੇ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਅਲੱਖ ਅਲੱਖਨਾ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਾਡਾ ਦੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਰੱਖ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਾਏ ਧਰਮ ਅੱਗੇ ਹੱਕ, ਹੋਕਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ, ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਮੂਲ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸਚ ਅਸੂਲ, ਪਿਛਲਾ ਮਸੂਲ ਸਰਬ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਮਾਅਕੂਲ, ਮੁਹੱਬਤਖਾਨੇ ਵਿਚ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਭੂਲ, ਮੈ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਕਰਨ ਕਬੂਲ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕੱਠੇ ਕਰੇ ਆਣ, ਪੁਰ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੀ ਚੁੱਕੇ ਆਣ, ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੀ ਲਹੇ ਮਕਾਣ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਮਕਬਰਿਆਂ ਵਿਚ ਦਬਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਨਗਮਾ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਕਲਾਮ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲ ਬੇਜ਼ਬਾਨ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਮੇਰਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅੰਤ ਕੋਈ ਕਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਏ ਮੈਦਾਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਲਈ ਸਰਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਫਰਮਾਨ, ਫੁਰੋ ਮੰਤਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਚ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ ਨਾਮ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋ ਪਰਗਟ,

ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ ਮੇਟ ਹੱਟ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਲੇਖਾ ਸਾਚੇ ਤਾਜ ਉਤੇ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚੌਹਾਂ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਦੁਆਬਾ ਜੰਮੂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਇਕੱਠ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਵਾਂ ਦੱਸ, ਅਗਲਾ ਹਾਲ ਫੇਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੱਟੇਦਾਰੀ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਹੱਕ, ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਚਰਨੀ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕੇ ਕੌਲ ਨਾ ਜਾਵਾਂ ਨੱਠ, ਸੱਚਖੰਡ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮੁੜ ਕੇ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਰਾਹ ਰਹੇ ਦੱਸ, ਤਿਸ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਦਾ ਅਕੱਥ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਿਆਨ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਕੋਈ ਚੁੱਕ ਨਾ ਸਕੇ ਅਗੇ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੇ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਸਕੀਨ ਅਪੀਨ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦੇ, ਯਕੀਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ । ਯਾਮੁਬੀਨ ਤੇਰਾ ਮਸਲਾ ਇਕ ਪਕੌਂਦੇ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮੋਂਦੇ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ ।

ਸੀਸ ਨਿਵੇਣ ਦੀ ਰਹੇ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਹਰਿ ਬਕਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੁਹਾਡੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਅੰਤ ਆਖੀ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮਰਾਵੇ ਝਾਕੀ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਗੁਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਸਾਚਾ ਅਵਸ ਪਾਵੇ ਕਾਠੀ, ਕਠੋਰ ਖੇਲ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲੱਭੀ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ, ਸੇ ਸਾਖਿਆਤ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿੱਕਾ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪਾਤੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਆਪਣੀ ਮਾਤਰ ਨਾਲੇ ਸੰਖ ਅਸੰਖ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਲੇਖ ਵਖਾਏ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਲਿਖਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕੀਆ ਆਦਿ ਪਸਾਰਾ, ਸੇ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਉਧਾਰਾ, ਉਜਰਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਇਕੋ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤੂੰ ਹੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਤੇਰਾ ਐਬ ਬੇਐਬ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰਾ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹੋ ਲਾਰਾ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਤੱਕਿਆ ਸਭ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਸੋ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਤੂੰ ਬਣਿਆ ਰਿਹੋ ਕੁਆਰਾ, ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕਿਸੇ ਛੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਕੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਚਾਰ ਯੁਗ, ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਅੰਤਮ ਐਧ ਗਈ ਪੁਗ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਲੇਖ ਜੋ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰੋ ਆਪੇ ਉਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਤੁੱਠ, ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਬਣਾਇਆ ਪੁੱਤ, ਸੇ ਸਪੁਤ ਗੋਦ ਟਿਕਾਇਆ ।

ਅੰਤਮ ਉਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਰੁੱਸ, ਜਗ ਮਾਰਗ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ । ਸਚ ਸੁਹਾਏ ਆਪਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ।

ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਲਾਇਆ ਅੰਗ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ, ਨਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਪ ਬਣਾਈ ਬਣਤ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਸਾਧ ਸੰਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ ।

ਕੁਆਰਪਨ ਦਿਤਾ ਛੱਡ, ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਅਪਾਰ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਲਿਆ ਲੱਭ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਹੱਡ, ਨਾ ਕੋਈ ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਆਧਾਰ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਚ ਪਿਆਰ । ਅੰਤਮ ਪੁੰਨੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਆਸਾ ਵਿਚ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ । ਬਣ ਸੁਹਾਗੀ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਘਰ ਸਚ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਬੈਠੇ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਏਕਾ ਗੀਤ ਰਹੇ ਉਚਾਰ, ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਏਕ ਨਾਦ ਧੁਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਇਕੋ ਕੂਕ ਆਵਾਜ਼ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੀਤ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰ, ਇਕੋ ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ ।

ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਹੋ ਬਣਿਆ ਸੁਹਾਗ, ਹਰਿ ਸੁਹਾਗੀ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਕੀਤਾ ਆਪ ਤਿਆਗ, ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਜਗਾਇਆ ਚਿਰਾਗ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਕਹਿਣੀ ਗਈ ਭਾਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮਾਤ, ਬਾਲਕ ਬਾਲਾ ਰੂਪ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਤੀਜੀ ਧਾਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਵੇਖੋ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਸਤਿ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਜਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੇਲਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖੋ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਕਰੋ ਜਾਚ, ਪੜਤਾਲ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਜੂ ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਵਾਚ, ਵਾਸਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫਿਰ ਫਿਰ ਅੰਤਮ ਦੇਣ ਆਖ, ਆਖਰ ਸਚ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਤਾਕ, ਕਲਜੁਗ ਸੰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਬਾਹਰੋ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਲਏ ਪੋਚ ਪਾਚ, ਅੰਦਰੋ ਨਾਰ ਕਮਜਾਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹਿਣ ਉਦਾਸ, ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਹਵਸ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਘਰ ਘਰ, ਘਰ ਘਰ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਹਾਏ, ਹੋਕਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਮਾਰਗ ਗਏ ਭੁਲਾਏ, ਦੁਹਾਈ ਦੁਹਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ, ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸੁਣਾਏ, ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਰਨੀਉਂ ਬਿਨ ਤਰਨੀਉਂ ਬਿਨ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਰਨੀਉਂ ਆਪਣੀ ਜੜ ਰਹੇ ਉਖੜਾਏ, ਬੂਟਾ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਹੇ ਮਨਾਏ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਏ, ਨਿੰਮਾਂ ਨਿੰਮਾਂ ਮੇਘ ਬਰਸਾਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ ।

ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੁੱਕੇ ਮੁੱਕੇ ਕਲੇਸ਼, ਕਲਕਾਤੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਦਰ ਦਰ ਵੇਖੇ ਦਰਵੇਸ਼, ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਸਹੰਸਰ ਮੁੱਖ ਬੋਲੇ ਸ਼ੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਣੇ ਮੇਰੀ ਸੇਜ, ਸੁੰਵੀਂ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਤੇਜ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਚ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਸਰਨਾਈ ਤੱਕੀ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਟੇਕ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਆਪ ਬਚਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾ ਲਾਵੇ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭੇਖ, ਮਾਰਗ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਤ ਵਖਾਵੇ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਦੂਸਰ ਡੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੁਰਜ ਜਾਵੇ ਢੱਠ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਆਪਣੇ ਵਤ, ਬਣ ਕਿਰਸਾਣਾ ਹੱਲ ਚਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਪਤ ਫੁਲ ਡਾਲੀ ਰੰਗੇ ਆਪਣੀ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾਲ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਭਬੀਖਣ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਚੁਕਾ, ਪਿਛਲਾ ਮੂਲ ਮੂਲ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਆ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸਾ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਵੇਖ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਣਿਉਂ ਆਪ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਫੋਲ ਫੋਲਾਏ ਥਲ ਅਸਗਾਹ,

ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਦਾਤ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਅੰਤ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਅੰਤ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਯੁਗ ਦਾ ਚੇਤਾ ਫੇਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਨੇਤਾ ਇਕੋ ਰਾਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਅਗੋਤਾ ਪਛੇਤਾ ਸਭ ਦਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਨੇਤਰ ਆ ਕੇ ਪੇਖਾ, ਸੋ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਤੋ ਖੋਹ ਲਿਆ ਆਪਣਾ ਠੇਕਾ, ਬੋਲੀ ਉਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕਦੀ ਵਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਾ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਦਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਵਸੀਏ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਘਰ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੀ ਕੀਤੀ ਕਰਨੀ ਲਏ ਹਰ, ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਵਰ, ਪਰਗਟ ਹੋ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾ ਭੈ ਡਰ, ਭਾਉ ਇਕੋ ਇਕ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ ।

*** ਪਹਿਲੀ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ***

ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ ਦਾ, ਸਾਹਸਵਾਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਰ ਪਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲੰਘਦਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਆ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗਦਾ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਕੋਟਨ ਜੋਜਨ ਦੂਰ ਰੰਗਦਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋ ਮਾਲਕ ਆਤਮ ਸੇਜ ਪਲੰਘ ਦਾ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਆਸ ਰਾਵੀ ਝਨਾਬ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਲੰਘਦਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਏਹੋ ਖੇਲ ਸੱਚੇ ਅਨੰਦ ਦਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਬਿਆਨ ਕੋਈ ਬੰਦ ਨਾ ਬਣਾਵੇ ਛੰਦ ਦਾ, ਮੁਸੰਦਗੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਿਗਹ ਨਾਲ ਗੰਢਦਾ, ਹੱਥੀ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਖੇਲ ਵਖਾ ਸੁਹਾਗੀ ਰੰਡ ਦਾ, ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਲੰਘਿਆ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਨ, ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸਾਹਸਵਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਗਤ ਵੇਸ ਪੰਜ ਤੱਤ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਜੋਤ ਜਗਾ ਮਹਾਨ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੇਅੈਬ ਖੁਦਾਈ ਬਣ ਕੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸਾਰੇ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਬਿਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ, ਜਗਤ ਸਤਲੁਜ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰ, ਜਗਤ ਰਾਵੀ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਸਭ ਦੀ ਭਾਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਇਕੋ ਵਾਰ ਹੋਏ ਮੁਸਾਵੀ, ਮੁਸਲਸਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਲਵੇ ਤੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤਕਾਵੀ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖੇ ਕਾਵੀ, ਬੇਅਬਾਹ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹ ਬਾਹਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਮਿਲੇ

ਜਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣੇ ਲਿਖਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ ਸਾਰੇ ਰਿਹਾ ਕਰਾ, ਤਟ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਸਿਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ ।

ਹੁਕਮਰਾਨ ਸਚ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਪਰਦਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬਣਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਪਰਦਾ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲਦਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਦਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਘਟ ਘਟ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਪਰਦਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਕਰੇ ਨਰ ਹਰਿ ਦਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਬਰਦਾ, ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹੁਕਮਰਾਨ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਹੁਕਮ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਹਾਕਮ ਭੈ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋਂ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਤੁਖਮ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਤਾਸੀਰ ਵੇਖੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚੋਲਾ ਹੰਡੋਦੇ ਰਹੇ ਪੰਜ ਤੱਤ ਭੂਤਨ, ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ ਬਹੁਰੂਪਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਦਰ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਏ ਫੜ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਮਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਦਰਵੇਸ਼, ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਪੇਸ਼, ਅਦਾਲਤ ਸਾਚੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਿਆ ਇਕ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਡਰ, ਭੈ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਲਾਹਵਾਂ ਰਹੇ ਕਰ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਡਾਕੂ ਚੋਰ ਵੜਿਆ ਸਾਡੇ ਘਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਰਾ ਖੋਜ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਲਏ ਫੜ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖੋ ਕਿਧਰ ਜਾਈਏ ਚੜ੍ਹ, ਉਪਰ ਖੱਲੇ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰਤਬ ਸਾਰੇ ਗਏ ਹਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਚਾਈਆ ।

ਭੇਤੀ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਨੇੜੇ, ਦੁਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਖੇੜੇ, ਕੁੰਡੀ ਖਿੜਕੀ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਦੁਨੀ ਝੇੜੇ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਕਵਣ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ ਬੈਠੇ ਬੇੜੇ, ਤੁਲਾ ਚੱਪੂ ਕਵਣ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਾਹੀਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਨੀਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਨਬੇੜਾ ਕਰਨਾ ਏਸ ਨੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਜਿਸ ਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੋਲੋਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਗਿਆ ਅੱਕ, ਅਕਲ ਕਲਪਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਆਏ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗਈ ਨੱਸ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਗਤ ਕੁਕਰਮ ਵਿਚ ਗਏ ਫਸ, ਫੈਸਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਈ ਨੱਥ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਭੁਵਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਹਰਿ ਰਘਰਾਈ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਚਾਰ ਕੂੜ ਵਿਹਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਅੱਡ, ਸਾਂਝਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਣ ਦੁਹਾਗਣ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਬੈਠੇ ਛੱਡ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਮੁਕੀ ਹੱਦ, ਹਾਸਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਕਿਸੇ ਲੋਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਅਜ ਪਜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨੱਸਣ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਬੈਠਾ ਘੋਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਹੱਥਨ, ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਇਆ ਵਰਤਣ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਪਰਤਣ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਇਆ ਪਰਖਣ, ਨਾਮ ਕਸਵੱਟੀ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣ ਆਇਆ ਦਰਸਨ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟਣ ਆਇਆ ਹਰਸਨ, ਹਵਸ ਹੋਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਕਰੋ ਸਲਾਹ, ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਲਿਆ ਪਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਗੀਤ ਅਗੰਮੀ ਲਵੇ ਗਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਤੂ ਹੀ ਨੂਰੀ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਲਾਗੋ ਪਾਉਂ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫਿਦਾ ਹੋ ਕੁਰਬਾਨ, ਜਗਤ ਕਰਬਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੋ ਪਰਨਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਲਾਮ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਹਿਬੂਬ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਕਲਾਮ, ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਤੇਰੀ ਵਧਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਦਰ ਮੰਗੀਏ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬਿਨ ਨੈਣ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਾਰੇ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗੋ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਿਮਸਕਾਰੀ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਲੰਘ, ਆਈ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਾਰੀ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਨੰਗ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਕੁੜਿਆਰੀ । ਸਚ ਨਾ ਵੱਜੇ ਕੋਈ ਮਰਦੰਗ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਪੁਨਕਾਰੀ । ਸਾਚਾ ਨੀਰ ਨਾ ਧਾਰਾ ਗੰਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਫੁਹਾਰੀ । ਸਾਡੀ ਕਰਨੀ ਸਭ ਦੀ ਹੋਈ ਬੰਦ, ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੋਈ ਉਜਿਆਰੀ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰਾ ਢੇਲਾ ਗਾਈਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਤਿ ਜੈਕਾਰੀ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਦਾਰੀ । ਸਾਡਾ ਅਗਲਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਪਿਛਲੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾ ਯਾਰੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਲਹਾਰੀ ।

ਵਰ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਬਣ ਯਾਚਕ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਝੋਲੀ ਡਾਰੀਆ । ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪਾਂਧੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਖਲਕਤ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਖਾਲਕ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਲਸ ਬਣ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰਨ ਪਰਨਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਅਖੀਰੀ ਲੈ ਬਿਆਨ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕ ਤੂਫਾਨ, ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਬਾਲੇ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨ, ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਸਭ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਮੰਗੀ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਲਏ ਅੰਗੜਾਈ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਨੇ ਮਾਣਿਆ ਅਨੰਦ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਜਗਤ ਮਨਾਈਆ । ਢੇਲੇ ਗਾ ਗਾ ਪੁਰ ਦੇ ਛੰਦ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਤਨ ਹੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਿਚਾਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਰੀਆ । ਸੋ ਅੰਤਮ ਕਲ ਸਭ ਨੂੰ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਭਾਲ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਥਾਈ ਥਾਈਆ । ਜਗਤ ਦਲਾਲੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਲਾਲ, ਸਾਲਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਲ, ਕਾਬਲੀਅਤ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਮਿਸਾਲ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਰੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੇਰੇ ਤੌਫੀਕ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੀਸ ਝੁੱਲੇ ਛਤਰ

ਤੇਰੇ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨੇ ਖੀਸ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਤੀ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਕੋਟਨ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਕੇ ਤੇਜ, ਤੇਜ ਚਮਕ ਧਾਰ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਸੁਹਾਈ ਸੇਜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਠ ਖਲੋਤੇ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਪੋਤੇ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਚੌਕੜੀ ਇਕੋ ਵੇਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲੰਗੋਟੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਗਏ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਫੜ ਕੇ ਸੋਟੇ, ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਭੈ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਟੋਟੇ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤੇਰਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਕੋਠੇ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨੈਣ ਲੋਚੇ, ਲੋਚਣ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਔਣ ਦੇ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਮੌਕੇ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਵਿਚ ਧੋਖੇ, ਧੁਖਦੀ ਕਹਾਣੀ ਆਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਸੁਣੋ ਇਕ ਦਲੀਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਇਕ ਅਪੀਲ, ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣੇ ਵਕੀਲ, ਵੁਕਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਦਰਬਾਰ, ਸਭ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਕੱਠੇ ਕਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਇਕੋ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਭੇਸ ਅਵੱਲੜਾ ਕਰ ਗੋਪਾਲ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਚਲੇ ਅਗੰਮ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ ।

ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਂਦਾ ਏ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮਰਾਨ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪਿੱਛੋਂ ਫੇਰਾ ਪੌਂਦਾ ਏ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਨੌਜਵਾਨ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਵਖੋਂਦਾ ਏ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ

ਦੇ ਗਿਆਨ । ਪੁਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਆਪ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹੋਂਦਾ ਏ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਆਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ ਏ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਬੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਧਰੋਂਦਾ ਏ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਧਾਮ ਅਵੱਲੜੇ ਸੋਭਾ ਪੌਂਦਾ ਏ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬੁਲੋਂਦਾ ਏ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆਣ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰੋਂਦਾ ਏ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ । ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ, ਸਚ ਝੁਲਾਏ ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਥਿਤ ਵਾਰ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਏ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਮੰਗਿਆ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਦਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮੋਂਦਾ ਏ ।

ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅਵੱਲੜਾ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਤੱਤਵ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਲਮਾ ਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਲਏ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਰੂਪ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਣ ਜੋਗ, ਵਡ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੰਜੋਗ, ਦੂਜਾ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਦਰ ਬਰਦਾ ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਲਾਹ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾਦ ਪੁਨ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜ਼ਾਹਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਧੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਮੋਜ, ਮੁਫਲਸ ਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਕੇ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਲਾਏ ਜੋਰ, ਜੋਰਾਵਰ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਅਰਜ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਦਿਤਾ ਤੇਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਰ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਕੇ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਗਈ ਭੁਲਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਡੋਰ, ਆਪਣੇ ਜੁਮੇ ਬਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਤਰ ਫੁਰਨਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਫੋਰ, ਫੋਰਨ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਨਾਲ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅੱਛੀ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ, ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਜਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਘੋੜ, ਅਸਵ ਆਪਣਾ ਲੈ ਦੌੜਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਬੈਠੇ ਮਾਰ ਤਾੜੀ ਮਚਾਈਏ ਸੋਰ, ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਆਪਣਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਜਾਈ ਬੋਹੜ, ਜੇ ਤੇਰਾ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰ

ਓਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੋੜ, ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਬਣ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ, ਤੂੰ ਮਿਲ ਪਿਆ ਪਿਛਾ ਕੋਇ ਯਾਦ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਿਹਾ ਤੁਸਾਂ ਸੱਚ, ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸੱਚੇ ਭਾਇਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਵਖਾਵਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਾਹ ਚਲਾਇਆ । ਕਿਧਰ ਗਈ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਧਿਆਨ ਕਵਣ ਲਗਾਇਆ । ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਲੁਕਿਆ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਸਰੋਵਰ ਸੋਭਾ ਕਵਣ ਪਾਇਆ । ਕਿਧਰ ਗਏ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਹੱਟ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਰਕੇ ਆਏ ਪੜ੍ਹਾਇਆ । ਜੇ ਓਸ ਵੇਲੇ ਇਕੋ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਦੱਸਦੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਝਗੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਾਲਾਕੀ ਅੰਦਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਬਾਹਰ ਰਖਾਇਆ । ਹੁਣ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਇਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੋ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਵੱਟ, ਬੰਨਾਂ ਬੰਨਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹਾਲ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦਏ ਵਖਾਇਆ ।

ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਲੋੜ, ਸਾਰੇ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੀਏ ਮਾਣਸ ਢੇਰ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਦੀ ਹੋਏ ਚੋਰ, ਠੱਗੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹਰਾਮਖੋਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਲੋੜ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਜੋੜ, ਚਰਨ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਰਹੇ ਰੋੜ੍ਹ, ਕਲਜੁਗ ਪਿਛੋਂ ਪੱਕੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਨੇਤਰ ਤੱਕ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਨਾਲ ਗੋਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਚ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਚ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਪਹਿਲੋਂ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਸ, ਸਭ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੇ ਵਖੋਣੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਤਾਲ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕੋ ਜਾਣਾ ਢੱਠ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹ ਪੁਰ ਦਾ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕੱਟ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਤਨ ਸੰਗਾਰ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸੀਸ ਤਾਜ ਇਕ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਰੱਖ ਲਾਜ, ਪੈਜ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਭਗਤ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਜਣ ਸਾਜ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ ।

ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੂਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਠੂਠ, ਭੰਡਾਰਾ ਇਕੋ

ਇਕ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ ।

ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਪ੍ਰਭ ਲਗਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੁਲਾਏਗਾ । ਪੰਚ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਪੰਚਮ ਮੁਖ ਆਪ ਸਾਲਾਹੇਗਾ । ਪੰਚਮ ਦੁੱਖ ਆਪ ਗਵਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ ।

ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਜੋ ਦੇ ਕੇ ਆਇਆ ਤਲਵਾਰ, ਤਰਾ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਵਿਛੜਿਆ ਯਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਢਹਿ ਕੇ ਪਏ ਚਰਨ ਦੁਆਰ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਪੂੜੀ ਲਾਈਆ । ਰਾਜਿੰਦਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਦਾ ਲੱਥਾ ਉਧਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਤੇਰਾ ਰਾਜ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਾਂ ਆਵਾਜ਼, ਪ੍ਰੇਮ ਗੀਤ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਿਵਸ ਮਹਾਨ, ਤੇਰਾ ਗੀਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਬੰਦਨਾ ਕਰਾਂ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਧਰਾਂ ਕਿਰਪਾਨ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਸਾਹ ਭਥੀਖਣ ਰੱਖਿਆ ਮਾਣ, ਤੀਖਨ ਤ੍ਰਿਖਾ ਜਗਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਉਂ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਤੇਰੀ ਨਾ ਆਈ ਪਹਿਚਾਨ, ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਛੁਟੇ ਪਰਾਣ, ਪਰਾਣ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਢਾਈ ਸਕਿੰਟ ਪਹਿਲੋਂ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ, ਸੂਝ ਸਮਝ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੱਖਾਂ ਮੀਟੀਆਂ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਹੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪਰਨਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਉਠ ਉਂਗਲੀ ਲਿਆ ਲਗਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਗਿਉਂ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਬੇਪਰਵਾਰੀਆ । ਓਥੇ ਵੇਖੇ ਤੇਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪੰਚ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਕਰੀ ਪਰਨਾਮ, ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਬੋਲ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਬਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕਿਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਭਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਅਸਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖਣ ਜਾਣਾ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਕਵਣ ਧਾਰ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਆਪੇ ਪਾਈਆ ।

ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਆਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਸਭ ਦਾ ਹਾਲ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ, ਸਾਚੀ ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਰਾਸ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰ ਕਰ ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਬਦਮੁਆਸ਼ੀ, ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ, ਸੋ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਿਨ ਕਰਮੀ ਇਕੋ ਸਰਨੀ ਵਿਚ ਮੁਕਾਵੇਗਾ ।

ਸਰਨ ਵਿਚ ਮੁੱਕੇ ਲਹਿਣਾ, ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਇਕੋ ਕਹਿਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਕੋ ਬਣੇ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਬਹਿਣਾ, ਰਲ ਮਿਲ ਇਕੋ ਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਹ ਵਕਤ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਇਕੋ ਏਕਾ ਵਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਿਸ ਨੇ ਕਹਿਣਾ, ਤਿਸ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਰਚਾਈਆ ।

ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਰਿਆਇਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰਕੇ ਕਫ਼ਾਇਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਭਰਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਸ਼ਰਾਇਤ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਹਦਾਇਤ, ਪ੍ਰਭ ਲੱਗੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਇਤ, ਜਾਮਨ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤੋ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਕਰੇ ਅਨਾਇਤ, ਆਲਮ ਆਲਮੀਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਫ਼ ਹਰੂਫ਼ ਤੁਲਬਾ ਤਾਲਬ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਤਵਾਇਫ਼, ਤਸ਼ਰੀਹ ਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹਿਬ ਮਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਿਧ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਸਚਖੰਡ ਬਣਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਲਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਚੌਹ ਜੁਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਚਾਲ, ਅਵੱਲੜੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇੱਕੀ ਅੱਸੂ ਖੇਲ ਪੱਖੋਵਾਲ, ਪੱਖ ਧਰਤੀ ਅਸਵ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਦੇ ਦਾਨ, ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ, ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਨ ਰਹੇ ਗਿਣ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟੇ ਆਪਣਾ ਚਿਨ੍ਹ, ਚਾਨਣ ਕਰੇ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਘਰ ਸਾਰੇ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਸਤਿ ਵਿਹਾਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਆਪ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਸੱਜਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਦੋਹਾਂ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਹਿਮਾਂ ਅਕੱਥ ਆਪ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਰਹੇ ਵਿਚ ਦਰਮਿਆਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕ ਚਾਰ ਚਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ ।

ਇਕ ਅੱਗੇ ਚਾਰ ਸੱਜੇ ਚਾਰ ਖੱਬੇ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਵਿਚ ਫਥੇ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਲੱਭੇ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸੱਦੇ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪੇ ਭੱਜੇ । ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਗੱਜੇ । ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜੇ । ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਦੋਏ ਬੱਧੇ । ਪੰਜ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮਧੇ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਪਿਆਰ ਜੁਗ ਚਾਰ ਹੱਦੇ । ਕਲਗੀਧਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਅਵਤਾਰ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਫਥੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਵਣ ਬੱਝੇ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਆਪੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ।

*** ਪਹਿਲੀ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ***

ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਖ਼ਾਲਕ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਚਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨੇ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸੱਚਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ ।

ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣ ਸਾਗਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਰਹਿਮਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਨੂਰੀ ਚਾਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਭੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਅਭੇਵ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੋੜਾ ਬੋੜਾ ਕੀਤਾ ਹੇਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਚਾਲ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲੱਭੀ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਕੱਢ, ਪਰਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਰਿਹੋਂ ਕੱਜ, ਥਿਰ ਘਰ ਸੁਆਮੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਇਕ ਕਰਾਏ ਅਗੰਮੀ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ
ਸੰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਜ ਤੱਤ ਭਾਂਡੇ ਭੱਜਣ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਟਨ
ਕੋਟ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਲੱਭਣ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜ ਬੱਕੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਰਨ
ਪੂੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮਜਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਠਾਕਰ
ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ ਪੜਦੇ ਕੱਜਣ, ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਕੇ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ ।

ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਚਰਨ ਕਵਲ ਗਏ ਝੁਕ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਪਾਂਧੀ ਨਜ਼ਰ
ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਵਖਾ ਆਪਣਾ ਮੁਖ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲੈ ਬਹਾਈਆ ।
ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਈ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਮੁਖ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਲਾਹੀਆ ।
ਨਿਗਰਬਾਨ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤਮ ਪੁਛ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਝੱਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਤੇਰੀ ਜੁਦਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ
ਯੁਗ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋ ਲੁਕ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ
ਨੂਰੀ ਧਾਰੋਂ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਉਠ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼
ਸਾਚੀ ਜੋਤ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਵੱਲੜਾ ਸੱਚਾ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ
ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ
ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਰਦਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ
ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅੜਦਾ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸੀਸ ਧੜ ਦਾ,
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਜਣਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾਮ ਸਤਿ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਨਿਰਅੱਖਰ
ਅਖਸ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਮਰਦਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ
ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਜਰਦਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗੇ ਸਰਨਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ
ਲਗਾਈਆ ।

ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਅਰੂਜ,
ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਦੋਵੇਂ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਤੇਰਾ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ
ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਤੇਰਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਬੂਤ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਪੀਰ
ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਲਬੂਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ
ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਹੱਕ ਹਕੂਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਤੋਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਫਰੀਕ, ਫ਼ਿਰਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ
ਦੇ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਆਪਣਾ ਬੀਸ, ਬਿਸਤਰੇ ਬੈਠੇ ਗੋਲ ਕਰਾਈਆ ।
ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਆਏ ਤੇਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ
ਜੋ ਦੱਸਿਆ ਠੀਕ, ਠੋਕਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਲੀਕ, ਲਕੀਰ

ਫਕੀਰ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੁਧ ਬਿਨ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਝੂਠੀ ਵੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਤਬੀਬ, ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ ਫੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਫੋਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵਸਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨਾਤਾ ਰਹੇ ਜੁੜਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਿਤੀ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ ।

ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਦਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਪਰਦਾਨਸ਼ੀਨ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਪਿਛਲਾ ਚੁਕਾ ਯਕੀਨ, ਯਕਮੁਸ਼ਤ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੀਏ ਸਦਾ ਅਧੀਨ, ਅਦਲ ਅਦਾਲਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਮਸਕੀਨ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਯਾਮੁਬੀਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਤੋਹੀਨ, ਕਾਇਨਾਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸੀਨ, ਐਨ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਵਿਹਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਵੱਡਾ ਮਿਲੇ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦਰ ਵੱਡਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜਲਵਾਗਰ ਸ਼ਾਹਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਮੰਗਣ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਸਰਬ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਥਿਰ ਘਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਆਈ ਹਾਰ, ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੰਗਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਦਸ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਲੇਖਾ ਦੱਸਿਆ ਮਾਤ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਆਏ ਹਾਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰਬ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਿਤਾ ਨਿਵਾਰ, ਬਾਕੀ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਇਕੋ ਸੱਚਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਵਸਤ ਦੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਆਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਦੇ ਪੂਰੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਇਕੋ ਨੂਰੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਸੁਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰ ਇਕੋ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਹਜ਼ਰਤ ਵੱਡੇ ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਟੁਟੀ ਸਰਬ ਮਗਰੂਰੀ, ਮੁਫਲਸ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ

ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਬਣ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਕੂੜੀ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਸਾਰੇ ਮੰਗੇ ਚਰਨ ਪੂੜੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕੇ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਤੈਨੂੰ ਇਕੋ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਈ ਜ਼ਰੂਰੀ, ਜ਼ਾਹਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਮੂਸੇ ਤੁਟਾ ਮਾਣ ਜਲਵਾ ਕੋਹਤੂਰੀ, ਈਸਾ ਆਸ ਬੈਠਾ ਗਵਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹੋਇਆ ਮਸ਼ਕੂਰੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੇਰੀ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੋਢੇ ਭੂਰੀ, ਤੇਰਾ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਉਤੇ ਡੇਰੀ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਹਿਣ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਵੇ ਘੋੜੀ, ਘੋੜਾ ਅਸਵ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਇਕ ਦੌੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਡ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ ।

ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਗੋਸਾਈਂ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੇ ਛੱਡੀ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਗੁਰਦੁਆਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੇਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਗਾਈਏ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਦਾ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਮਾਣ ਮਿਲਦਾ ਇਕੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕੀਸ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋ ਪਏ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਸੁਰਸਤੀ ਮਾਰੇ ਉਚੀ ਧਾਰੀਆ । ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਵੇਖਣ ਲਾ ਕੇ ਨੀਝ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਆਪ ਰੀਝ, ਫੜ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਕੇ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਲੰਘਿਆ ਇਕ ਦਹਿਲੀਜ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਬੀਸਾ ਬੀਸ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਲਏ ਜੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਛਤਰ ਝੁਲਾਏ ਸੀਸ, ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਨੀਚੋਂ ਕਰੇ ਉਚ ਉਚੋਂ ਕਰੇ ਨੀਚ, ਨੀਚ ਉਚ ਦੋਵੇਂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਵਸੇ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਬੀਚ, ਵਿਚਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੀਕਨ ਨੀਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਪ੍ਰਭ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਚੁੱਕੀ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਤੇਰੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਇਕੋ ਕੱਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਹੱਜ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਇੱਟਾਂ ਗਾਰਾ ਪੱਥਰ ਪਿਛੇ ਆਏ ਛੱਡ, ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲੱਭ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹੱਜ, ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਰਹਿਮਤ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਦੋਵੇਂ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਹੱਜ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਦੋਵੇਂ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।

ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਘਰ ਸੱਚੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਨਵਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਰੀਏ ਤੇਰੀ ਟੇਕ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਚਰਨ ਝੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਬਿਬੇਕ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਵੇਖ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮਾਣੀਏ ਸੇਜ, ਸੇਭਾਵੰਤ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਲੇਖ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਸਭ ਦਾ ਹੋਵੇ ਖੇਤ, ਰਣ ਭੂਮੀ ਦੇ ਜਹਾਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਾਨਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੇਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰੀ ਤੇਜ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਆ ਵੇਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ ।

ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸਣ ਗਿਆ ਲੱਗ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਤੇਰਾ ਹੱਜ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਰਹੀਏ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ ਮੰਗੀਏ ਇਕ, ਖ਼ਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਫੇਰ ਲਿਖ, ਪਿਛਲੀ ਮਿਟੀ ਛਾਹੀਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਏ ਦਿਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਜੋਰ ਨਾਲ ਹਿੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਦੇ ਕੇ ਪਿਠ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਲਈ ਬਦਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੋ ਲੇਖਾ ਆਏ ਲਿਖ, ਬਿਨ ਸਮਝੋਂ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਜਿਚ, ਡਰਦੇ ਬੈਠੇ ਨੈਣ ਸਰਮਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਰਨੀ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਲਈ ਖਿਚ, ਖ਼ਾਲਕ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੰਨੀਏ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਵਡ ਧਿਆਨੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਚੁੱਕੀ ਕਾਣ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੀਆਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਾਣ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਉਚ ਨੀਚ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਣ, ਸਰਅ ਸਰੀਅਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਨੌਬਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਰਦੇ ਕਰ ਗੁਲਾਮ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਝੁਕ ਝੁਕ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਸਜਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਆਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਖਾਏ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨੇੜ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਘਾਲਾਂ ਰਹੇ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਸਭ ਦਾ ਕਰ ਹੱਲ ਸਵਾਲ, ਜ਼ੀਰੋ ਸਿਫਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੂਏ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਡੂੰਘੀ ਰਚਨਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ ।

ਡੂੰਘੀ ਰਚਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਰਚੰਤਾ ਕਰਤਾ ਧਰਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗਿਆਨ, ਛੋਟੀ ਕੁਟੀਆ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਫਿਰਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਮੰਗਣ ਆਵੇ ਦਾਨ, ਨਿਕੀ ਚੁਟਕੀ ਭਰ ਕੇ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਲੋਕਮਾਤ ਹੋਵੇ ਪਰਧਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਮੰਗਦਾ ਰਹੇ ਦਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤੰਤਾ, ਵਰਤਮਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤਾ, ਚੀਉਟੀ ਹਸਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਨਾਮ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਮੰਤਾ, ਮੰਤਵ ਆਪਣਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਰੀ ਕੰਤਾ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਰੰਗ ਬਸੰਤਾ, ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਬੇਧ ਅਗਾਧਾ ਹੋ ਕੇ ਪੰਡਤਾ, ਸਾਚਾ ਅੱਖਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜਾ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਪਰਵਾਰ ਇਕੱਠਾ, ਇਕ ਅਡੰਬਰ ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ ।

ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਬੀਸ ਬੀਸਾ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਦਾ ਖ਼ਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਖੀਸਾ, ਕਫ਼ਨੀ ਚੋਲੀ ਅਲਫ਼ੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਹਦੀਸਾ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਢੇਲਾ ਗਾਈਆ । ਹੱਸਣ ਰੋਵਣ ਦੇਵੇ ਤਾਲ ਮਾਰਨ ਚੀਕਾਂ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੇ ਮੈਂ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਉਡੀਕਾਂ, ਬੈਠੀ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਗ਼ਮੀ ਕਰੇ ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਚਾਚਾ ਭਤੀਜਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਆਪ ਪਤੀਜਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਏਕਾ ਇਕੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਖੰਡਿਉਂ ਤਿੱਖੀ, ਵਾਲੋ ਨਿਕੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੇ ਨੇਤਰ ਪੇਖੀ, ਭੇਖਨੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਲ ਖੇਡੀ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਖ਼ਾਲੀ ਰਹਿ ਗਏ ਸੋਢੀ ਵੇਦੀ, ਬਿਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਮੂੜ੍ਹ ਅਵਾਣੇ ਬਣੇ ਭੇਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਛੇਤੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਯਾਰ ਚਮਰੇਟੇ, ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ ਦੇਵੇ ਬੇਟੀ ਬੇਟੇ, ਤੇਰੀ ਫੂੜੀ ਉਤੇ ਸੁਵਾਈਆ । ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਰਹੋ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਲੇਟੇ, ਦੁੱਖ ਲੱਗਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਲੇਟੇ, ਸਾਡੀ ਵਾਤ ਨਾ ਪੁਛੇ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਚਮਰੇਟਾ ਆ ਕੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ, ਦੇਵੇ ਰੋ ਰੋ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਭੁੱਲੇ ਚੇਤੇ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਬੈਠਾ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਤੇ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਡਾਹਿਆ ਸਭ ਦੇ ਲੇਖੇ, ਤੇਰੀ ਕਲਮ ਵਿਚ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤਿਖੀ ਨੋਕ ਮਾਰੇ ਨੇਜੇ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸਲ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਸਨੇਹੁੜਾ ਉਸ ਕੋਲ ਭੇਜੇ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੇ ਆਪਣਾ ਮੇਘੇ, ਮਿਹਰ ਧਾਰ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਧਿਆਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਰੋਦਿਆਂ ਲਿਖਾਂ ਇਕ ਬਿਆਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰੇ ਗਿਆਨ, ਸੇ ਕਾਗਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਢਾਈ ਸਾਲ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਕਸੀਰਾ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਕੋ ਉਂਗਲੀ ਦਰਸਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰਸਨ ਵੇਖ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ, ਵਾਹ ਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰਿਹਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਤੈਨੂੰ ਕਦੀ ਨਾ ਆਇਆ ਖਿਆਲ, ਬੈਠਾ ਆਪ ਭੁਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਰਵਦਾਸ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਏ ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਸਨਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਹੱਥ ਹੱਥ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠੇ ਉਠ ਬਲਧਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਗੁਫਤਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆ ਵੇਖ ਡਿਠਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹਰਿ ਜੂ ਮੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ ।

ਪ੍ਰਭ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਵਰਕਾ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਪਤਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਕਰ ਕੇ ਬਰਖਾ, ਮੇਘਲਾ ਇਕੋ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸਾ, ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲਾਹ ਕੇ ਪੜਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਿਨ ਲਿਖਿਉਂ ਲੇਖ ਲੇਖਾ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਰਵਦਾਸ ਚਮਿਆਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਆਏ ਚਲ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਹਾਈਆ । ਲਕੀਰ ਨਹੀਂ ਤਕਦੀਰ ਮੇਟੀ ਜਹਾਨ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਸਵੀਰ ਬਣੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਲਾ ਤਾਅਰੀਫ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਣ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਪਰਸਿਧ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਬਿਨ ਰੂਪ ਸਰਗੁਣ ਤੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁਰਲਾਣ, ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਵਿਚ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਆਪਣੀ ਖਾਹਸ਼ ਖਾਹਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਲੁਕ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੂਪ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਤੀਜੇ ਨੇਤਰ ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅੱਗੋਂ ਕਹੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਣਾਈਆ । ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਕਰਾਂ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਹੁਕਮ ਬਹਾਈਆ । ਇਕੀ ਮੁਖੀਏ ਮੁਖ ਕਰਤਾਰ, ਪਿਛੇ ਸੰਗਤ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਵਿਚ ਫਿਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਫੁੱਲ ਸਭ ਦੇ ਉਤੋਂ ਦੇਵੇ ਵਾਰ, ਅਤੋਲ ਅਤੁਲ ਆਪ ਤੁਲਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਹਵੀਂ ਮੁਲ ਪਾਏ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੁਲ ਉਧਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪਿਆਰ ਭਗਤੀ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਵਸੇ ਬਾਹਰ, ਧਾਰ ਧਰਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਧਾਰ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਦੂਜੇ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਗਲਾ ਦੱਸੇ ਫੇਰ ਵਿਹਾਰ, ਫ਼ਰੇਬ ਕਰੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਅੈਬ ਖੁਦਾਈ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲਾਈਨ ਸਤਰ ਨਹੀਂ ਕਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਵੱਖਰਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ ।

ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਿਰਗੁਣ ਰਹੀ ਭਾਲ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਹੋਇਆ ਆਪ ਕਿਰਪਾਲ, ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਸ ਦਸ ਮਾਸੀ ਸਭ ਦਾ ਤੁਟੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਉਦਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਵੇਖਦਿਆਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਬਿਨ ਭਗਤੀਉਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਆਇਆ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਲਾਹੇ ਸਿਰੇ ਉਧਾਰ, ਕਰਜਾ ਮਕਰੂਜ ਆਪਣਾ ਅਦਾ ਕਰਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹੋਂ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਲਮ ਕਾਗਜ਼ ਸਾਹੀ ਤਿੰਨੇ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਜਗਤ ਸੁਧਾਰ, ਸੁਰਤ ਨਿਰਤ ਤੁਰਤ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਧਰਮ ਵਰਨ ਬਰਨ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਤ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਇਕੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੱਸੇ ਮਹੂਰਤ, ਦੇ ਇਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਨੰਤ ਕਲ ਧਾਰੀ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ ।

*** ੧ ਪੋਹ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਵਾਰ ਜੇਨੂਵਾਲ ***

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਹੋ, ਸਾਕਾਰ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਅਗੰਮੀ ਲੋ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਮੋਹ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਪੇ ਛੋਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਢੋਆ ਢੇ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕੋ ਚੋ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਤਿ ਵਹਾਈਆ ।

ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਆਪੇ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੇ, ਅਲੱਖ ਅਲੱਖਨਾ ਲਖ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਨਿਰਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਰਿਹਾ ਟੋਹ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਮ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਾਤਬ ਬਣ ਵਡ ਲਿਖਾਰ, ਕਲਮ ਛਾਹੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਖੀ ਸਚ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਕਲਮਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਹਿਬੂਬ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਸਣਹਾਰ ਸਚ ਦਵਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜਾਪ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪਵਿਤਰ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪਤਿਤ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਬਾਤ, ਹਰਿ ਬਾਤਨ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਵੇਖੇ ਪਤਣ ਘਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਂਧੀ ਬਣ ਕੇ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਜੋਤੀ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਸੁਣਾਵੇ ਗਾਥ, ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕੰਤ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਨਾਰੀ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਜਾਤ ਅਜਾਤੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਪਾਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਮੜੀ ਗੋਰ ਨਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਪਿਆਲਾ ਮਦਿ ਨਾ ਕੋਇ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ, ਵਡ ਭੰਡਾਰੀ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਨਾਤ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਸਰਬ ਨਜ਼ਾਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਲੇਖਾ ਮਾਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਰਚਣਹਾਰਾ ਰਚਨਾ ਆਦਿ, ਅੰਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਉਪਜਾਵਣਹਾਰਾ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਸਾਧਕ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਪੁਰ ਆਵਾਜ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਰਚਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਕਾਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਜ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬੋਲਣਹਾਰਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਬਣਨਹਾਰਾ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਰ ਆਪ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਸਰਬ

ਤਿਆਗ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਬਹਿ ਬਹਿ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸਮਾਜ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਦਾਜ, ਦੌਲਤ ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਦੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਲੋ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਚੋ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਵੇ ਸੋ, ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਢੋਆ ਦੇਵੇ ਢੋ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਭੂਪਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਅਲਾਹ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਇਆ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਟੇਕ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭੇਤ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਬੈਠਾ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਹੇਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਰਲ ਕੇ ਖੇਲਾਂ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਸੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਚਲਾਈ ਆਪਣੀ ਰੀਤ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਹੋ ਅਨਡੀਠ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਚਲਾਈ ਅਗੰਮੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਲੀ ਠੀਕ, ਅੰਤਮ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੈਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਭੀਖ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਸੁਣਦੇ ਗਏ ਗੀਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਮੱਠ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਸਰਗੁਣ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ

ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਭ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।

ਸਰਗੁਣ ਸੁਣ ਸੱਚਾ ਸੋਹਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖਿਆ ਉਹਲਾ, ਪੜਦਾ ਪੜਦੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਦਿਤਾ ਸੋਹਲਾ, ਢੇਲਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਮੇ ਅੰਦਰ ਗਾਇਆ ਮੌਲਾ, ਮੌਲਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਉਪਰ ਪੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਕੌਲਾ, ਕੀਤਾ ਇਕਰਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਬਿਨ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ, ਚੋਲੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ।

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਸੁਣੋ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲੇ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਦੂਆ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਪਾਇੰਦਾ। ਸਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖਾਲ, ਹੱਡ ਨਾੜੀ ਮਾਸ ਚੰਮ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਲੋਕਮਾਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਤਮ ਸਿਫਰਾ ਹੋਇਆ ਅੰਕ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਹਾਨ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਹਾਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ।

ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਸਿਫਰਾ, ਜੀਰੋ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਇਕੋ ਰਹਿ ਜਾਏ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਫਿਕਰਾ, ਤੱਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾਤਾ ਟੁੱਟ ਜਾਏ ਸਜਣਾਂ ਮਿੱਤਰਾਂ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸਰਗੁਣ ਕਹੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਸਿਫਰ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਇਆ ਫਿਕਰ, ਗਮਗੀਨ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੇ ਕੀਤਾ ਮੇਰਾ ਜ਼ਿਕਰ, ਸਚ ਭੇਵ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਵਿਛੜ, ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ।

ਸੁਣ ਸਿਫਰੇ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਿਫਰੇ ਪੁਛੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਾਤ, ਮਤਲਬ ਹੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਸਿਫਰਾ ਹੋ ਕੇ ਇਕੋ ਮੰਗ ਸੱਚੀ ਦਾਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਇਕ ਇਕੱਲੇ ਪੁਛ ਮੇਰੀ ਵਾਤ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੇ ਮਿਹਰ ਕਰ ਵੇਖੇ ਝਾਕ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਪੁਛੇ ਆਪ ਵਾਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਲਿਖਿਆ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਛਾਹੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦਿਤਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ।

ਸਿਫਰਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ, ਮਿਲੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਇਕੋ ਵਸਤ ਮੰਗਾਂ ਸਚ ਕਮਾਲ,

ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਤੇਰਾ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵਸਿਆ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦੂਜਾ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਹਾਲ, ਹਾਲ ਆਪਣਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਏਕੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਸਿਫਰਾ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਬੀਸ ਅੰਕ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਜੋੜਾ ਪੁਰ ਦਾ ਸਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਏਕ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਟੇਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਕੋ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਖਾਂ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਸਾਈਆ ।

ਸਿਫਰੇ ਸੁਣ ਆਪਣੀ ਯਾਦ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਮਧ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਸਤਿ ਸੁਣਾਇਆ ਨਾਦ, ਪੁਰ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪਣਾ ਏਕ ਬਣਾਏ ਸਮਾਜ, ਸਮਗਰੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵੇਖਣ ਰਚਿਆ ਕਾਜ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜ਼ੀਰੋ ਤੇਰਾ ਅੰਕ ਏਕਾ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ ।

ਜ਼ੀਰੋ ਏਕਾ ਬਦਲੇ ਅੰਕ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਸੁਹਾਏ ਦੂਏ ਤੇਰਾ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾ ਰਾਓ ਰੰਕ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾ ਡੰਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸਨਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਟ ਸੰਕ, ਸੰਸਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਸਤਿ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਬਣਤ, ਘੜਨਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਏਕੇ ਨਾਲ ਇਕ ਸੁਣਾਏ ਮੰਤ, ਮੰਤਵ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਸੁਹਾਗੀ ਕੰਤ, ਕੰਤੂਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫਰੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਜ਼ੀਰੋ ਕਰੇ ਆ ਇਕ, ਤੇਰੀ ਉਡੀਕ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਗਏ ਲਿਖ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੁਰ ਦੇ ਪਿਤ, ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਹਿੱਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਲਿਖ, ਲਿਖਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਭਿਖਿਆ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਆਪਣੇ ਰਿਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ ।

ਪੜਦਾ ਚੁੱਕ ਸਿਫਰਾ ਕਰੇ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਦਵਾਰੇ ਏਕਾ ਬਹੇ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਦਾ ਸਦ ਰਹੇ, ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਹੱਲ ਕਦੀ ਨਾ ਢਹੇ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਭੈ, ਭਉ ਵਿਚ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਗਏ ਕਹਿ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਦੇ ਨਾ ਲਏ ਰਇ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਕਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਿਫਰਾ

ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਢਹਿ, ਬਿਨ ਏਕੇ ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਬਹਿ, ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦੂਆ ਕਰੇ ਆ ਮਿਲ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਫੇਰ ਲਿਖ, ਸਰਗੁਣ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਪਿਆਰ ਸਾਚਾ ਹਿੱਤ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਵਾਰਿਉਂ ਮੰਗੀਏ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਰਗੁਣ ਸਾਰੇ ਲਏ ਜਿੱਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦੂਏ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਦੂਏ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੂਏ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਬਣ ਕੇ ਬਣੇ ਅੰਕ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਵੀਹ ਤੋਂ ਇਕੀ ਬਣੇ ਬਣਤ, ਇਕੀਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ, ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲੇ ਅੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਪੁਰ ਦਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸੰਗ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੰਗਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਸਾਚੀ ਰੰਗਤ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਜਾਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮੰਗਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਪੰਡਤ, ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੂਏ ਏਕੇ ਏਕੇ ਦੂਏ ਦੇ ਇਕ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ ।

ਦੂਆ ਕਰੇ ਮੈਂ ਮੰਗੀ ਮੰਗ, ਏਕਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਇਕ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਦੂਏ ਤੇਰਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ । ਦੇਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਆਇਆ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮਿਲ ਕੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਬਿਨ ਚੰਦਾਂ ਜੋਤ ਚਮਕਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਏ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦਗੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜਗਤ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਸਤਿ ਸੁਣਾ ਸੁਹਾਗੀ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਇਲਾਹਿਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਅਨੰਦ, ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਪੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਇਆ ।

ਦੂਏ ਏਕੇ ਤੇਰੀ ਇਕੀ, ਵੀਹ ਸੌ ਚੌਦਾਂ ਬਿਕਰਮੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਖੰਡਿਉਂ ਤਿਖੀ ਵਾਲੋ ਨਿੱਕੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਗਏ ਚਿਠੀ, ਬਣ ਚਿਠੀ ਰਸੈਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠੀ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਧਾਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚਿਟੀ, ਕਾਲੀ ਕਮਲੀ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਓਢਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਰਸ ਮਾਣੇ ਫਿੱਕੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਇਕੀ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਸਾਚੀ ਇਕੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਭਿੱਟੀ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੀ ਤੇਰਾ ਸੁਣ ਕੇ ਹਾਲ, ਜਗਦੀਸ਼ ਤਾਜ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸਚ ਸਮਾਜ, ਜਿਸ ਦੀ ਬਣਤ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਮੇਟ ਰਿਵਾਜ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਜ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਧਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੜਦਿਉਂ ਰੱਖ ਕੇ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕੋ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਤਾਜ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਸੋਹਾਂ ਤੇਰੇ ਸੀਸ, ਵਡ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਰੀਸ, ਸਾਨੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਬਣ ਸੁਆਲੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਰੱਖੀ ਉਡੀਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਵਕਤ ਆਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਿਫਰੇ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਫੇਰ ਲੀਕ, ਤੇਰਾ ਏਕਾ ਲਿਆ ਬਣਾਈਆ । ਦੂਏ ਏਕੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕੀ ਬਣੀ ਠੀਕ, ਜਿਸ ਇਕੀ ਵਿਚੋਂ ਠਾਕਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਸ ਇਕੀ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੱਖ ਕੇ ਗਿਆ ਉਡੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਬੰਨ੍ਹੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਏ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਅੰਤ ਰਖਾਈਆ ।

ਤਾਜ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਰੱਖੀ ਲਾਜ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜੋਈਆ । ਇਕ ਸੱਤ ਦਾ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਵੀਹ ਸੌ ਸਤਾਰਾਂ ਬਿਕਰਮੀ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅਵਾਜ, ਚੌਥੇ ਸਾਲ ਚੌਥਾ ਪਦ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਵਣ ਆਪਣੀ ਛੱਡ ਕੇ ਪਿਛਲੀ ਨਿਮਾਜ, ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਆਗਾਜ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਆਵਾਜ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਨ ਭਾਗ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਇਕ ਚੁਕਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੱਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ, ਪਾਸਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਉਲਟਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਰਲ ਮਿਲ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਪੈਦੀ ਰਾਸ, ਕਵਣ ਬਿਧੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ ।

ਤਾਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਤਾਜ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤਾਜ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਰਈਯਤ ਸਮਾਜ, ਸਮਗਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤਾਜ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਇਕ ਅਵਾਜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤਾਜ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਕਾਜ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਾਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਰਾਗ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਕਰਾਂ ਅਰਦਾਸ, ਅਰਜੋਈ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਖਾਸ, ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਇੰਦਾ । ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਦੁਆਬਾ ਜੰਮੂ ਵੇਖ ਵਸੇ ਆਸ ਪਾਸ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸਭ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਇਕੀ ਤੇਰੀ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਪੰਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਿਖਾਇੰਦਾ । ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਤੇਰਾ ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੇਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕੀਵਾਂ

ਰਲੇ ਇਕੋ ਸਾਥ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਇਕੀ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਇਕੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਏਕ, ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਿਆਰ ਦਿੱਤੀ ਵਖਾਈਆ । ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਭੇਤ, ਅਭੇਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚਾ ਹੇਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਪੁਰਖ ਦੱਸ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਿਲਾਰੀ ਆਪ ਖਿਡਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਹਰਿ ਦੀ ਰੇਖ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸੀਸ ਤਾਜ ਤੇਰਾ ਮੰਨਿਆ ਕਹਿਣਾ, ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਬਹਿਣਾ, ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਖਰਾਂ ਮੁੱਲ ਪੈਣਾ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੋਨਾ ਸਵਰਨ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗਹਿਣਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਵਿਚੇ ਹਰਿ ਜੂ ਬਹਿਣਾ, ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਦੁਆਬਾ ਜੰਮੂ ਸਚ ਵਖਾਏ ਆਪਣੇ ਨੈਣਾਂ, ਨੈਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ, ਸਚ ਸੈਣ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਇਕੀਆਂ ਭਾਣਾ ਸਹਿਣਾ, ਭਾਵੀ ਦਰ ਦੁਰਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਇਕੀ ਸਿਖੀ ਬਿਨ ਲੇਖ ਲਿਖੀ ਲੇਖੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ ।

ਦੇ ਇਕ ਜੁੜੀ ਜੋੜੀ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪਕੜੀ ਡੇਰੀ, ਤੰਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਅੰਧ ਘੋਰੀ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਮੌਤ ਘੋੜੀ, ਮੈਂ ਮੌਤ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਦੋਹਰੀ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੁੱਤ ਕਰੇ ਮੋਹਰੀ, ਮੋਹਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਅਮਰਜੀਤ ਸੁਰਜੀਤ ਜੋਰ ਜੋਰੀ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ ਵਸਤ ਦਿਤੀ ਕੋਰੀ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੇ ਚੋਰੀ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆ ਬੋਹੜੀ, ਬੋਹੜ ਜਨਮ ਫੇਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੰਚਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ ।

ਪੰਚਮ ਮਾਣ ਮਿਲੇ ਸਾਂਝਾ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਰਖਾਈਆ । ਮਾਝੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੁਆਬਾ, ਦੁਆਬਾ ਮਾਝਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਝਾ, ਸਾਂਝੀ ਵਾਰਤਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗਾ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਰਚਾਈਆ । ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਤਾਂਘਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਸੀਬ ਸਿੰਘ ਪਾਏ ਗਾਂਢਾ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਖੇਲ ਦੋਸਾਂਝਾ, ਲੇਖਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੰਚਮ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੁਆਬੇ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਮਾਲਵੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਇਆ ਕਮਾਈ, ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਰੰਜਣ ਸਿੰਘ ਗਾਉਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੋਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪਕੜੇ ਬਾਹੀ, ਕੁੱਲੀ ਕੱਖਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਮਿਲਾਵਾ

ਭਾਈ ਭਾਈ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਾਲਵੇ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ, ਜੰਮੂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਗੁਰਨਾਮ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਦੇਵੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪੱਕੀ ਤਰਾਂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੇਵਾ ਲੱਗੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਬਤ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਰੀਆ । ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਇਕ ਆਧਾਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚੀ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਵਿਆਖਿਆ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਏਕੋ ਲਏ ਭਾਲ, ਏਕੰਕਾਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਦਲਾਲੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਪੰਦਰਾਂ ਦੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਵੀਹ ਸੌ ਬਿਕਰਮੀ ਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾਈ ਨਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਲਏ ਜੁੜਾਈਆ । ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲਾਲ, ਪੰਚਮ ਰੰਗ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੂਹਾ ਵੇਖ ਵੇਖ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ, ਚਿੱਟੀ ਧਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੀਲਾ ਕਰੇ ਆਪ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਨੀਲਾ ਨੀਲ ਕੰਠ ਮਾਣ ਗੁਆਈਆ । ਕਾਲਾ ਸੂਸਾ ਮੇਟੇ ਕਾਲ, ਕਲਕਾਤੀ ਦਏ ਗੁਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇੱਕੀ ਇੱਕੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਇੱਕੀ ਅੱਗੇ ਇੱਕੀ ਪਿਛੇ, ਪਿੱਛਾ ਅੱਗਾ ਇਕੀਆਂ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਭੱਜੇ, ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਜੇ, ਬੇਮੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੜਦਾ ਕੱਜੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਰੱਜੇ, ਵੇਖ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸਾਹਿਬ ਗੱਜੇ, ਗਜ਼ਲ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਤਰਜ਼ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਮਾਂਝਾ ਮਾਲਵਾ ਦੁਆਬਾ ਜੰਮੂ ਬੱਧੇ, ਬੱਧੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜੇ, ਬਿਨ ਹੁਜਰਿਉਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸੀਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮੱਠ ਛੱਡੇ, ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਖਿਆਤ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਬੱਧੇ, ਮਧੁਰ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਚੀ ਇੱਕੀ ਇੱਕੀ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਨਿੱਕੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਆਪਣੀ ਥਿਤੀ, ਜਿਸ ਥਿਤ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

* ਪਹਿਲੀ ਮਾਘ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ *

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ, ਭਵਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਰ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਖਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਗੰਮਾ ਇਸ਼ਕ, ਅਸਲ ਵਿਚੋਂ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਦੀ ਪੁਰ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਰਹੀ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾਇਆ ਸਵਰਗ ਬਹਿਸ਼ਤ, ਘਰ ਸਚ ਦਿਤੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਖੋਲ੍ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

ਸਚ ਕਰਨੀ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਵਾਕਫ਼ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਘਰ ਦੁਆਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਜਾਪ, ਮੰਤਰ ਸਚ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਪਾਠ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਕਿਨਾਰਾ ਦੂਰ ਤਾਟ, ਘਾਟ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਣ ਕੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਇਕ ਪਰਭਾਤ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਚੁੱਕੀ ਪਿਛਲੀ ਵਾਟ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ ਕੇ ਮਾਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਇਛਿਆ ਜੋ ਲਿਆ ਭਾਖ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਭਾਖਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਿਆ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਲੇਖ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਛੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਬਣਾਈ ਜਮਾਤ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਜਣਾਇਆ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਸੰਕਰ ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਅਲਾਇਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਬਣ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਭੇਜਾ, ਸਰਗੁਣ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਣੀ ਸੇਜਾ, ਘਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦਿਤਾ ਤੇਜਾ, ਚਮਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਆਪੇ ਦੇਖਾ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈ ਕਿਸੇ ਰੇਖਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੱਖਿਆ ਲੇਖਾ, ਭਰਮੇ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਲਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰਬ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ । ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਲਾਈ ਮੇਖਾ, ਜੋਤ ਲਲਾਟੀ ਤਿਲਕ ਲਗਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਿਹਾਰ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਲਿਖਾਰ, ਬਣ ਕਾਤਬ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੂੰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਾਇਆ ਉਧਾਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਿਆ ਸਚ ਸਿੰਗਾਰ, ਪੱਟੀ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਕੱਜਲ ਧਾਰ, ਨੈਣ ਨਿਰਾਲਾ ਇਕ ਮਟਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਿਨਾਰ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਵਣ ਉਨੰਜਾ ਚਵਰ ਝੁਲਾਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ, ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕੋ ਸੋਹਲਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਨਾਈਆ । ਦੇ ਦਰਸ ਇਕ ਅਨਮੋਲਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚੋਲਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀ ਗੋਲੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤਿਰੀਆ ਰੂਪ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬੋਲੀ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਤੋਲੀ, ਕੰਡਾ ਤਰਾਜੂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਵੇਖੀ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ ਹਰ ਘਟ ਮੌਲੀ, ਮੌਅਲਾ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇਰੀ ਗਾਥ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮੰਜ਼ਲ ਤੇਰਾ ਰਾਥ, ਤੇਰਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਵਾਰਾ ਤੇਰਾ ਹਾਟ, ਘਰ ਤੇਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਰਾ ਨਾਤ, ਚਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ, ਕੁਦਰਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਕਿਨਾਰਾ ਹਾਥ, ਪੱਤਣ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ ਧੁਰ ਦਾ ਸੱਚਾ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਬੱਚਾ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕੱਚਾ, ਕਾਇਆ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੀਤਾ ਅੱਛਾ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਛੀ ਤਰਾਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ ਤੇਰਾ ਜਸ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਮੇਰਾ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਧੁਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੈਂਡਾ ਮੁੱਕਾ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਆ ਤੱਕ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਸੱਦ, ਹੋਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵਿਚ ਜੋ ਬੈਠੇ ਅੱਡ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਆਪਣੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਢੋਲਾ ਛੰਦ, ਸਦ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਸਾਰੇ ਗੱਜ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਚਰਨ ਦੁਆਰੇ ਧੁਰ ਦਾ ਹੱਜ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਵੇਖੇ ਇਕ ਪਰਗਟ, ਇਸ਼ਟ ਅਗੰਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ

ਸਭ ਦੀ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬ੍ਰਹਮਮਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਰਨਾਈ ਜਾਉ ਢੱਠ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਸੋਹਲਾ ਲਓ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਮੁੱਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਵੇਖੋ ਹੱਟ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਤੋਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਭਵਿਖਤ ਸੋਹਣਾ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵੱਜਦਾ ਰਿਹਾ ਮਰਦੰਗਾ, ਢੋਲਾ ਨਾਦ ਇਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਹਿਰਸ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਨੰਦਾ, ਅਨੰਦ ਹਵਸ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਵੇਖਿਆ ਆ ਕੇ ਕੰਢਾ, ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਵੇ ਇਕੋ ਛੰਦਾ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਬੰਦਗੀਉਂ ਕਰਾਏ ਬੰਦਾ, ਬੰਦਨਾ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਕਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਾ ਫੜ ਕੇ ਅੰਧਾ, ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੌੜੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਡੰਡਾ, ਮੰਜ਼ਲ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਣ ਕੇ ਸਾਲਸ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਖਾਲਸ, ਤੱਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਬਾਲਕ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੇਲਾਂ ਖੇਲ ਨਾਲ ਖਾਲਕ, ਖਲਕ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਆਲਸ, ਨਿੰਦਰਾ ਗਫਲਤ ਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨਿੱਕਾ ਲਾਲ, ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਹਿਵਾਲ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਕਾਲ, ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਲ ਕੇ ਆਵੇ ਸਚ ਦਵਾਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੀਤ ਅਗੰਮੀ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦਿ ਵੱਜੇ ਪੁਨਕਾਨ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਾਣ, ਬਿਨ ਚਰਨਾਂ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਸਚ ਦਲੀਲ, ਦਇਆਵਾਨ ਮੋਹੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਕੀਲ, ਵੁਕਲਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਦਲੇ ਸਰਬ ਤਕਦੀਰ, ਤਾਕਤ ਆਪਣੀ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਰਅ ਸਰੀਅਤ ਤੋੜ ਜੰਜੀਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਪੈਗੰਬਰ ਪੀਰ, ਪਹਿਰਾ ਆਪਣਾ ਦਏ ਲਗਾਈਆ । ਅੱਠ ਸੱਠ ਵਿਰੋਲ ਨੀਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕੋ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਮੇਟ ਲਕੀਰ, ਹਰਫ ਹਰੂਫ ਆਪਣਾ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਆਪ ਅਖੀਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੱਟੇ ਭੀੜ, ਕੇੜੇ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਮਿਲਾਏ ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਵੀਰ, ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਭਉ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਦਿਤਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁੰਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਚੁਕਾਏ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਸੰਕਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਧਾਰੇ ਭੇਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਰੂਪ ਇਲਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਆਪਣੀ ਆਪਣੇ ਕਰੇ ਭੇਟਾ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸੋਹ ਦਰਿਆ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਵੜ ਕੇ ਵੇਖੇ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਸਾਗਰ ਕਿਨਾਰਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਟਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਚੇਤਾ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਭੇਜਾ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸਵਾਏ ਮੇਰੀ ਸੇਜਾ, ਸੋਹਣੀ ਰੁੱਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਵੇਖਾ, ਕਵਲ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਮਿਟੇ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਪੁੰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਭਰਵਾਸਾ, ਮਾਰਗ ਅਗਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਦਾ ਇਕੋ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੁੜਾਏ ਨਾਤਾ, ਦੂਜਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਦਿਆਲ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਇਆ ਸਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਿਤੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧੁਰ ਮੰਦਰ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਚਲਿਆ ਨਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਮੁਰੀਦਾਂ ਆ ਕੇ ਪੁਛਿਆ ਹਾਲ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਭਗਤ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਆਵਣ ਜਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁੱਕੇ, ਮੁੱਕੀ ਵਸਤ ਪਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕੇ, ਘਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਧਾਰੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਉਠੇ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛੇ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕੇ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੁਕੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਗੁੱਠੇ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਰੁੱਠੇ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਟੁੱਟੇ, ਟੁੱਟੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਪੁਵਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਫੜ ਕੇ ਕੁੱਟੇ, ਗੁਰਸਿਖ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਆਪੇ ਝੁਕੇ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੁੱਖੇ, ਮੁੱਖ ਮੁਖੜੇ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਾਤ ਗਰਭ ਤਨ ਕੁੱਖੇ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੋੜ ਕਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਤਰਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ, ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਘਰ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਮੇਰਾ, ਜਿਸ ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਚੁੱਕਿਆ ਗੋੜਾ, ਝੇੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਸਾਇਆ ਖੇੜਾ, ਖਿੜਕੀ ਮੰਦਰ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਦ ਵੇਖਿਆ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਇਆ ਡੇਰਾ, ਮੈਂਹਡੇ ਦਰ ਤਾਲ ਵੱਜੇ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਏਸ ਧਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਕੇਹੜਾ, ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਡੁਬਦੇ ਪਾਹਿਨ ਤਾਰੇ ਬੇੜਾ, ਸਾਗਰ ਆਪਣਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ ਛੰਦ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦਿਤਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਚਾੜ੍ਹ ਸੱਚੇ ਚੰਦ, ਬਿਨ ਚੰਦੋਂ ਦਿਤੇ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮਿਨਾਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਦਿਤੇ ਟੰਗ, ਤੰਦੀ ਡੋਰ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲੰਘ, ਉਸ ਗ੍ਰਹਿ ਬੈਠਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਗਣ ਧੁਰ ਦੀ ਮੰਗ, ਸਾਚੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਸ਼ਾਕਰ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀ ਦੱਸਾਂ, ਕਹਿਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਵੇਖ ਹੱਸਾਂ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਨੱਠਾਂ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਪ੍ਰਭ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਚੁਕਾਇਆ ਢਾਡੀ ਭੱਟਾਂ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੂਲ ਚੁਕਿਆ ਸੁਥਰਿਆਂ ਨਟਾਂ, ਸੁਥਰੀ ਗੱਲ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖਾਂ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੇਂ ਹੱਥਾਂ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਲੋੜਨ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਅੱਖਾਂ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਆਸ ਲਗਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਝੋਲੀ ਘੱਤਾਂ, ਅਤੁਟ ਅਤੋਟ ਭੰਡਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰੱਖਾਂ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਕੱਖੋਂ ਕਰਾਂ ਲੱਖਾਂ, ਲੱਖੋਂ ਕੱਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਦੱਸਾਂ, ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇਵਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸੋਭਾ, ਸੋਭਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਕਾ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਕਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫਿਰਾਂ ਵਿਚ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਸਾਰੇ ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਮੁਖਬਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਧੋਖਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਰੇ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਓਟਾ, ਓੜਕ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਲਗਾਏ ਚੋਟਾਂ, ਨਗਾਰਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਚਰਨ ਦਵਾਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਖੋਟਾ, ਖਰੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੋਚਿਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ ਸੋਚਾਂ, ਮਨ ਮਤ ਬੁੱਧ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਗਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਛੋਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਮੌਕਾ, ਮੁਖਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਉਧਾਰੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ਨਾਲ ਸ਼ੌਕਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਉਠੋ ਨੱਠੇ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਤੱਕੋ, ਤਕਵਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਨੱਚੋ, ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਗੇੜੇ ਬਚੋ, ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲਏ ਬਚਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਸੋ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰ ਹਿਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ ।

ਭਵਿਖਤ ਕਰੇ ਜਾਗੋ ਉਠੋ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੱਖ, ਪਰਬਤ ਚੋਟੀ ਟਿੱਲੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਵਿਚੋਂ ਵਿਰੋਲ ਕੇ ਹੱਕ, ਹੱਕ ਹਰਿਜਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਗ੍ਰਹਿ ਸਵਾਮੀ ਜਾਏ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਸ, ਫੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਗਿਆ ਢੱਠ, ਤਿਸ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਸਮਰਥ, ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

*** ਪਹਿਲੀ ਫੱਗਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ***

ਪਰਸਾਦ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਆਸ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਕੱਟ ਕੇ ਗਏ ਵਾਟ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪੀਰਨ ਪੀਰ ਸਰਗੁਣ ਗਏ ਤਲਾਸ਼, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲੱਭੀ ਜਾਤ, ਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਗਾ ਕੇ ਗਾਥ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਸਚ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਆਦਰ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਪਰਦਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਇਆ ਉਜਾਗਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੀਤਾ ਬਣ ਸੁਦਾਗਰ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਮਹਾਨੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਾਵਤ ਗਾ ਗਏ ਸਚ ਗਿਆਨੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਰਸ ਅੰਮਿਉਂ ਰਸ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਧਾਰਾ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਭੇਵ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ,

ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ ।
 ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਖੋਲ੍ਹ ਭੰਡਾਰ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਘਾੜਤ ਘੜ ਬਣ ਠਠਿਆਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ
 ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰ,
 ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਨੌ ਦਰ ਜਗਤ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ
 ਜਾਣ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਣਾਈ ਮੇਰੀ ਬਣਤ, ਕਵਣ
 ਧਾਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਧ ਸੰਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕਵਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਪਰਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪਰਦਾ ਦੇਣਾ
 ਖੋਲ੍ਹ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਾਂ ਬੋਲ, ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕੋ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਤਰਾਜੂ ਕਵਣ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ
 ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਵਰੋਲ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਦਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।

ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ,
 ਦੇਣੀ ਦਰ ਦਵਾਰੇ ਸੱਚੀ ਢੋਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖਿਆ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਭਰੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਰਿਹਾ ਢੋਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਦੱਸ ਰੀਤਾ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਮਾਤ ਬਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਦਵਾਰੇ ਮੋਹੇ ਰਖੀਤਾ,
 ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਮਿਲੇ ਪੁਰ ਦੀ ਦੀਛਾ, ਝੋਲੀ ਕਵਣ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਪੁਰ ਦੇ ਸੱਚੇ, ਹਰਿ
 ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਸ਼ਬਦੀ ਬੱਚੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ
 ਉਠਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਰੱਤੇ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਸਿਰ ਹੱਥ ਰੱਖੇ,
 ਸਮਰਥ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਚਰਨ ਕਰ ਇਕੱਠੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਪਰਸਾਦ ਸੁਣ ਲਾ ਕਰ
 ਕੰਨ, ਕਰਨਹਾਰ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਖ ਮੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹਉਮੋ
 ਰੋਗ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਮ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬਿਨ ਜਨਨੀ
 ਲਿਆ ਜਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਬਣਿਆ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਓਸੇ ਦਰ ਬੇੜਾ ਦਿਤਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਸੁਣ ਲਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ
 ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਚਲਾਈ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਝੋਲੀ
 ਪਾਇਆ ਠੀਕ, ਸੋਹਣੀ ਵਸਤ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਰਸ ਦੇ ਕੇ ਅਗੰਮੀ ਸੀਤ, ਸਾਂਤਕ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ

ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ, ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਦਿਤਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਲੈ ਕੇ ਧੂੜੀ ਛਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਮੁਖ ਲਗਾਈਆ । ਇਹ ਪਰਸਾਦ ਸਦਾ ਨਿਰਾਹਾਰ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਪਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਸੇ ਪਰਸਾਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਦਿਤਾ ਦਰਬਾਰ, ਥਿਰ ਘਰ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਰੱਖੇ ਸੰਭਾਲ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਅਧਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਬਾਲੇ ਨਿੱਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦਿਸੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਕੀਤੇ ਤੇਰੇ ਹਿੱਸੇ, ਸੋਹਣਾ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਬੰਧਾਵੇ ਧੁਰ ਦੇ ਨਿਸਚੇ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਰਿਹਾ ਰਖਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾ ਲਵਾਂ ਕਮਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੇਖਾ ਦੇਵਾਂ ਲਿਖਾ, ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਵਿਚੋਂ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਸੁਣ ਲਾਲ ਸੋਹਣੇ ਸੁਚੱਜੇ, ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਤਕਾਲ ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ ਕੱਜੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮੇ ਬੱਧੇ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰੱਖੇ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚ ਵਰ, ਸਚ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਦੇ ਭਗਵੰਤ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਬਣੇ ਸਾਚਾ ਕੰਤ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਲਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਨਿਰਅੱਖਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇਵੇ ਸੰਗਤ, ਵਿਦਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ ਮੰਗਤ, ਇਕੋ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੰਕਜ, ਪਵਿਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਾਹਿਬ ਦੱਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦਰ ਕਰਤੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਿਹੜੀ ਚਾਲ, ਕਵਣ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਟੇਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਭੇਤ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਘਰ ਨਾਮੇ ਆ ਕੇ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਧੰਨੇ ਲੇਖਾ

ਦਿਆਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਕਰਕੇ ਚੇਤਨ ਚੇਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਬਾਤ ਅਗੰਮ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਸੱਚੇ ਚੰਨ, ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਆਂ ਚਮਕਾਈਆ । ਭੋਗ ਲਾ ਕੇ ਨਾਮੇ ਛੰਨ, ਛੰਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਧੰਨੇ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਧੰਨ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਦਵਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ਮੰਨ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਲੈ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਚੁਪ, ਪਰਸਾਦ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਵੇਖਾਂ ਮੁੱਖ, ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਰੂਪੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਤੁਠ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੋਣਾ ਚੁਪ, ਨਵ ਨਵ ਚਾਰ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੈਨੂੰ ਆਪੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਿਹਾ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਕੋ ਖਾਹਸ਼, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੀ ਰਵਾਜ, ਕਵਣ ਪਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਥ ਮਾਰ ਅਵਾਜ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਛੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਬਣੇ ਸਮਾਜ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵਾਂ ਸਾਬ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵੱਖਰੀ ਮੰਡਲ ਬਣਾਵਾਂ ਰਾਸ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਪ੍ਰਭ ਜਣਾਉਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਏ । ਲੋਕਮਾਤੀ ਵੰਡ ਵੰਡੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਲੋਂਦਾਏ । ਜਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਉਂਦਾ ਏ । ਘਿਰਤ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਪਾਉਂਦਾ ਏ । ਅੰਨ ਝੋਲੀ ਦਾਨ ਵਖਾਉਂਦਾ ਏ । ਤਿੰਨਾਂ ਸਚ ਮੇਲ ਮਲਾਉਂਦਾ ਏ । ਫੜ ਅਗਨੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਵਖਾਉਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਡੋਰ ਲੋਕਮਾਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਹੱਥ ਰਖਾਉਂਦਾ ਏ ।

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਤ ਆਉਣਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਵਟੋਣਗੇ । ਮੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੋਣਗੇ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸਨੋਣਗੇ । ਕਰ ਕੇ ਦੇਹੀ ਖੇਲ ਖਲੋਣਗੇ । ਬਣ ਨਰੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਗਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਮਾਤ ਕਮੋਣਗੇ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਮਾਤ ਕਮਾਵਣਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੇਰਾ ਪਾਵਣਗੇ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਵਣਗੇ । ਬਣ ਕਾਤਬ ਲੇਖ ਲਿਖਾਵਣਗੇ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਕ ਬਣਾਵਣਗੇ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਸੁਣਾਵਣਗੇ । ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣ, ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਇਕ ਚਲਾਵਣਗੇ । ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਸੋਹਣੀ ਰੀਤੀ ਮਾਤ ਵਖਾਵਣਗੇ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਬਣਾ ਮਕਾਨ, ਸੋਹਣਾ ਬੰਕ ਵਡਿਆਵਣਗੇ । ਅੰਦਰ

ਰੱਖ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸੋਹਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਣਗੇ । ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਕਰ ਪਕਵਾਨ, ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਗਤ ਸਮਝਾਵਣਗੇ । ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਇਹ ਖਾਣ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਹਦੇ ਵਿਚ ਵਖਾਵਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣਗੇ ।

ਪੁਰ ਪਰਸਾਦ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੋਂ ਆਖ ਸੁਣਾਈਆ । ਵੇਖੀ ਪ੍ਰਭ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਵੀ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਲਾਏ ਹੱਥ, ਉਸ ਹੱਥ ਵਿਚੋਂ ਤੇਰਾ ਰਸ ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਉਹ ਤੇਰੇ ਵਸ ਮੈਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਵਸ, ਫਿਰ ਭੀ ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗਾ ।

ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਵਾਵਾਂਗਾ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਇਕੋ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਕੇ ਸੰਗ, ਲੱਗੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰ ਕੇ ਨੰਗ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖੇਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਨਾਦ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਘਰ ਹੋਏ ਘਮੰਡ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਵਧਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ ਕਰ ਕੇ ਭੰਗ, ਭੰਗੜਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਪੰਡਤ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀ ਮੇਰੇ ਉਤੋਂ ਲੰਘਾਵਣ ਡੰਗ, ਸੋਹਣੀ ਕੂੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਮੈਨੂੰ ਖਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਅਨੰਦ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਜਰੀ ਚੰਦ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗਾ ।

ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਸਾਥ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਓਟ ਤਕਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ ਜਗਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਬੇਸ਼ਕ ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨ ਰਸਦ, ਰਸਤਾ ਸਭ ਦਾ ਬੰਦ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਮੈਨੂੰ ਖਾ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮਸਤ, ਗਪਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਰਬ ਲਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪੌਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਤਰ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਤੋੜ ਨਿਭੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪੌਂਦਾ ਹਾਂ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਗਟ ਹੋ ਨਾ ਲਾਵੇਂ ਹੱਥ, ਪਰਸਾਦ ਰੂਪ ਨਾ ਮੈਂ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਬੇਸ਼ਕ ਮੈਨੂੰ ਰੁਮਾਲਿਆਂ ਹੇਠ ਦੇਣ ਢਕ, ਉਪਰ ਪੱਖਿਆਂ ਚੌਰ ਝੁਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੜ੍ਹੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਸੱਚੀ ਬਾਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਣੇ ਵਿਚ ਪਰਾਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵਣ ਸਾਥ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਵੇਖੋ ਤਮਾਸ਼, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਜੇ ਕਿਹਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਚਲੇ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚ ਪਰਸਾਦ ਤੈਨੂੰ ਦਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੇ ਦੇਵੇ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਦਵਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੇ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਰਵਦਾਸ ਦਵਾਰੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਟਾ ਚੀਬੜ ਉਪਰ ਵਿਛਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਮੀਤਲ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਰੱਖੀ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕਣ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈ ਤਰੀਕਣ, ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।

ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਂਗਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਵਦਾਸ ਕੋਲ ਆਵੇਂਗਾ । ਕਵਣ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਟਾਵੇਂਗਾ । ਕਵਣ ਕੂਟ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਂਗਾ । ਕਵਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਚਮਕਾਵੇਂਗਾ । ਕਵਣ ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ ਨਗਾਰੇ ਲਾਵੇਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਂਗਾ ।

ਰਵਦਾਸ ਚਮਾਰੇ ਜਦੋਂ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਰ ਨਾਦ ਇਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਲੈ ਕੇ ਵਸਤ ਇਕ ਅਕੱਬ, ਘਰ ਸਾਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਪਰਸਾਦ ਤੇਰਾ ਰਸ, ਆਪਣੇ ਰਸ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗਾ ਨਾ ਸਕੇ ਜਸ, ਸਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪਰਸਾਦ ਕਰੇ ਮੋਏ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਬੰਨੇ ਬੇੜਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਸਦਾ ਵੇਖਾਂ ਸੋਹਣਾ ਖੇੜਾ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਬਹਿ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖਾਂ ਜੇਰਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਵੇ ਫੇਰਾ, ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚੇ ਦੇਣੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਲਾਲਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਸੋਹੇ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਕਥ ਅਕੱਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਦਾ ਲੈ ਸੁੱਕਾ ਪਕਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਸਾਦ ਦਿਆਂ ਬਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਗੁਰਸਿਖ ਖਾਣ, ਹਰਿਭਗਤ ਰਸਨਾ ਲੈਣ ਲਗਾਈਆ । ਖਾਦਿਆਂ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਪਰਸਾਦ ਮੇਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਪਰਸਾਦ, ਜੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਜਿਹਨੂੰ ਖਾ ਖਾ ਕਹਿਣ ਜੀਵ ਜੰਤ ਬੜਾ ਸੁਆਦ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਹੇ ਮੰਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ ਅੱਜ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਭਾਗ,

ਸੋਹਣਾ ਪੇਟ ਭਰਾਈਆ । ਐਹੋ ਜਿਹਾ ਮਿਲੇ ਰੋਜ਼ ਖਾਜ, ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਚਲਾਇਆ
ਓਹ ਰਵਾਜ, ਜਗਤ ਜੀਵ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਜਗਤ ਦਾ ਜਸ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨੌ ਦਵਾਰੇ ਨੌ ਰਸ ਨੌ
ਖੰਡ ਗਈ ਲੱਗ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਰਸਨ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ
ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਿੱਠਾ ਰਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲਏ ਛਕ, ਸਿਕਵਾ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ ।
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦ ਕਹਿ ਕੇ ਕਰਨ ਆਪਣਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਵਿਚੋਂ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਭੋਗ
ਲਗਾਇਆ ਵਿਚੋਂ ਹਿੱਸਾ ਕੱਢ ਕੇ ਲੈਣ ਰੱਖ, ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਿਸੇ
ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਪਰਤਖ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਚ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਪਰਸਾਦ ਕਹੇ ਓਹ ਵੇਲਾ ਕਿਹੜਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇਂ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਚੁੱਕੇ ਝੋੜਾ, ਖਹਿੜਾ
ਦਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਂ ਨੇੜਨ ਨੇੜਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ
ਮਿਹਰਾਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚੁਕੇ ਝੋੜਾ, ਝੰਜਟ ਰਹਿਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਉਸ ਗ੍ਰਹਿ ਲੱਗੇ ਮੇਰਾ ਡੇਰਾ,
ਘਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਚ
ਦੇਵਾਂ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਸੁਣ ਪਰਸਾਦ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਹਰਿ ਧਿਆਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਰਵਦਾਸ ਦਵਾਰੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ,
ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ ।
ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਬਿਆਨ, ਨਾਰਦ ਮੁਨ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਜੰਮਿਆਂ ਬਾਲ, ਪ੍ਰਭ
ਸਪ੍ਰੁਤਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਬਣ ਵੱਡਾ ਵਿਦਵਾਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਲੇਖ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਛੰਦਰੀ
ਵੇਖ ਨੈਣ ਸਰਮਾਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਧਰੇ ਆਇਆ ਅਗੰਮੀ ਬਾਲ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਕਵਣ
ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਕਰ ਪਰਨਾਮ, ਮਾਤਾ ਕਹਿ ਕੇ ਸਚ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਪਤ ਰਿਖੀ ਹੋਇਆ
ਮਿਹਰਵਾਨ, ਨੌਕਾ ਨਈਆ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ
ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਫੜ ਕੇ ਲੋਟਾ, ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਉਠਾਈਆ । ਬਣਿਆ ਬਾਲ ਨਾ ਵੱਡਾ ਨਾ ਛੋਟਾ,
ਉਚਾ ਲੰਮਾ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਢਾਈ ਗਜ ਤੇੜ ਬੱਧਾ ਧੋਤਾ, ਦੁਪੱਟਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਫੜ
ਕਰਮੰਡਲ, ਡੇਰੀ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਪੁਰ ਦਾ ਮੰਡਲ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਮਸਤਕ
ਲਗਾਇਆ ਅਗੰਮੀ ਚੰਦਨ, ਤਿਲਕ ਲਲਾਟ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਅਗੰਮੀ ਨੰਦਨ, ਅਨੰਦ
ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦਗੀ ਬੰਦਨ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੇੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਚਲਿਆ ਅੱਗੇ, ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਗੋਂ ਆਏ ਸ਼ੇਰ ਬੱਗੇ, ਪੰਜ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਦੇ ਦਿਸਣ ਭਾਈ ਸਕੇ, ਭਈਆ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਗੇ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕੇ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕਿਹਾ ਨਿੱਕੇ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਏਕ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ ਵੇਖ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਧਰ ਤੱਕੇ ਓਹ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਅਚਨਚੇਤ, ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਜੰਮਿਆ ਪੇਟ, ਜਨਮ ਵਾਲੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਿਆ ਲਪੇਟ, ਉਠ ਕੇ ਤੁਰਿਆ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਰੇਖ, ਚੱਕਰ ਚਿਹਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਪਤ ਰਿਖੀਆਂ ਕੀਤਾ ਹੇਤ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸ਼ੇਰ ਕਹਿਣ ਉਹ ਮਾਤਾ ਚੰਗੀ, ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਤੈਥੋਂ ਮੰਦੀ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਬੇਲੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿਨਾਰੇ ਨਦੀ, ਬੇੜਾ ਆਪਣਾ ਰਹੀ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋ ਆਰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਹੱਦੀ, ਸੋਹਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ ।

ਸ਼ੇਰਾਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਧਿਆਨ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋਹਣੀ ਸਾਡੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਬਾਲ ਜੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਜਨਮੇ ਆਣ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਅੰਤਰਗਤ ਗਿਆ ਬੁਝ, ਸਭਨਾ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੇਹੜੀ ਕਰਨੀ ਗਏ ਰੁਝ, ਨੀਤੀ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੋ ਭਬਕ ਭੁੱਬ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਵਣ ਝੁਕ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਹਣੀ ਲੱਗੇ ਬੱਗੀ ਮੁੱਛ, ਮੁਖੜੇ ਉਤੇ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪੰਜੇ ਕਹਿਣ ਨੇਤਰ ਰੋ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਬੋਹੜੀ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਗਿਆ ਹੋ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਿਧਰ ਗਿਆ ਸਾਡਾ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਕਵਣ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਰੀ ਰੂਪ ਜਾਈਏ ਹੋ, ਜਾਮਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਏਕ, ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਲਓ ਵੇਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਸਵਾਮੀ ਇਕੋ ਟੇਕ, ਰਘੁਨਾਥ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਕਰੋ ਹੇਤ, ਮਿੰਤਰ ਪਿਆਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇੰਦਾ ।

ਨਿੱਕਾ ਸ਼ੇਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅੱਖ, ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਵਲ ਤਕਾਈਆ । ਕਿਵੇਂ ਪਰਗਟ ਹੋਇਉਂ ਪਰਤੱਖ,

ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭੇਵ ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੱਸ, ਮਛੋਦਰੀ ਕੇਹੜੀ ਮਾਇਆ । ਝੀਵਰ ਕੰਨਿਆ
ਹੋ ਕੇ ਵਸ, ਮਲਾਹ ਬੇਟੀ ਜਨਮ ਦਵਾਈਆ । ਸਪਤ ਰਿਖੀ ਗਏ ਨੱਠ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਿਤੀ ਮੇਰੀ ਜਾਤ, ਮੈ
ਮੇਰਾ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ
ਨਿਭਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਰਾਸ,
ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਕਰੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਸ਼ੇਰ ਕਹਿਣੁ ਪੰਜ ਉਠਾ ਪੰਜਾ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਤੂੰ ਸਿਰੋਂ ਦਿਸੋਂ ਗੰਜਾ,
ਜਟਾ ਜੂਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਚਨ ਇਕੋ ਤੈਥੋਂ ਮੰਗਾ, ਸਚ ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਵਣ
ਵੇਲੇ ਮਿਲੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਇਕੋ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗਾ,
ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਗਾਵੇ ਛੰਦਾ, ਢੋਲਾ
ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲ ਹੰਡਾ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ ।
ਸਾਡੀ ਓਸ ਨਾਲ ਪਵੇ ਗੰਢਾ, ਨਾਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਕਿਹਾ ਸੁਣੇ ਸਚ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਏ ਬੰਦਾ, ਬੰਦਗੀ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਨੂਰੀ ਚੰਦਾ,
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਫੜ ਕੇ ਖੰਡਾ, ਇਕੋ ਰੰਗ ਚਮਕਾਈਆ ।
ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੇਖੇ ਗੰਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ
ਦੇਵੇ ਉਚਾ ਡੰਡਾ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖਸ਼ੰਦਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ
ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪਾਵੇ ਠੰਡਾ, ਅਗਨੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗਾ,
ਜੋ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਕਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਹੇ ਵੱਡਾ, ਮੈਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਵੇ ਸੱਦਾ, ਅੱਧਾ ਨਿਉਂ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫੜ ਕੇ ਪਾੜਾਂ ਉਹਦਾ
ਝੱਗਾ, ਚੋਲੀ ਸੋਹਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੀਜਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਉਹਦਿਆਂ ਹੱਡਾਂ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਨਜ਼ਰੀ
ਆਈਆ । ਚੌਥਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਢੱਠਾਂ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਪੰਜਵਾਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿੱਕਾ
ਹੋ ਕੇ ਉਹਦੀ ਸੋਹਣੀ ਗੋਦੀ ਵਸਾਂ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ,
ਲੋਚਣ ਨੈਣਾਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਰੋਵਾਂ ਨਾਲੇ ਹੱਸਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਅੰਦਰ ਨੱਠਾਂ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ
ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਸ਼ੇਰ, ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਲਜੁਗ
ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਫੇਰ, ਫੇਰਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਬਬਰ ਕੇਹਰ, ਕੇਹਰਾਂ ਨਾਲੋਂ
ਕੇਹਰ ਹੋ ਦਲੇਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਨਬੇੜ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਛੋਟਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਧੁਰ ਪਰਸਾਦ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਔਣਾ

ਰਵਦਾਸ, ਚਮਰੇਟੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਥੇ ਕੰਮ ਕੋਈ ਖਾਸ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਵਸਤ ਅਗੰਮੀ ਹੋਣੀ ਸਾਥ, ਸਚ ਪਰਸਾਦ ਆਪਣਾ ਲੈ ਕੇ ਆਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇਣੀ ਦਾਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਕਿਹਾ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸੁਣੋ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਇਕ ਦੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋਹਣੀ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਭਾਤ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਕੇ ਖਾਜ਼, ਭਰਪੂਰ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਰ ਕੇ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਪੁਰ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾਰ ਦੇ ਕੇ ਅਵਾਜ਼, ਘੁਮਿਆਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਈਆ । ਡੋਲੀ ਡੰਡੇ ਰੱਸੇ ਦੇਵੇ ਲਾਗ, ਸੋਹਣਾ ਮੁੱਲ ਪੁਆਈਆ । ਲਾੜੀ ਵੇਖ ਨੱਕ ਨੱਥ ਸੁਹਾਗ, ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੰਜ ਸ਼ੇਰ ਓਸ ਵੇਲੇ ਜਾਣਾ ਜਾਗ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਵਿਚ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਰਮ ਵਿਚ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਰੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਵਡ ਵੱਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਹੋਏ ਮੁਹਤਾਜ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਖਾਹਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਘਰ ਸੱਦੇ ਦਰ ਰਵਦਾਸ, ਬਣ ਦਾਸ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਬੇੜੀ ਜੇਹੀ ਖੁਵਾਵੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਾਤ, ਬਿਨ ਤੱਤਾਂ ਮੁਖ ਪੁਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਚੋਥਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੰਨਾਂ ਇਕੋ ਸਾਕ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਜਵਾਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫੜ ਲੈਣਾਂ ਹਾਥ, ਘੁਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਦਬਾਈਆ । ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਤੇਰਾ ਸਾਥ, ਝੱਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਜਾਏ ਆਖ, ਸੋਹਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਿਸ ਬਿਧ ਰੱਖੇ ਯਾਦ, ਕਿਤਾਬ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਅਗੰਮੀ ਪੁਰ, ਪੁਨ ਵੱਜਦੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਓਧਰੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖੋਲ੍ਹ ਮੁਨ, ਆਪਣੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਵਣ ਕਰੇ ਗੁਣ, ਗੁਣ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਮੈਂ ਬਣਾ ਕੇ ਜਜਮਾਨ ਚੋਟੀ ਲਵਾਂ ਮੁੰਨ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਫਿਰਾਈਆ । ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਏ ਭੁੱਲ, ਗ੍ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਰੋਦਾ ਮਾਰਦਾ ਧਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਭੰਡਾਰਾ ਜਾਵੇ ਖੁਲ੍ਹ, ਝੋਲੀ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੇਖ ਆਤਮ ਅੰਤਰ, ਰਵਦਾਸ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਥੋਂ ਲੱਗੀ ਤੈਨੂੰ ਬਸੰਤਰ, ਤ੍ਰਿਖਾ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਜੀਵ ਮੰਤਰ, ਨਮੋ ਸਤਿ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਬਿਧ ਜਾਣੇ ਅੰਤਰ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੁਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹੇ ਸੁਣ ਰਵਦਾਸ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕਹਾਰਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਖਾਸ, ਪੱਲੂ ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਗਿਆ ਕਰਾਈਆ । ਘੁਮਿਆਰ ਕੋਲ ਜੇਹੜੀ ਦਾਤ, ਜੋੜਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗਠੜੀ ਬੰਧਾਈਆ । ਹੋਰ ਜਿਹੜੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਾਰੇ ਠੱਗ ਕੇ ਖਾਈਆ । ਗੰਗਾ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪਰਵਾਸ, ਤੇਰਾ ਕੰਗਣ ਲੈ ਕੇ ਆਈਆ । ਜੇ ਰਾਜਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਬਦਮਾਸ਼, ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਵਧਾਈਆ । ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਤਕਾਈਆ । ਡੋਲੀ ਵਾਲੀ ਲਾੜੀ ਦੇ ਵੇਖ ਨੱਥ ਬਲਾਕ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੋਤੇ ਖਾਈਆ । ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਪਵੇ ਹਾਥ, ਜੇਰ ਆਪਣਾ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਇਹ ਕੇਹੜੇ

ਪੰਜ ਜੇਹੜੇ ਉਹਲੇ ਕਰਦੇ ਗੱਲ ਬਾਤ, ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਥੇ ਬੈਠਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਰੱਖਾਂ ਆਸ, ਜੇ ਕੁਛ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਛੇ ਰਵਦਾਸ ਕੀ, ਕੌਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਕਿਹਾ ਜੀ, ਇਹ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਕਿਹਾ ਵੰਡਾਂ ਵੰਡ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੀ, ਸਭ ਦੀ ਦਾਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੀਂਹ, ਮੇਘ ਦੇ ਬਰਸਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਕੀ ਸ਼ੇਰ ਬਣੇ ਧੀ, ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਝੱਟ ਦੇਵੇ ਗਵਾਹੀਆ । ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਠੀਕ, ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ੇਰ ਕਹਿਣ ਅਸਾਂ ਮੰਗੀ ਭੀਖ, ਝੋਲੀ ਇਕੋ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੀ ਉਡੀਕ, ਸਚ ਵਕਤ ਦੇ ਸੁਹਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਚ ਸਚ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਪੰਜੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗਈ ਲੱਗ, ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਮਾਤ ਜਨਮ ਦਵੋਣਾ ਜਗ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਬੁਝੇ ਅੱਗ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਅੱਜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਹੱਦ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਲੜੋਣਾ ਲੜ, ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਿਹਾ ਝੁਕਾਓ ਸੀਸ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਣ ਦਵਾਏ ਨੀਚਾਂ ਨੀਚ, ਉਚੇ ਉਚ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋ ਲੰਘ ਕੇ ਆਇਆ ਇਹਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸਚ ਰਵਦਾਸ, ਪੰਜਾਂ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਖਾਸ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸੋਹਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਨਿੱਕਾ ਸ਼ੇਰ ਮਾਰ ਕੇ ਚੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਠੀਕ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰੱਖਾਂ ਪਾਸ, ਸੋਹਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੋਵਾਂ ਵਡਿਆਈ ਧਰਤ ਧਵਲ ਉਪਰ ਆਕਾਸ਼, ਆਕਾਸ਼ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰਾਂ ਰਾਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਓਧਰੋਂ ਰਵਦਾਸ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਛੋਟੀ ਸਪੁਤਰੀ ਆਈ ਭਾਜ, ਰਵਦਾਸ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਅਜ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੀਸ ਉਤੇ ਅਗੰਮੀ ਤਾਜ, ਪੰਚਮ ਮੁਖ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸ, ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਰਹੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵਡ ਸੁਰੀਲੀ ਉਹਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਪੁਛਾਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਰਾਜ, ਜੋ ਪਾਣਾ ਗੰਢ ਕੇ ਆਪਣਾ ਯਾਰ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਰ ਰੰਬੀ ਸੱਚਾ ਸਾਜ, ਕੱਚੇ ਤੰਦ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸਪੁਤਰੀ, ਸਚ ਸਚ ਸਚ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਇਹ ਧਾਰ ਧੁਰਦਰਗਾਹੋਂ ਉਤਰੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਏਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਹਾਈ ਰੁੱਤੜੀ, ਰੁੱਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਦਰ ਆਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਕੋਹੜੀ ਚਮੜੀ, ਮੇਰੇ ਪਾਟੇ ਚੀਬੜ ਉਤੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਬੱਚੀ ਕਹੇ ਸੁਣ ਪਿਤਾ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਹੌਲੀ ਜੇਹੀ ਜਣਾਈਆ । ਉਹ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਇਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਓਥੇ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਸਰਬ ਸੀਸ ਨਿਵਾਣ, ਉਪਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਗਾਣ, ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਵੇਖ ਕੇ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕਿੱਡੀ ਵੱਡੀ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਜਗ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬੈਠਾ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮੈਂ ਬੋਲ ਬੋਲਿਆਂ ਬਿਨਾਂ ਜਬਾਨ, ਇਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਝਟ ਪਟ ਨੂਰੀ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੀ ਮਹਾਨ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜਾਂ ਤੱਕਿਆ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕੱਠੇ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਸੇਜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਬਾਪੂ ਤੇਰੇ ਸੁੱਕੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਵੇਖਿਆ ਪਕਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖਾਧਿਆਂ ਮੁੱਕ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਦਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵੱਡਾ ਖਾਨਦਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ੇਰ ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਬੈਠੇ ਆਣ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਣਕਾ ਕਿਣਕਾ ਖਾ ਕੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਆਇਆ ਗਿਆਨ, ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਲੇਖਾ ਯਾਦ ਕਰਾਈਆ । ਕਰ ਬੇਨੰਤੀ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਿਹਾ ਪੁਤਰੀ ਤੇਰਾ ਠੀਕ ਕਹਿਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋਹੇ ਨੇਤਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਨੈਣਾਂ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰ ਸਦਾ ਜਗ ਰਹਿਣਾ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਕਹਿ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗ ਸਦਾ ਬਹਿਣਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਹੋਰ ਦੇਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਬੱਚੀ ਕਹੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ, ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਹੋਵੇ ਅਗਲਾ ਮੇਲ, ਧੁਰ ਦਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਦ ਨਵੇਲ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਪੇਖ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਸੰਬਲ ਡੇਰਾ ਇਕੋ ਲਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਚੋਟ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਸਾਜਣ ਸਚ ਸਚ ਬਣ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਰੱਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵੇਗਾ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅੱਖ, ਪਰਦਾ ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਭ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਅਚਰਜ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾ, ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਹੋ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਦਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਗੜੀ ਚਮਕੌਰ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਣ ਤਾਣ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ ।

ਮਾਣ ਤਾਣ ਪ੍ਰਭੁ ਦਵੋਣਾ ਏ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਖਲੋਣਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਇਕ ਪਰਗਟੋਣਾ ਏ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਫੇਰਾ ਪੌਣਾ ਏ । ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਗੋਦ ਸੁਹੋਣਾ ਏ । ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਾਣ ਦਵੋਣਾ ਏ । ਨੂਰ ਆਪਣਾ ਵਿਚ ਟਿਕੋਣਾ ਏ । ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਪਰਗਟੋਣਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕੋਣਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜੋਣਾ ਏ । ਜੇਰਜ ਅੰਡਾਂ ਵੇਖ ਵਖੋਣਾ ਏ । ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਡੇਰਾ ਢੋਣਾ ਏ । ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਆਪ ਸਮੋਣਾ ਏ । ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੁਲੋਣਾ ਏ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਆਪ ਸੁਹੋਣਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਵੇਸ ਆਪ ਧਰੋਣਾ ਏ ।

ਸੱਚਾ ਵੇਸ ਆਪ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਪੁਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਛਤਰ ਸੀਸ ਝੁਲਾਵੇਗਾ । ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਅੰਗਣ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਉਜਲ ਕਰ ਕੇ ਮੁੱਖ, ਮੁੱਖ ਮੁੱਖੜੇ ਨਾਲ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਗੜੀ ਚਮਕੌਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਰਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਡੇਰ, ਨਾਤਾ ਸਾਚਾ ਦਏ ਜੁੜਾਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਨਾਲ ਜੋੜ, ਜੁਝਾਰ ਅਜੀਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮੰਤਰ ਦੱਸ ਕੇ ਫੋਰ, ਫੁਰਨਾ ਅਗਲਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਜੋੜ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਵੇਖੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਧੁਰ ਦੇ ਘੋੜ, ਵਾਗਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭੁਵਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧੂ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਬੰਧਪ ਮਾਤ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਕਿਹਾ ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਹੋਰ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਗੁਰੂ ਦਸ ਦਏ ਤੇਰ, ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤ ਕਾਲ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪੇ ਜਾਏ ਬੋਹੜ, ਬੋਹੜੀ ਸੁਣੇ ਮਾਤ ਦੁਹਾਈਆ ।

ਉਪਰ ਪੰਜਾਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਪਾਇਆ ਸ਼ੇਰ, ਰਵਦਾਸ ਦਵਾਰੇ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਕਹਾਰ ਪੰਜਵੇਂ ਰਹੇ ਲੋੜ, ਵਾਜਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਮਨ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਖੇ ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਪੰਜੇ ਸ਼ੇਰ ਨਿਵਾਵਣ ਸੀਸ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਦੀਸ਼, ਘਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਲੇਖਾ ਠੀਕ, ਠੀਕਰ ਕੂੜਾ ਦਏ ਭੰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਰੱਖੀ ਇਕ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਤਰਸਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਰ ਕਾਇਆ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੇ ਲਾ ਕੇ ਝੀਕ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦੇ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੋਹੇ ਸਚ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਪੰਜੇ ਲਾਵੇ ਪੰਜਾ, ਪੰਜ ਪੰਜਾਂ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਵੇਖੇ ਸਿਰੇ ਗੰਜਾ, ਨਾਰਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਲੱਗੇ ਚੰਗਾ, ਮੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਜਨਮ ਮੂੰਹੋ ਮੰਗਾਂ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਵੰਡਣਵਾਲਾ ਧੁਰ ਦੀਆਂ ਵੰਡਾ, ਮੋਹਣੀ ਵੰਡ ਕਰਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਾਂ, ਮਾਣਸ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਗੰਦਾ, ਗੰਦਗੀ ਵਿਚ ਨਾ ਕਦੇ ਸਮਾਈਆ । ਜਦ ਆਵੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਬੰਦਾ, ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਚੰਗਾ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਕਰੇ ਰਸਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਵੇਖ ਕਰਮਾਂ, ਨੇਹਕਰਮੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਵਰਨਾਂ ਬਰਨਾਂ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਿਸ ਜਨ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ, ਚਰਨੋਦਕ ਮੁੱਖ ਚੁਆਈਆ । ਉਸ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਰਨਾ ਫਰਨਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਰ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭੈ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨਾ ਡਰਨਾ, ਭਿਆਨਕ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾ ਇਕੋ ਪੜਨਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਧੁਰ ਦੇ ਵੜਨਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰਲਨਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਸ਼ੇਰ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸ਼ਰਭ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ, ਓਸ ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਏਨੂੰ ਲਵੇ ਘੇਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਘੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲਵੇ ਨਿਬੇੜ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪੰਜਾਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਸਿਖਿਆ ਸਬਕ, ਰਵੀਦਾਸ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਵਾ ਕੇ ਸੀਸ ਮਾਰੀ ਭਬਕ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਭਵਜਲ ਪਾਰ ਕਵਣ ਕਰਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਤਬਕ, ਭੈ ਭੈ ਰਿਹਾ ਸਤਾਈਆ । ਸਾਡੀ

ਕਰਨੀ ਵਿਚ ਰਹੇ ਨਾ ਫਰਕ, ਫੈਸਲਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਬਿਨਾਂ ਹਰਫ, ਅਲਫ ਯੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਮਾਣ ਨਾਰ ਮਰਦ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਸਾਡਾ ਕਰਜ਼, ਮਕਰੂਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾਂ ਫਰਜ਼, ਫੈਸਲਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼, ਅਰਜ਼ੋਈ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਸਚਰਜ਼, ਅਚਰਜ਼ ਰੀਤੀ ਆਪਣੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲਿਆ ਹੱਸ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਦੇਵਾਂ ਧੁਰ ਦਾ ਹੱਕ, ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਪੰਜ ਤਿੰਨ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੋਹਣਾ ਬਣਾਵੇ ਆਪਣਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਚੁਮਾਰ ਰਵਦਾਸ, ਚਾਰ ਕਹਾਰਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪੰਜਵਾਂ ਮਿੱਤਰ ਰੱਖਾਂ ਸਾਥ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੂਜਾ ਵੇਖਾਂ ਰਾਸ, ਚਾਲੀ ਚਾਲੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਪੰਜ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦੇ ਕੇ ਦਾਤ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਡੋਲੇ ਵਾਲੀ ਲਾੜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਥ, ਸੋਹਣਾ ਸੰਗ ਵਸਾਈਆ । ਡੋਲੀ ਬਹਾ ਕੇ ਸਾਚੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਵੰਝਾਂ ਡੰਡਿਆਂ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਰੱਸਿਆਂ ਗੰਢ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵਾਂ ਤਾਕ, ਮੁੱਖ ਨਕਾਬ ਦੇਵਾਂ ਉਠਾਈਆ । ਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਰਵਦਾਸ ਸਪੁਤਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਸੁਣ ਇਕ ਅਵਾਜ਼, ਧੁਰ ਦੀ ਲਵਾਂ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਚਲੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਅਚਰਜ਼ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਚਾਲੀ ਚਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਕਹਿਣ ਚਾਲੀ ਬੀਸ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸੁਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਲੇਖ ਚੁੱਕੇ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਠੀਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਾਤਾ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਸਚਖੰਡ ਦੱਸੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਬੀਸ ਕਹ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ, ਪਰੋਹਤ ਪੰਡਤ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਬਹਿਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਬੀਸ ਲੇਖਾ ਅਜੇ ਲੈਣਾ, ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੱਬਿਆ ਕੱਢੇ ਗਹਿਣਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੌਲ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਵੇਲਾ ਆਇਆ ਅੰਤ ਮੀਟਣ ਵਾਲਾ ਨੈਣਾਂ, ਨਾਤਾ ਲੋਕਮਾਤ ਤੁੜਾਈਆ । ਪਿੱਛੋਂ ਸਭ ਨੇ ਕਹਿਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਅੰਦਰੋਂ ਰਵਦਾਸ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੱਕ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੱਕ ਦੇਵੇ ਕਢਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਕੀਤੀ ਫੱਕ, ਬਿਸਤਰੇ ਗੋਲ ਦੇਵੇ ਕਰਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਅੱਗੇ ਸਚਖੰਡ ਲਵੇ ਰੱਖ,

ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਜੁਦਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਜੀਵ ਨਾ ਹੱਸ, ਹੱਸੀਆਂ ਵਿਚ ਮਖੋਲ ਨਾ ਕਦੇ ਉਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੱਥ ਨੱਥ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਏ ਭਵਾਈਆ । ਫਰਕਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਿਸੇ ਅੱਖ, ਫੁਰਨੇ ਵਿਚ ਮੇਟੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਮਝਣਵਾਲਾ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜੇ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਓਧਰੋਂ ਪੰਜਾਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਹੇ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੱਸ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਦੇਣਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਪਾਈਆ । ਅਜੀਤ ਜੁਝਾਰ ਆਵਣ ਨੱਠ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਬਣਿਆ ਸਾਥ, ਗੋਬਿੰਦ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਵਦਾਸ, ਜਿਹੜਾ ਪਾਣਾ ਗੰਢ ਕੇ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਆ । ਹੁਣ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਮੇਰੇ ਪਾਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਜੇਹੜੀ ਸੇਵਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਖਾਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚਲਿਆ ਸਾਥ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਜੋ ਆਇਆ ਸੇ ਉਸੇ ਦਾ ਕਰਕੇ ਗਿਆ ਪਾਠ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਬਣਿਆ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਇਹ ਆਰ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਘਾਟ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਲੇਖ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਕੂਕਦੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਜ਼ਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਆਂ ਗੁਆਹੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਤਰੇ ਰਾਹੀ, ਡੋਲੀ ਵਾਲੇ ਕਹਾਰ ਪੰਜਵਾਂ ਯਾਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਓਸ ਦਰ ਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਅੰਤ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀ ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸਾਚੀ ਬਾਈ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆ ਕੇ ਪਕੜੇ ਬਾਹੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਿਰ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਈਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਤਨਕਾ ਰਾਈ, ਓਹ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕੂਕ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਸੰਗ ਕਰੇ ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀ, ਰਹਿਬਰ ਦਾਤਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਉਹ ਸੁਣੋ ਪਿਛਲੇ ਸੰਗੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਹੋ ਦਾਤ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੰਗੀ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦੇ ਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਿਉਂ ਕਦੀ ਔਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤੰਗੀ, ਤੋਹਫਾ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਪਹੁੰਚਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੰਡ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨੰਗੀ, ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਹੱਥ ਆਪਣਾ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢੀ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਦਰ ਔਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਪਖੰਡੀ, ਭੇਖੀਆਂ ਦਏ ਦੁਰਕਾਈਆ । ਸੋਭਾਵੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰ ਸੁਹਾਗਣ ਚੰਗੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਫਿਰੇ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਸੁਣ ਭਾਈ ਮੀਤ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਔਦਾ ਮੰਦਰ

ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਦੋਹਰੇ ਮੱਠ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਅਚਰਜ਼ ਰੀਤ, ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਕੇ ਆਵੇ ਮਾਹੀਆ । ਸਚ ਬੰਧਾਏ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ, ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ ।

ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਏ ਆਪ, ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਜਾਪ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸ਼ੇਰਾਂ ਆਇਆ ਵਕਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੀ ਨਾਤਾ ਬਣਿਆ ਜਗਤ, ਕਵਣ ਪਿਤਾ ਕਵਣ ਮਾਈਆ । ਕਵਣ ਬੰਦੂ ਕਵਣ ਰਕਤ, ਕਵਣ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਧਾਰ ਕਵਣ ਆਏ ਪਰਤ, ਕਵਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਸਪੁਤਰੀ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਆਈ ਯਾਦ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਕਰੀ ਫਰਯਾਦ, ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਸੁਣ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਅਗੰਮੀ ਨਾਦ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੱਸ ਸਪੁਤਰੀ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨ, ਰਸਨਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਬੱਚੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲਿਆ ਮੰਨ, ਜੋ ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ੇਰਾਂ ਕਿਹਾ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾਰੀ ਤਨ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਲਿਖਾ ਕੇ ਸੱਚ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਗਗਰੀਆ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਰਚ, ਸਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਲਾਏ ਅੱਖ, ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ, ਸਾਚੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਚ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਮਝ ਨਾ ਪਾਈ ਬਣ ਗਵਾਰ, ਪਰਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਤਿੰਨ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੱਖੀ ਯਾਦ, ਸਾਲ ਸਤਾਰਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਮਾਰ ਅਵਾਜ਼, ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂ ਬਠਾਈਆ । ਸਿਰ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਰਾਜ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਖਿਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਨਿੱਕਾ ਸ਼ੇਰ ਨਿੱਕੀ ਬੱਚੀ, ਬਚਪਨ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਸੱਚੀ, ਨਾਤਾ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੇ ਖੇਲ ਵਖਾਇਆ ਅੱਖੀ, ਦਾਦੀ ਪੋਤੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੇਠ ਮਹੀਨਾ ਫੜ ਕੇ ਲਖੀ, ਸੋਹਣੀ ਠੰਡ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ ।

ਪਹਿਲੇ ਸ਼ੇਰ ਦਿਉ ਵਧਾਈ, ਵਾਹਵਾ ਸਾਹਿਬ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੰਨਿਆ ਜਸਬੀਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਈ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਬੀਬੀ ਛਿੰਦੋ ਸੋਹਣਾ ਲੇਖ ਲਖਾਈ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ

ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਵਧਾਈ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਤੀਜਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈ, ਤ੍ਰਿਪਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਲੋਕਮਾਤ ਗੁਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਨ ਬੇਟਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੇ ਸ਼ੇਰ ਮਹਿੰਮਾ ਚੁਕੇ, ਚੁਕਾਵਣਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਲੇਖੇ ਪੂਰਬ ਮੁੱਕੇ, ਮੁਫਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਬੰਧਨ ਟੁੱਟੇ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖੇ, ਸੋਹਣੀ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਅਤੀਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਚੁਆਈਆ । ਦਇਆਵਾਨ ਸਦਾ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਮਨ ਮਨਜੀਤ, ਪਿਤਾ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਅਚਰਜ ਰੀਤ, ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਪੰਜਵਾਂ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖ ਦੱਸ ਠੀਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮੇਰੇ ਗੁਸਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਵੇਲਾ ਦਿਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਉਂ ਕੀਟਾਂ ਦੇ ਕੀਟ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਚ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਪੰਜਵਾਂ ਕਰੇ ਰਵਦਾਸ ਕੁਛ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਅਜੇ ਨਾ ਖੁਲ੍ਹੀ ਅੱਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਹੱਕ, ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੇ ਮੇਰੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਦੇਵੇ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਪਿਛੇ ਰਿਹਾ ਛੱਡ, ਖਹਿੜਾ ਮਾਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਅੱਖ, ਅੱਖੀਆਂ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਵਾਂ ਢੱਠ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਰਵਦਾਸ ਕਰੇ ਸੁਣ ਮੇਰੀ ਰਮਜ਼, ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਹੀ ਜਾਏ ਸਮਝ, ਦੂਜੇ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮਰਜ਼, ਤਬੀਬ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛੋਂ ਕਿਥੋਂ ਕੱਢੇ ਫਰਦ, ਫੋਲ ਵਖਾਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹੁਣ ਮੰਨ ਕੇ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼, ਆਰਜੂ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਦੇਵੇ ਕਰਜ਼, ਲਹਿਣਾ ਮਾਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ ।

ਪੰਚਮ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣਾਏ ਆਪ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਿਸੇ ਪੁਰ ਦਾ ਸਾਕ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਜੋ ਗਿਆ ਆਖ, ਆਖਰ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਲਿਖੇ ਖਾਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਉਠਾਈਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਾਬ, ਸਭਨਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਜਾਵੇ ਮੰਨਣ, ਨੇਤਰ ਚਰਨਾਂ ਵਲ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨਣ, ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪੰਜਵਾਂ ਸ਼ੇਰ ਕੌਰ ਚੰਨਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਉਰਫ ਰਵਦਾਸ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪੰਜਾਂ ਦਸਾਂ ਮਿਲਦਾ ਮਾਲ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੇਖ ਵੇਖ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਿਹਾ ਜਿਹਾ ਜਜਮਾਨ,

ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਅਜੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕੁਛ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਗੁਛੀ ਰਿਹਾ ਦਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਰਨਾ ਅਸਨਾਨ, ਪੀਣ ਖਾਣ ਨਾ ਸੇਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਘਰ ਪਕਦਾ ਨਾ ਦਿਸੇ ਪਕਵਾਨ, ਖੀਰ ਕੜਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੋਚਾ ਚੌਕ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਆਣ, ਪੋਹਤ ਜੀ ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਹਾਂ ਮੇਰੇ ਵਸ ਭਗਵਾਨ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਚੰਗਾ ਖਵਾਓ ਪਕਵਾਨ, ਮੈਂ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਓਧਰੋਂ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਰਵਦਾਸ, ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸੀ ਰਿਹਾ ਉਡਾਈਆ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇਹੜੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ, ਕਿਥੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗਈ ਭਾਖ, ਝੱਟ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਇਹੋ ਜਹੀ ਮੈਨੂੰ ਵੜੀ ਜਾਚ, ਹੇਰਾ ਫੇਰੀ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਉਹ ਪੰਜਾਂ ਦੱਸਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਸੋਹਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸਾਖਿਆਤ, ਸੋਹਣੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਚੇਤਰ ਰੱਖਣੀ ਯਾਦ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਚਿਟੇ ਅਸਵ ਲੈ ਕੇ ਰਾਕ, ਸੋਹਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲਾਵੇ ਖਾਕ, ਇਕੋ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਖਵਾਏ ਭਾਤ, ਸੋਹਣਾ ਭੋਜਨ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਉਚੀ ਕੂਕ ਮਾਰੀ ਆਵਾਜ਼, ਸੁਣ ਫਰਿਯਾਦ ਪੁਰ ਦੇ ਮਾਰੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲਾ ਕੇ ਕੰਨ ਲਿਆ ਸੁਣ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਜਾਣੇ ਕਵਣ, ਕੀ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਝੱਟ ਪਟ ਸਾਰਿਆਂ ਲਵਾਂ ਛਾਣ ਪੁਣ, ਗੰਢਾਂ ਕਵਣ ਆਪਣੇ ਪੱਲੇ ਬੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਜੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਫਨ, ਸਾਰਿਆਂ ਹੱਥ ਖਾਲੀ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਉਧਰੋਂ ਰਵਦਾਸ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਡਾਹਡਾ ਤੇਰੀ ਚੋਟੀ ਦੇਵੇ ਮੁੰਨ, ਬੋਦੀ ਹਿਲਣੇ ਦਏ ਹਟਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਜੱਟ ਮਾਰੇ ਘਸੁਨ, ਸੁਰਤੀ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੇ ਦਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਤੇਰੀਆਂ ਰੋਵਣ ਅੱਖੀਆਂ ਫਰਕਣ ਬੁਲ, ਹੋਕੇ ਸਿਸਕੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਵਿਚੋਂ ਜਾਵੇ ਡੁੱਲ, ਬੌਹੜ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੀ ਦੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰੋਹਤ ਦਸ ਲੈ ਕੇ ਅੱਠੇ ਫੁੱਲ, ਫੁੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਰਖਾਈਆ । ਫੇਰ ਨਹਾਂ ਧੋ ਕੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਬਨੋਣਾ ਚੁਲ, ਸਿੰਘ ਗਿਰਧਾਰਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਦਾਲ ਵਾਂਗੂ ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਘੁਲ, ਰੋੜਕਾ ਰੋੜ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੁਰਮੁਖ ਲੈਣ ਗੁੰਨ, ਆਟਾ ਪਾਣੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇਣ ਮਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਖੋਲ੍ਹੁ ਅੱਖ, ਹਰਿ ਆਖਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਵੱਖ, ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਜੀ ਵਸ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਸੇਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੁ ਨਿਜ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਲਾਇੰਦਾ । ਓਧਰੋਂ ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਕਰੇ ਝੱਟ, ਸੋਹਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਹੜਾ ਚੋਲਾ ਗਿਆ ਫਟ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉਪਰ ਵਿਛਾਇੰਦਾ । ਉਪਰ ਬੈਠ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪੰਜਾਂ ਪੰਜਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਹੱਥੇ ਹੱਥ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਰੱਖਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦੀ ਪੱਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਚਿੱਟੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਹੱਕ, ਦਸਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਫੇਰ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਨਿੱਕੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਹੋਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੋਂਦਾ ਮਿਲੋਂਦਾ ਆਪਣਾ ਕਰਕੇ ਝੱਟ, ਝਟਕਾ ਸਬਦੀ ਜੋਤ ਤੁਣਕਾ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਜਾਏ

ਫਟ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋਹਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲਹਿਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ
ਪਾਇੰਦਾ ।

